

Bruno Gröning

JSEM PRO TOHO ZDE, KDO MĚ VOLÁ

... mnoho tisíc lidí stojí před Traberhofem v Rosenheimu a upírají zrak na Ústa muže na balkónu, který pro mnohé z nich byl poslední nadějí. „Zázračný lékař“, jak ho lidé nazývají, se pokojně dívá na dav a hovoří bez pathosu. Najednou zazní v davu křik: „Já opět vidím!“ Všichni se otočili, upřeně a nevěřičně se dívali na volajícího. Ten se ohromen díval na své ruce, na kolemstojící, a znovu a znovu volá „Já opět vidím, já opět vidím“.

„Slepí mohou opět vidět“

Teď se odehrávají scény, které se v naší době ještě nikdy nestaly. Nemocní vstávají a mohou zase chodit, chromí zahazují své hole a chodí bez nich. Děkovná volání od uzdravených lidí se ozývají znovu a znovu. Krátce nato zpívá dav - mnozí se slzami v očích a třesoucím se hlasem - „Veliký Bože, chválíme Tě“.

Tak končí první část dokumentárního filmu „Fenomén Bruno Gröning - po stopách zázračného léčitele“. Určitě jedna z nejdůležitějších scén filmu, ale takové události se stávaly za života Bruna Gröninga (1906 až 1959) často.

„Přišlo 30 000 lidí“

Od roku 1949 se tisíce a desetitisíce lidí vydávají na místa jeho působení. Armáda naříkajících, nemocných a trpících se dala do pohybu. Válkou zdeptaní a lékaři odmítnutí lidé měli už jen jedno přání - být znovu zdraví, zbavení svojí nouze a bolesti. Bruno Gröning byl ten, který jim měl pomoci. Nepochopitelné se uskutečnilo: nemocní se uzdravili, chromí mohli chodit, slepí zase viděli. Film „Fenomén Bruno Gröning“ ukazuje dramatické Úspěchy tohoto neobyčejného muže.

Bruno Gröning měl už jako malý kluk vliv na nemocné lidi a zvířata. V roce 1949 se stal známý tím, že vyléčil chlapce, kterého lékař vyléčit nedokázal. Stalo se to v severním Německu. Měsíce se mezi lidmi hovořilo o něm jako o „zázračném lékaři“, až ho takto začali nazývat. Denně přicházelo až 30 000 lidí, aby mu naslouchali a aby se vyléčili.

„Jsem pro toho zde, kdo mě volá“

Lékařská veřejnost posuzovala jeho aktivitu velice kriticky. V tisku se objevovaly pomlouvačné články a justice ho obvinila z porušení zákona proti léčitelům. V roce 1952 došlo k prvnímu procesu proti Gröningovi. V něm byl sice zproštěn viny, ale léčitelská praxe mu byla zakázána. Nato léčitel řekl, že se vnitřně spálí, když mu zakáží léčení poskytovat.

Roku 1959 Bruno Gröning zemřel. Lékaři v Paříži po dvou operacích konstatovali, že jeho vnitřnosti vypadaly jako totálně spálené.

Ještě za svého života Bruno Gröning řekl: „Všichni lidé musí zemřít, já také. Tělo se uloží do země, ale já nebudu mrtvý. Pro toho, kdo mě zavolá, budu zde a budu pomáhat dál.“

A skutečně, po jeho „odchodu domů“ došlo k mnoha uzdravením. Pro posouzení těchto uzdravení byla založena Lékařská vědecká odborná skupina. K ní patří lékaři, kteří zkoumají a posuzují tato uzdravení. V archívu, který má už několik tisíc stran, se nacházejí zprávy o uzdravení v případech rakoviny, Parkinsonovy nemoci, revmatismu, osteoporózy, ale též drogové a alkoholové závislosti, depresí a jiných nemocí.

O Bruno Gröningovi bylo natočeno více než 70 hodin filmového materiálu, vyzpovídáno více než 80 svědků, film trvá téměř pět hodin. Byl rozdělený na tři díly: filmové týdeníky, originální dokumenty a výňatky z televizního vysílání. Nákladné scény s až 2000 statů poskytnou divákům nezapomenutelné dojmy.

„Bůh je největší lékař“

Bruno Gröning stále znovu zdůrazňuje, že ne on, ale Bůh léčí. „Neexistuje nevléčitelné - Bůh je největší lékař!“ říkal těm, kteří hledali pomoc a dále dodával „člověk nemůže léčit, může být jen zprostředkovatelem energie, která léčení způsobuje“.

„Léčivým proudem“ nebo „božskou silou“ nazývá Gröning sílu, která může lidem pomáhat a léčit je. Tato síla je každému člověku k dispozici v hojné míře. Je třeba se jen učit ji znovu otevřít. Nedá se vidět ani chytit - dá se však vycítit. Gröning učil své posluchače, jak mohou tuto sílu vědomě přijmout a využít pro své vlastní zdraví. Předpokladem pro léčení a pro přijetí této božské síly jsou podle Bruna Gröninga vůle ke zdraví jakož i vnitřní a vnější otevřenost. Skrze přijetí této síly bude pak na čisté duševní cestě dosažené uzdravení. On řekl: „Důvěřuj a věř, že pomáhá a léčí božská síla.“

„Sedm let bolesti“

Kruh přátel B. G. vede jeho dílo dál. Ve všech zemích Evropy a na všech kontinentech Země se lidé setkávají, aby společně přijímali léčivou sílu. Od roku 1994 existují společenství také ve Vorarlbergu. Dokonce již 500 obyvatel Vorarlbergu patří do Kruhu přátel B. G.

Kristině onemocněly nohy v roce 1995. Její žilní systém přestal správně fungovat. „Měla jsem silné bolesti od rána do večera,“ řekla Kristina časopisu NEUE. Chtěla si je nechat operovat, ale lékař jí řekl: „To se nedá operovat, musíte se naučit žít s bolestí.“ Plných sedm let žila Kristina s pálivými bolestmi.

Kristina: „Protože jsem s nohama musela pohybovat, případně je mít vysoko položené, nemohla jsem nikam jít. Mé sociální kontakty se scvrkly na minimum.“

V roce 2002 se od jednoho známého dozvěděla o Bruno Gröningovi. Kristina se toho chytila jako stébla slámy. „Protože jsem už neměla žádnou jinou možnost, navštívila jsem jednu informační schůzku Kruhu přátel B. G. Během trvání schůzky jsem cítila něco, co nemohu pojmenovat. Cítila jsem na ruce a nohu zvláštní svědění.“

Od toho dne si dvakrát denně sedala před fotografií Bruno Gröninga a děkovala mu za jeho léčení.

Kristina: „Důvěřovala jsem mu, že pomoc přijde. Po dvou a půl měsících jsem byla úplně bez bolesti.“ Při lékařské kontrole lékař vůbec nechtěl věřit, že všechno je v nejlepším pořádku. „Ale tak to skutečně bylo. Na ultrazvuku nebylo už nic vidět.“ Kristina je si jista: „Gröning mě vyléčil silou od Pána Boha.“

Fenomén Bruno Gröning

Bruno Gröning (31. květen 1906 Gdaňsk-Oliva - 26. leden 1959 Paříž) byl německý duchovní léčitel, který neměl ani lékařské, ani teologické vzdělání. Považoval se za božího vyslance a ve svých vystoupeních vyzýval k „velké proměně“ (doslovně „Großer Umkehr“).

Životopis

Narodil se v Gdaňsku jako čtvrté ze sedmi dětí v prosté rodině. Později nabyt přesvědčení, že byl obdařen darem od Boha, jenž mu umožňuje získat vliv nad jinými osobami i zvířaty; to popsal i ve svojí knize *Stationen meines irdischen Lebens* („**Stanice mého pozemského života**“). Poprvé se proslavil v německém Herfordu roku 1949 zázračným uzdravením dvanáctiletého chlapce Dietera Hilsmana postiženého svalovou dystrofií. Gröning pouze pobýval v jeho domě a po několika dnech se hoch uzdravil. Šťastní rodiče poté dali inzerát do novin informující o případu, což vyvolalo velký zájem dalších nemocných; Gröning hovořil k přicházejícím lidem z balkónu jejich domu a mnoho z nich se poté také uzdravilo.

Gröningova činnost vyvolala nejen nadšení uzdravených, ale i negativní reakce ze strany lékařů. Byl proti němu veden soudní proces a vydán zákaz léčení; protože však nikdy neléčil v pravém smyslu slova, mohl v činnosti pokračovat dále až do své smrti roku 1959.

V r. 1949 se přes noc stalo jméno Bruno Groening středem veřejného zájmu. Tisk, rozhlas a filmový týdeník o něm přinášely zprávy. Po celé měsíce uváděly události kolem „zázračného doktora“, jak byl brzy nazýván, mladou republiku v úžas. Byl natočen film, byly povolány vědecké prošetřující komise a až k nejvyššímu grémiu se úřady zabývaly případem Bruna Groeninga. Sociální ministr severního Porýní a západního Falcu nechal Bruna Groeninga pronásledovat kvůli porušení léčitelského zákona, bavorský ministerský předseda se naproti tomu vyjádřil, že nelze takový „mimořádný zjev“ jako je Groening nechat ztroskotat na paragrafech. Bavorský ministr vnitra označil jeho činnost jako „volnou činnost z lásky“.

Ve všech vrstvách obyvatelstva se vehementně a sporně o případu Bruna Groeninga diskutovalo. Emocionální vlny planuly vysoko. Duchovní, lékaři, novináři, politikové a psychologové: všichni hovořili o Brunu Groeningovi. Jeho zázračná vyléčení byla pro jedny milostný dar vyšší moci, pro druhé šarlatánství. Avšak fakta vyléčení byla lékařskými vyšetřeními potvrzena.

Bruno Groening se narodil v roce 1906 v Gdaňsku. Když byl po válce odsunutý z vlasti, emigroval do západního Německa, kde pracoval jako obyčejný dělník. Živil se různými činnostmi, byl truhlářem, dělníkem v továrně a v přístavu, doručovatelem telegramů a slaboproudým elektromontérem. A tu najednou se stal středem veřejného zájmu. Zpráva o jeho zázračných vyléčeních se rozšířila do celého světa. Ze všech zemí přicházeli nemocní a prosby o pomoc. Desetitisíce pomoc hledajících lidí putovalo k jeho působišti. Revoluce v medicíně si razila svou cestu.

Avšak byli tu i odpůrci. Vlivní lékaři, církevní funkcionáři, právníci a bývalí spolupracovníci podnikli vše pro to, aby znemožnili působení Bruna Groeninga. Byl pronásledován zákazy

lčení a byl vtažen do procesů. Všechny snahy zařadit jeho působení do řádných kolejí se nezdařily. Jednak z důvodu odporu rozhodujících společenských sil, jednak z důvodu neschopnosti nebo zášti jeho spolupracovníků. Když Bruno Groening v lednu 1959 v Paříži zemřel, byl poslední proces proti němu v plném proudu. Jednání bylo zastaveno, nikdy nebyl vysloven konečný rozsudek. Avšak mnoho otázek zůstalo nezodpovězených.

Učení Bruna Groeninga

Učení Bruna Groeninga vychází z vlivu duchovních sil na člověka. Vliv těchto sil je větší, než si mnozí lidé uvědomují. Bruno Groening srovnává člověka s baterií. V denním životě každý vydává energii. Přesto však nebývá potřebná nová energie často dostatečně doplňována. Stejně jako prázdná baterie není schopná své funkce, nemůže ani oslabené tělo vykonávat svoji funkci. Následkem je pak ochablost, nervozita, životní strach a konečně i nemoc.

Bruno Groening objasnil, jak každý jednotlivě může opět nabýt novou energii. Víra v dobro je proto stejným předpokladem jako vůle být zdrav. Člověk je všude obklopen léčivými vlnami, které potřebuje jen přijmout. Podle Bruna Groeninga neexistuje žádná nevléčitelná choroba, což potvrzují lékařsky kontrolované zprávy o úspěchu. K vyléčení zde dochází jedině duchovní cestou a nejsou proto vázány na materiální tělo Bruna Groeninga.

Aby mohl pomoc hledající přijmout léčivý proud, sedí s otevřenými dlaněmi. Paže a nohy jsou nepřekřížené, aby nebránily proudění léčivého proudu. Myšlenky na nemoc a starosti působí rušivě, myšlenky na něco pěkného jsou nápomocné. Když tělem proudí léčivý proud, naráží na orgány, které jsou zatíženy nemocí a tu tam začne jeho očistné působení. Přitom může dojít k bolestem, které jsou náznakem očisty těla. A jelikož nemoc ve své podstatě není z vůle Boha, část po části zmizí. V jednotlivých případech to může nastat i spontánně. K tomu je nutné, aby se člověk už ani ve svých myšlenkách nezabýval nemocí, nýbrž věřil, že pro Boha neexistuje nevléčitelné.

Aby také i nadále zůstali zdraví, nalad'ují se přátelé Bruna Groeninga denně na příjem léčivého proudu. Zdravé tělo tvoří základ života v souladu se sebou samým, s bližními a s přírodou. Cílem učení Bruna Groeninga je z nemocného člověka udělat člověka těšícího se z života, který je volný od všech tělesných a duševních strastí.

Moudré výroky Bruna Groeninga

"Bůh stvořil člověka hezkého, dobrého a zdravého. Takového ho chce i mít. Původně byli lidé s Bohem v úplném spojení; byla tu jen láska, harmonie a zdraví; všechno bylo v jednotě. Ale když první člověk uposlechl hlas, který patřil tomu zlému a který k němu promlouval z vnějšku této jednoty a jednal podle tohoto hlasu, roztrhlo se toto spojení a od té doby stojí Bůh tady a tam na druhé straně stojí člověk. Mezi Bohem a člověkem vznikla velká propast. Už tu není žádného spojení. Člověk, odkázán sám na sebe, může být jak chce věřící a modlit se, přesto bude na své cestě životem napadán zlem a bude jím stahován do hloubky. Na své cestě jste došli až tam dolů. Zažíváte neštěstí, bolesti, nevyléčitelné utrpení. Říkám vám: Nechod'te ještě hlouběji, volám vás k velkému obratu na této cestě! Pojd'te sem nahoru a přes tu propast vám postavím most! Pojd'te z cesty utrpení na cestu Boží! Na této cestě není žádného utrpení, žádných bolestí, neexistuje tu nic nevyléčitelného; tady je všechno jen dobré. Tato cesta vede zpět k Bohu!"

"Člověk je stvoření lásky. Co je v lásce stvořeno, může jen v lásce žít. (Láska je Bůh)."

"Bohu není nic nemožné!"

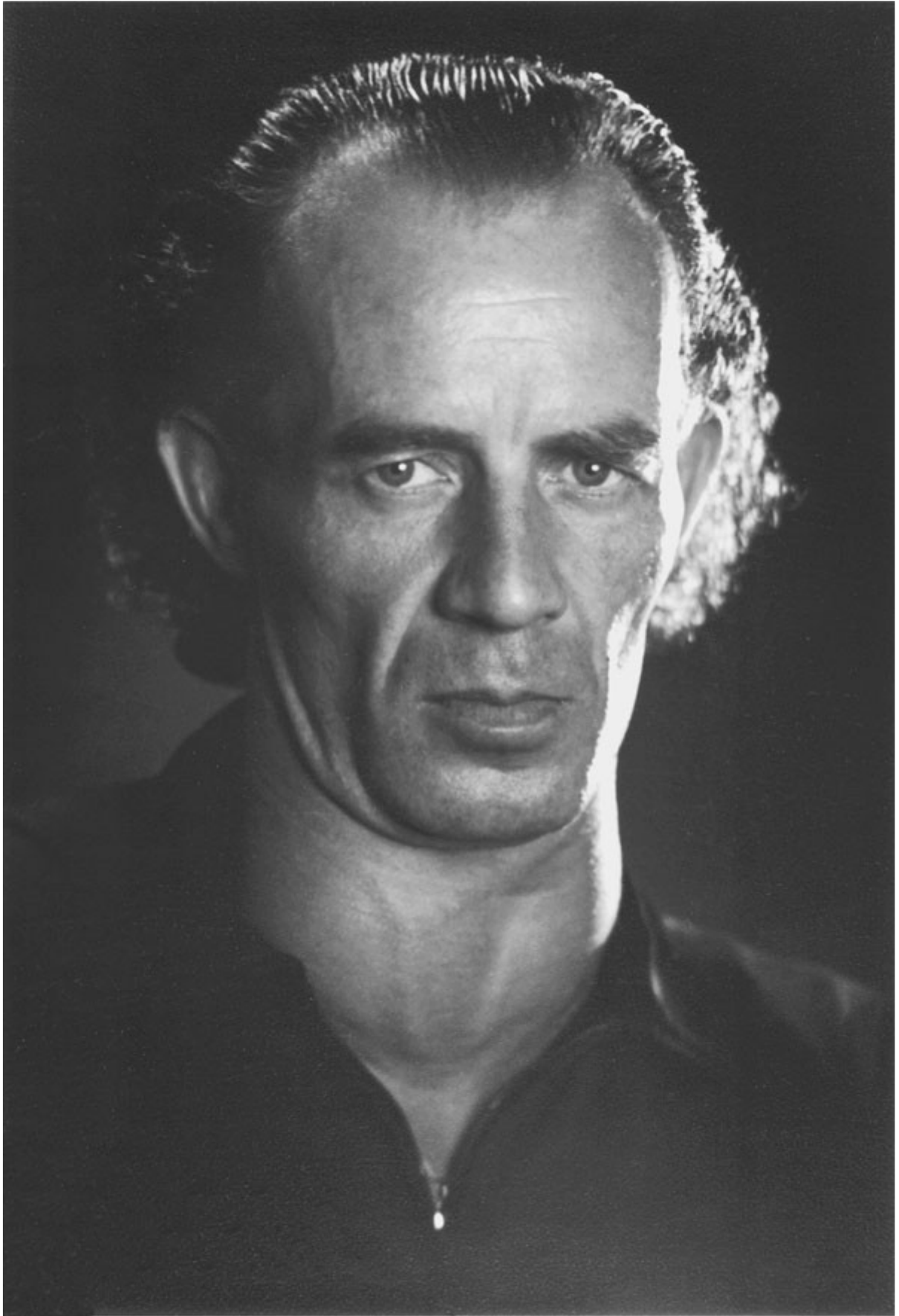
"Odložte nenávist a závist, neboť žijete tak, jací jste. Nenávist a závist nutí k nesvárům a hádkám."

"Dobře si uvažte každé slovo, každou větu, kterou vyřknete a každou myšlenku, kterou přijmete, jestli je hodna toho, aby byla přijata! A zvažte si to všechno docela přesně, jestli jste jednali správně. Povolávejte se denně sami k pořádku, to zn., k Bohu! Sami se pokárejte!"

"Každý je svého štěstí strůjcem, neboť co kdo seje, to bude i sklízet."

"Jen prosím, prosím nebuďte lehkověrní! Dnes říkám to, co říkám pořád: Nemusíte tomu vůbec věřit, co říkám! Ani to po vás nevyžadují. Povinnost však, kterou máte, je: sami se o všem přesvědčit!"

"Žádný člověk nemůže uzdravovat, je to vždy jen Jeden, Bůh!"

1949 - v ohnisku veřejnosti

"Zázračný doktor z Herfordu"

Devítiletý Dieter Hülsmann byl už nějaký čas upoután na lůžko. Trpěl progresivní svalovou dystrofií a žádný z vyhledaných lékařů a profesorů mu nemohl pomoci. Poté, co se chlapec ujal Bruno Groening, mohlo dítě znovu běhat. Inženýr Hülsmann - přemožen náhlým uzdravením svého syna - poprosil hosta, aby zůstal. Chtěl pozvat ještě další nemocné, kterým měl tento zázračný muž pomoci.

Bruno Groening tuto nabídku přijal a ze dne na den přicházelo více těch, kteří hledali pomoc. Bylo stále více lidí, kteří se dovídali o zázračném dění kolem Groeninga. Netrvalo to dlouho a jeho jméno bylo ve všech ústech. Noviny vyprávěly o "zázračném doktorovi" a v britské zóně byl předmětem denních rozhovorů. Tisíce proudily na Wilhelmovo náměstí a masy lidí obléhaly dům.

Manfred Lütgenhorst z "Münchener Merkur" napsal 24. června 1949 mezi jiným:

"Když jsem dopoledne v 10,30 hodin přišel na náměstí, stálo před malým dvoupatrovým domem na Wilhelmově náměstí až tisíc lidí. Byl to nepopsatelný obraz nouze. Nesčetně ochrnutých na vozíčkách, jiní, kteří byli nesení svými příbuznými, slepí, hluchoněmí, matky se zhlouplými a ochrnutými dětmi, staré matičky a mladí muži se tlačili a naříkali. Skoro na stovku aut a autobusů parkovalo na náměstí a všichni sem přišli zdaleka.

"Věříte, že budete uzdraveni?" ptal jsem se nemocných. Přikývli. "Včera jste tu měl být", odpověděl mi jeden. "Pan Groening byl ve Viersenu v Porýní a zde na tomto dvoře vstalo pět ochrnutých a odešli zdraví domů. Uzdravení na dálku - ten dvůr je uzdravil." Ostatní nemocní to potvrdili.

Šel jsem dál davem a stenografoval jeho neuvěřitelná vyprávění. Bylo toho tolik, že by z toho byla kniha. Když jsem si zapálil cigaretu, řekl jeden mladý muž vedle mne: "Prodejte mi, prosím, jednu!" Měl na sobě uniformu a vypadal jako navrátilce z Ruska. Dal jsem mu cigaretu. Zapálil si ji a bujně prohlásil: "Vidíte, všechno teď zase dokážu sám." Přitom pohnul pravým ramenem a pravou nohou. "Byl jste také Groeningem uzdraven?" zeptal jsem se. "Ano, byl jsem v Rusku ochrnutý na pravou stranu. Pan Groening se na mne podíval a teď jsem zase úplně zdravý, ještě to nemohu stále pochopit." Šťastně pohyboval svými údý.

Přitočil jsem se k jedné skupině, která se shromáždila kolem bělovlasé, asi čtyřicetileté ženy. "Samozřejmě", slyšel jsem tu ženu říkat, "jsem byla také panem Groeningem uzdravena. Měla jsem obrovské žaludeční vředy, stále jsem hubla a kvůli bolesti nemohla spát. Dvanáct osob nás bylo u pana Groeninga(...) Na mne se podíval a tu mi bylo, jako by ty vředy spadly jako kameny k zemi. Od té doby už nemám žádné bolesti, jsem stále silnější a rentgenové snímky, které jsem nechala udělat, ukázaly úplné zmizení vředů. Dala jsem se k dispozici lékařské vyšetřovací komisi. Mohu Vám říct, ti žasli!" Paní pak pokračovala: "Ale to ještě vůbec nic není. Minulý týden tady na tom dvoře stál jeden slepý muž. Čekal tu několik dnů a nocí. Protože sem častěji chodím, všimla jsem si ho. Bylo mi ho líto a pozvala jsem ho k jídlu. "Ne" bránil se. "Nesmím propásnout ten okamžik, kdy vyjde pan Groening." Tak jsem mu podala chleba a řekla mu, že se postarám, aby byl dopraven na nádraží. "Nepotřebuji nikoho, protože na nádraží budu moci dojít sám." A pak jsem to zažila na vlastní oči. Pan Groening přišel a ten mladý muž začal křičet: "Já zase vidím!" Skutečně, ten závoj z jeho očí ustoupil. Popsal mi, jakou tašku nesu v ruce. Říkal: "Tam jede nějaké auto a tady je cedule s číslem" a sám našel cestu na nádraží. Všichni kolem stojící radostí plakali."

Netrvalo dlouho a také úřady - především zdravotnické - se toho případu ujaly.

Byla sestavena lékařská vyšetřovací komise a Bruno Groening obdržel zákaz léčení.

Několik vlivných lékařů se stalo jeho otevřenými nepřáteli. Zasadili se o to, aby znemožnili jeho působení a požadovali, aby své schopnosti uzdravovat podrobil vědeckému prověření.

Jaké smýšlení se za tímto zákazem skrývalo, je zřejmé z následujících výpovědí rozhodujících zúčastněných lékařů: "Groening může dokazovat, co chce, ale povolení léčit mu přesto nebude dáno."

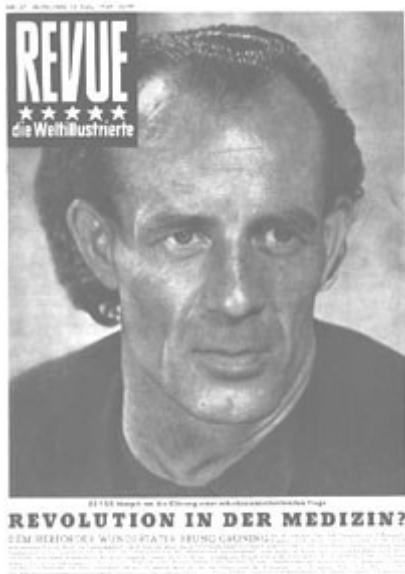
"Zabývat se Groeningem odporuje vážnosti lékařského stavu."

Na konci června musel s konečnou platností opustit Herford. Všechna námaha získat povolení léčit ztroskotala.

"Fenomén Groening" a věda

Asi ve stejné době začali lékařští odborní spolupracovníci časopisu "Revue" přezkoumávat Groeningovy léčebné úspěchy. Marburgský psycholog a lékař profesor Dr. H. G. Fischer jel se svým štábem mimořádných zpravodajů do Herfordu. Tam vedl rozhovory s uzdravenými a musel s překvapením konstatovat, že Groeningova "metoda" byla skutečně úspěšná. Nato se "Revue" rozhodla přispět k vědeckému objasnění "fenoménu Groening". Na univerzitní klinice v Heidelbergu měla být "léčebná metoda" "zázračného doktora" podrobena výzkumu.

Bruno Groening přistoupil na návrhy Fischera, protože mu v případě příznivého průběhu přislíbil pozitivní odborný posudek. Groening doufal, že takto najde cestu k volnému působení.

27.července začala vyšetření. Osoby, na kterých měl dokázat své umění, byly vybrány z kruhu těch nemocných, kteří se na něho obrátili v prosebných dopisech, kterých bylo přes 80 000. K tomu navíc bylo několik pacientů kliniky Ludolfa Krehla z Heidelbergu. Všichni byli předem pečlivě vyšetřeni a byla stanovena přesná diagnóza. Nato přišli ke Groeningovi, který na ně nechal působit "svoje metody". Po celou dobu u toho byli přítomni lékaři. Stali se svědky toho, jak nemoci z části spontánně zmizely. Následná vyšetření na klinice tato uzdravení potvrdila. Také nevyléčitelná utrpení jako Bechtěrevova nemoc byla vyléčena.

V jednom předběžném odborném posudku otištěném v "Revue" se profesor Dr. Fischer výslovně vyjádřil, že Bruno Groening není žádný šarlatán, ale přírodně nadaný lékař duší. Tím se pokusil "fenomén Groening" objasnit, aniž by mu přítom po právu dostál.

Konečné dobrozdání mělo být vystaveno až po vyhodnocení všech výsledků. Bruno Groening byl ujištěn, že cesta k jeho dalšímu svobodnému působení bude definitivně otevřena. Mezitím předložili profesori Fischer a Weizsäcker (pod jejichž záštitou celé jednání probíhalo) Brunu Groeningovi následující návrh: Chtěli vytvořit léčebné stanice, ve kterých měl působit po boku lékařů. Vedení a výběr pacientů měl ale přítom zůstat v jejich kompetenci. K tomu Bruno Groening:

"Návrhy pana profesora F. v této věci se stanovenými finančními a jinými podmínkami byly vytvořeny tak, že byly pro mne nepřijatelné. Přirozeně bylo o tom vedeno mnoho rozhovorů, také s pány, kteří toto dílo chtěli financovat. S návrhy pana profesora F. jsem nemohl souhlasit a odmítl jsem je, protože:

- 1. nedisponuji ani fenikem, takže bych nemohl převzít žádné finanční povinnosti, protože bych je nemohl splnit*
- 2. nikdy jsem nemyslel na to, abych z celé záležitosti udělal obchod.*

Proto bylo to vše pro mne nemožným požadavkem. Kromě toho jsem chtěl dělat jenom to, co mi bylo díky mému povolání dáno: Pomáhat těm, kteří hledají pomoc a tudíž být k dispozici lékařům a psychoterapeutům, ale nikdy ne z celé věci dělat obchod."

Tímto odmítavým postojem Bruna Groeninga ztratili profesoři o něj zájem. Slíbený kladný posudek nebyl nikdy vystaven. Místo toho, aby mu bylo umožněno volné působení, byly mu položeny jen nové balvany do cesty. V souvislosti s vyšetřováním byla jeho "léčebná metoda" doložena pojmy jako "ošetření", "pacient" atd. a ohodnocena jako lékařská činnost. Tím byl naprogramován konflikt s léčitelským zákonem.

Traberhof

Po ukončení vyšetřování v Heidelbergu se Bruno Groening v srpnu 1949 vydal do jižního Německa. Chtěl uniknout rozruchu, který se kolem jeho osoby rozvířil, a stáhl se do ústraní na soukromý statek u Rosenheimu blízko Mnichova. Nejprve se podařilo jeho pobyt utajit. Avšak poté, co se první noviny o jeho pobytu v Bavorsku zmínily, nastal opravdový nápor mas.

Až na 30 000 lidí denně proudilo k rosenheimskému Traberhofu. Tisk, rozhlas a týdeník přinášely zprávy. Dokonce byl natočen kinofilm, který nese titul "Groening" a dokumentuje dění kolem něj.

"Novinový blesk" informuje ve zvláštní příloze v druhé polovině září:

"Mezitím se shromáždilo víc jak deset tisíc lidí, kteří všichni hodiny čekali v nesnesitelném horku na ten velký okamžik, kdy vyšel Groening na balkon, hovořil k davu a vyzařoval svoji léčivou sílu. Lidé stáli těsně namačkáni, aby mohli v plné míře využít jeho 'léčivé paprsky'. A už začaly působit reakce u těžce nemocných na jejich vozíčkách a židlích nebo u ostatních jednotlivců stojících na okraji.

Opět začali poloslepí vidět, opět se začali zvedat doposud nemohoucí chodit, opět pohybovali ochrnutí svými ztuhlými údy. Stovky vypovídaly o zesílených bolestech na nemocných místech, o tahu, píchání a mravenčení, o pocitu nepopsatelné 'lehkosti' nebo o náhlém zmizení bolesti hlavy."

Nejen na Traberhofu docházelo k biblickým scénám. Všude, kde se Groening objevil, byl rychlostí větru obklopen nesčítelným množstvím nemocných. Anita Höhne popsala tyto stavy kolem Groeninga ve své knize "Duchovní léčitelé dneška":

"Už když jenom Groening oznámil svůj příjezd, začaly hromadné poutě. Typická je scéna, kterou pozoroval žurnalista Rudolf Spitz při jedné návštěvě Groeninga v září 1949 v Mnichově:

'V 19,00 hodin stály tisíce na ulici Sonnestrasse. Ve 22,30 tam stály ještě. Prožil jsem toho během pěti let války mnoho, ale nikdy jsem nebyl tak hluboce ořesen jako v těch čtyřech hodinách, kdy jsem seděl naproti Brunu Groeningovi a zažil děsivou přehlídku bídy a utrpení. Drali se k němu epileptikové, slepci a ochrnutí o berlích. Matky

nesly své ochrnuté děti Groeningovi vstříc. Byla tam bezmoc, zazníval křik, prosebné volání o pomoc, prosby, přání a hluboké vzdychání.'

Nemocné na nosítkách, ochrnuté, velké množství lidí pozoroval jiný novinář z Mnichova, Dr. Kurt Trampler, také na Traberhofu u Rosenheimu, kde Bruno Groening tehdy žil. Trampler přišel jako reportér mnichovských novin 'Münchner Allgemeinen' - chladný novinář, který zveřejnil jen to, co sám viděl a slyšel:

'Slyšíme sem nyní z balkonu nějaký hlas, který nepatří Groeningovi, a spěcháme k oknu. Mnichovský policejní prezident Pitzer hovoří ke shromážděným. Vypráví, že jeho trápení s ischiasem, kterým byl léta postižen, se při čekání na Groeninga zmírnilo. Pitzer určitě není žádný muž, který by měl sklon k senzibilním představám, ale co sám na sobě pozoroval, může dosvědčit. Teď se otevřeně hlásí ke Groeningovi a poslanec CSU Hagen ho následuje se stejným vysvětlením.'

Také bavorské úřady o Bruno Groeningovi smýšlely dobře. Mnichovský "Münchner Merkur" přinesl 7. září 1949 pod označením "Přízeň vůči Groeningovi":

"Ministerský prezident Dr. Erhard se na tiskové konferenci v pondělí vyjádřil, že by se nemělo nechat působení 'mimořádného zjevu' jako je Bruno Groening ztroskotat na paragrafech. Podle jeho názoru nestojí proti schválení Groeninga v Bavorsku žádné velké těžkosti.

Bavorské státní ministerstvo vnitra při uzávěru redakce oznámilo: "Předběžné ověření léčebných skutků Bruna Groeninga ozřejmilo, že mohou být považovány za skutky lásky a v tomto rámci není podle léčitelského zákona potřeba žádného povolení."

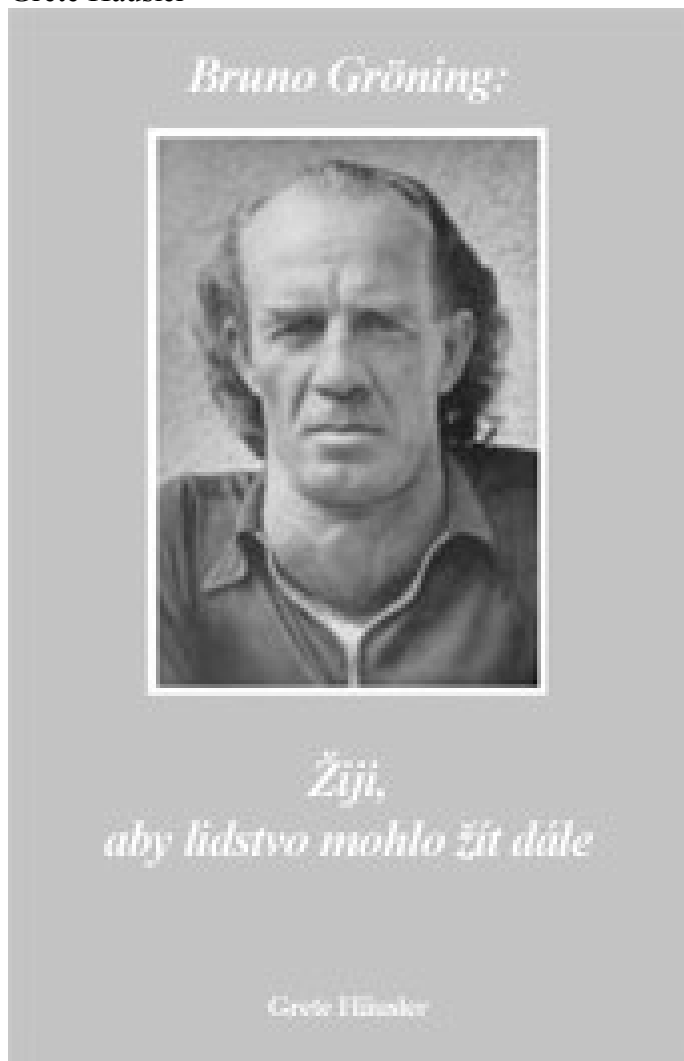
Na Traberhofu byl kolem Groeninga vytvořen velký rozruch. Našlo se mnoho obchodníků, kteří chtěli z jeho schopností těžit kapitál. Poškodili jeho pověst a vážnost a způsobili distancování úřadů.

Když se poměry zhoršily natolik, že už byly nesnesitelnými, Groening se stáhl do bavorských kopců. Chtěl se zabývat některými nabídkami na výstavbu léčebných stanic. Jeho cílem bylo vytvořit zařízení, ve kterém by ti, jež hledají pomoc, mohli uspořádanou cestou dosahovat uzdravení. Lékaři tam měli podle heidelberského vzoru dělat prohlídky před a po jeho působení a vzniklá uzdravení dokumentovat.

Úplné knižní vydání:

Bruno Groening: Žiji, aby lidstvo mohlo žít dále

Grete Häusler

Předmluva

Tuto knížečku píši a dávám dohromady při příležitosti 25. výročí vystoupení Bruna Groeninga před světovou veřejností v Herfordu v roce 1949. Tehdy, v roce 1974, jsem ji nazvala: Bruno Groening, 25 let celosvětového působení.

Dnes, v roce 1984, ji znovu předkládám v přepracovaném vydání. Vše co Bruno Groening předvídal, se dnes stále více přibližuje skutečnosti.

V novinách Rhein-Sieg-Anzeiger z 15.2.1984 čteme pod titulkem: Budoucnost za betonem? mezi jiným následující:

Studená hvězda

Fanouškům starajícím se o ochranu země také zjevně uniklo to, co jak američtí tak i sovětští vědci nedávno předpověděli:

Pokud by supervelmoci nechaly explodovat nad velkými městy pouze jednu desetinu svého atomového potenciálu, proměnila by se země působením klimatických změn ve studenou hvězdu a my lidé, jak shodně prohlásili experti z Východu i Západu, zmrzneme, pokud dříve nezemřeme hladu.

Tato a jiná proroctví lidé předpovídají každý den. Lidé očekávají zveřejnění Třetí zprávy od Fatimy, která pravděpodobně v každém pohledu objasní to, co každého v budoucnu čeká.

Lidé mají celosvětový strach a deprese a nemoci přibývají viditelně jak u starých, tak u mladých. Lidé propadají bezvýchodnosti svého snažení v životě. Nepátrají již po smyslu života. Nemocní, oslabení a bez naděje procházejí životem, často obklopeni překrásným oděvem materiálního blahobytu. Duše a tělo volá po pomoci a vyléčení. Kdo zde může pomoci a léčit, kde je východisko?

Zde je jen jedna odpověď: Podívejte se na toho, kdo tehdy v roce 1949 dostal od tisíce lidí v Herfordu a Traberhofu u Rosenheimu stejnou otázku a v té chvíli umožnil, aby přišlo vyléčení nevysvětlitelným způsobem. Toto umožnilo lidem prožít proměnu na sobě samých a poznat smysl života.

Bruno Groening umel prohlédnout minulost, přítomnost, budoucnost, a proto mohl každému člověku pomoci tak, že mu bylo skutečně pomoci. Ti, co hledali pomoc a vyléčení, byli opět veselí, zdraví, lidé radující se ze života, ti potom vedeli, komu mají sloužit, již ne více zlu, ale dobru. Zažili, že dobro je silnější než zlo.

Proto je Bruno Groening opět spojoval s všemohoucí životní silou, s léčivým proudem, který nezná nevyléčitelné a nemožné, který stále proudí z Božského pramene síly a pouze od nás lidí žádá, abychom ho přijali; vezte nyní a nemějte strach, že byste mohli být zlem přemoženi.

Nyní se slova Bruna Groeninga stávají pro všechny stále více aktuální.

"Žij, aby lidstvo mohlo žít dále."

"Každý se stane svým vlastním lékařem."

"Důvěřuj a věř, Boží síla pomáhá a léčí!"

"Miluj život - Boha!"

"Bůh je všude."

"Peníze jsou moc, zdraví je všemocné."

"Já nejsem nic, Pán Bůh je vše."

"Každý vyléčený může své vyléčení předávat dál."

Protože v tomto roce je to již 25 let, kdy Bruno Groening už jako člověk není mezi námi a my presto prožíváme, že k pomoci všeho druhu a vyléčení dochází, pokud se řídíme jeho slovy, Heilstrom* začne proudit naším tělem, pak víme přátelé, že v každé bezvýchodné situaci může přijít pomoc, a proto bud, tato knížekco, malým počátkem pro lidi hledající pomoc.

Dětství a mládí

Gdaňsk bylo rodné město Bruna Groeninga. Gdaňsk, který se může ohlédnout na svou 700 let starou, hrdou, bohatou německou minulost, zůstává až do jeho zničení a převzetí Polskem půdou, která působila na duši Bruna Groeninga v jeho dětství, dospívání a ve věku, kdy byl mladým mužem.

Gdaňsk byl označován jako "Gdaňská zátoka" již kmenem Gótů, kteří zde na pobřeží Baltského moře a v povodí Visly dlouhá staletí sídlili. Později se nedaleko místa, kde se řeka Motlava odděluje od Visly, nacházel hrad pomořanského knížete Gdaňské země. O několik staletí později se přistěhovali Němci a stali se prvními obchodníky se vzdálenými zeměmi. První německé tržní osídlování je prokazatelné poprvé v roce 1224. Gdaňsk se stal váženým hanzovním městem a vzkvétal. Převzal jej německý rytířský řád, následovaly dlouhé roky v míru a pak i neklidné doby. Gdaňsk se stal autonomním, později hlavním městem západního Pruska, konečně "svobodným městem" po první světové válce. To bylo politicky a hospodářsky nejtěžší období, které město zažilo.

Takový byl dán osud Gdaňsku hlavně proto, že jeho zeměpisná poloha v zátocě Baltského moře a při ústí Visly byla velmi výhodná pro vedoucí roli v této oblasti Baltského moře. Tato poloha mezi oběma velkými národy, Němci a Slovany, přispěla však k jeho tragickému osudu.

Krása krajiny u moře a nížiny u řeky působily na lidi a tak vzniklo krásné, bohaté a mocné město. Píle, víra a síla byly vlastnostmi obyvatel Gdaňska. Vybudovali zde vzdorné, krásné stavby, kupříkladu kostel Panny Marie (Marienkirche), vysokou dvoranu v Artushofu, radnici, zbrojnici, loděnici a slavnou Jeřábovu bránu na Motlavě.

Báseň Martina Damšbe nám přiblíží charakter Gdaňska:

Martin Damss:

Jeřábová brána v Gdaňsku
(volně přeloženo z německého originálu)

Z cihel a ze dřeva, jak skála ta brána,
kolébka lodí, nákladu jejich váha,
v hrdosti sloužící přemocná šíje,
sklání se k palubám a stěžňům trpělivě.

Vrcholek věže vsazený do rámu světla ohnivého,
pod střechou helmy zastíněné čelo,
ramena skleslá pod řetězem povinností,
z výšin nebeských na něj září hvězdy se lesknoucí.

Erb síly vytesán z dubu a kamene,
symbol pozemského to bytí jako znamení:
Ve snášenlivosti je nositelem těžkého břemene,
všem skýtá službu – však podoben nikomu není.

Často Gdaňsk představoval ve všech německých zemích oázu míru, tehdy byl útočištěm pro umělce a učence. Přínos Gdaňska do literatury a divadla měl ojedinělý historický význam.

Na gdaňském erbu jsou na modročerveném podkladě dva bílé kruhy a zlatá koruna.

O Gdaňsku-Oliva víme, že zde byl založen v roce 1170 cisterciácký klášter.

A tady, v Gdaňsku-Oliva, v jednom gdaňském předměstí, v blízkosti moře a velkých lesů, žila rodina Groeningových. Nechme hovořit samotného Bruna Groeninga o jeho dětství a mládí! Použijeme pro to velice cenný písemný materiál zachovaný v archivu.

"Životopis:

Já, Bruno Groening, bydlíštem v Plochingenu (Neckar), Stumpenhofu, na Dornerdreher 117, jsem se narodil 31.5. 1906 v Gdaňsku - Oliva manželům Augustovi a Margaretě Groeningovým jako čtvrtý ze sedmi sourozenců. Otec byl zedník. Oba rodiče zemřeli, matka v roce 1939, otec v roce 1949.

Během svého dětství a mládí, které jsem strávil v domě rodičů, jsem byl stále více přesvědčen o svých zvláštních schopnostech, které ze mne vyzařovaly a působily na lidi a zvířata uklidňujícím nebo léčebným způsobem.

Už když jsem byl malé dítě, zbavovali se v mé přítomnosti nemocní lidé svých potíží a děti i dospělí se během rozčilení nebo sporu po několika mých slovech zcela uklidnili. Přesvědčil jsem se také jako dítě, že zvířata, která obvykle byla plachá nebo zlá, se mým prostřednictvím stala dobrácká a krotká. Můj vztah k rodičovskému domu byl tehdy zvláštní a napjatý. Usiloval jsem brzy o plnou samostatnost, abych mohl z prostředí "neporozumění" mé rodiny odejít.

Chodil jsem do obecné školy. Po jejím ukončení jsem šel na obchodní školu, na které jsem byl 2,5 roku. Ale na přání otce jsem musel toto učednické místo opustit, neboť chtěl, abych se vyučil stavebnímu řemeslu. Podrobil jsem se otcovu přání a učil jsem se tesařem. Ke složení závěrečné zkoušky však nedošlo, protože tehdy panovala velká nezaměstnanost. Z tohoto důvodu jsem byl donucen čtvrt roku před vyučením školu opustit, protože firma, ve které jsem se učil, zrušila vzhledem k nedostatečnému počtu zakázek svůj provoz."

Rodina, práce, válečné zajetí a návrat domů

Bruno Groening píše ve svém životopise:

"V roce 1925 se mi podařilo se osamostatnit a zřídit si stavební a truhlářskou dílnu. Po dvou letech jsem tuto činnost ukončil a pracoval jsem příležitostně v továrně jako dělník až do roku 1943. Pracoval jsem v čokoládovně, na poště v Gdaňsku, také asi 9 měsíců jako telegrafista a u firmy Siemens a Halske jako slaboproudý technik. Zde jsem většinu prací vykonával samostatně. Všechny tyto práce mne zajímaly a velmi mně záleželo na tom, abych se dozvěděl, co lidé všech kategorií a ve všech životních situacích vědí a umí a dozvěděl se tak, jak lidé žijí. Nehledal jsem jen nejchudší z chudých, nýbrž i nejbohatší z bohatých, abych poznal, jak žijí. Soukromý život v obvyklém slova smyslu (návštěva kina, vyhledávání hostinců, karetní hra atd.atd.) mě nezajímal.

Ve věku 21 let jsem se oženil s Gertrudou Cohnovou z Gdańska, v tomto manželství se narodily dvě děti, které mezitím zemřely.

Již velmi brzy se u mne projevívaly zvláštní vlohy, jak uklidňovat lidi a zvířata a jak léčivě působit, jak to již od nepaměti u některých lidí bylo. Tyto účinky byly u takových lidí se zvláštními schopnostmi do té míry silné, že se psychické a tělesné poruchy, na které již žádné léčebné metody neúčinkovaly, vyléčily nebo podstatně zlepšily.

V roce 1943, když mi bylo 37 let, jsem byl povolán do Wehrmachtu. Kvůli mým názorům docházelo k rozepřím. Bylo mi například vyhrožováno válečným soudem, neboť jsem prohlásil: "Jestli mne pošlete nebo nepošlete na frontu, nezastřelím žádného člověka." Nakonec jsem ale na frontu šel.

V roce 1944 jsem byl poraněn střepinou z granátu na pravém stehně. Dostal jsem se proto do lazaretu. Přesto, že jsem nebyl vyléčený, jsem byl opět na německé půdě nasazen do boje proti Rusům a v březnu 1945 jsem padl do ruského zajetí. V prosinci 1945 jsem byl propuštěn z ruského zajetí do západního Německa.

V ruském zajetí jsem se všemi způsoby zasazoval za zajaté kamarády. Byl jsem za to třikrát předvolán k výslechu na ruské velitelství. V jednom případě mi bylo vyhrožováno zastřelením. Mimo jiné jsem požadoval, aby s německými zajatci bylo zacházeno alespoň jako s dobyt看em, neboť zacházení se zajatci bylo tehdy mnohem horší, než s dobyt看em. I tady jsem mohl pomáhat nemocným kamarádům v beznadějném stavu a ulevit jim.

Po propuštění z válečného zajetí v roce 1945 jsem získal byt v Dillenburgu a přivedl si k sobě svou ženu, která byla jako uprchlík ve Schleswigu. Abych pro nás zajistil živobytí, vzal jsem každou práci, která mi v poválečné době byla nabídnuta.

V západním Německu jsem společně s uprchlíky ze Sudet založil "Pomocný spolek pro vyhnane". Také jsem přijal práci v bytové komisi, neboť jsem opět cítil povinnost pomáhat lidem."

1949 - Herford

Bruno Groening píše o této době ve svém životopise:

"V březnu 1949 jsem byl paní, kterou jsem znal, uveden do rodiny Hülsmannových v Herfordu. Měl jsem pomoci synovi Hülsmannových. To se také stalo. Tímto vyléčením mi pan Hülsmann udělal velkou propagandu a v domě a okolo domu se objevily velké shluky lidí. Došlo přitom k mnoha vyléčením, dokonce i k spontánním. Nejprve jsem se obrátil na zdravotnické úřady se žádostí zavést spolupráci s lékaři. Chtěl jsem se od počátku vyvarovat všech nepříjemností. Úřady to však zamítly, naopak mi byl doručen písemný zákaz léčit. Ti, co hledali pomoc a vyléčení a shromáždili se před domem Hülsmannových, uspořádali během mé nepřítomnosti demonstraci a zaútočili na radnici. Starosta byl tak donucen mě zavolat a umožnit mi léčení alespoň pět dalších dní.

Podnikal jsem také cesty do Hamburku, Schleswigu atd. k lékařům, kteří mě pozvali, abych při té příležitosti pomohl nemocným. V Hamburgu to došlo tak daleko, že mi tamější starosta jen proto zakázal řečnit, protože hamburští občané připravili vše tak, abych mohl mluvit před tisíci lidmi hledajícími pomoc."

Dr. phil. Kaul byl v roce 1949 v Herfordu jeden ze zpravodajů, který dění z celého srdce hluboce prožíval. Uvádíme níže uvedený výtazek z jeho brožurky: "Zázrak z Herfordu."

"Dotýká se mě nářek celého lidstva!"

V tisících přicházejí nemocní a churaví do malého vestfálského městečka, jež ve svých zdech skrývá zázračného doktora. Autobusy, na nákladních autech, osobními vozy, vlakem a pěšky, koňskými povozy, na kolech, na žebříňácích, ve vozíčkách a sanitkami. Ve dne v noci přicházejí davy lidí do Herfordu na Wilhelmovo náměstí, nad nímž ční do výše protestantský kostel, k domu č. 7, kde Bruno Groening našel střechu nad hlavou u rodičů jednoho z vyléčených dětí. Lidská bída, která se tu projevila, je otřesná a bez hranic. V okolních zahradách a parcích sedí nemocní, stojí tu lehátka, nosítka, dny a noci čekají příchozí na vyléčení.

V noci na 17.6.1949 chtěla policie provizorně ubytovat asi 50 matek s malinkými dětmi, nepomohlo však žádné přemlouvání, nehnuly se a neodešly ze svého místa a ani začínající déšť nepřiměl lidi k odchodu. Ze všech krajů Německa sem proudili společně ti, co ztratili naději, mladí, staří, ženy, dívky, děti, ze všech stavů a vrstev, Američani, Angličané, Belgičané, Švýcaři, Švédí, Maďaři, Poláci, a dokonce i cikáni, kteří tu po úspěšném vyléčení jednoho němeého cikánského dítěte byli v houfech. Chromí, slepí, hluchí, společnost bídy a utrpení. Ubozí lidé, byť nyní sedící v luxusních limuzínách, nebo se těžce pohybující o berlích. Ti, co ztratili naději i doufající, unavení a zoufalí, sto a tisíc tváří, mající jen jedno přání: najít vyléčení! Nikdo z nich se však neptá, jestli je k tomu, co se odehrává, nutné povolení z úředních míst, úřadu nebo ministerstva, zda je věda pro nebo proti, zda ten, kdo je má léčit, je mesiáš nebo učenec, chtějí být zbaveni svého lidského utrpení, chtějí být opět čínotvornými lidmi, chtějí se opět uzdravit.

Mezi touto lidskou bídou a vzniklým sporem o Bruna Groeninga zeje propast lidské nedostatečnosti. Hlásí se pochybovači, skeptici, ti co touží po senzaci, konkurenti, závistivci, žvanilové, pozéři, lidé namyšlení a nafoukaní. Ti všichni si myslí, že k tomu musí něco říci, že zastupují právo a zákon, že chrání veřejný pořádek a jistotu. Avšak tváří v tvář bídě a otřesné mluvě tohoto obrazu, by měli všichni zmlknout, dívat se a mlčky se odvrátit. Když člověk, který po dvacet let seděl ochrnutý na vozíčku, žijící mrtvola, se najednou zvedne a nejistými kroky nastoupí svou cestu, pak se stalo něco neslýchaného, co se vymyká všednímu dění. Pro něho i pro nás se stal zázrak, který nelze pochopit, ani tehdy ne, bude-li se v tom někdo s velkou chytrostí pitvat a odvolávat se na to, že ještě není podán žádný vědecký důkaz, totiž, že Bruno Groening léčil opravdové nemoci, nikoli domnělé. O tom, zda sedmdesátiletá paní Klimphová z Ennigerlohu i.W., Ostenfelderstr. 123, která byla sedm let ochrnutá, zda byla opravdu nemocná nebo zda nemoc jen "předstírala", o tom, ať rozhodnou lékaři, kteří ji až dosud léčili bez úspěchu. Skutečnost, kterou dokládám svědecky, že se tato stará paní 16. června 1949 kolem 16 hodiny po sedmi letech zvedla sama bez cizí pomoci ze své židle a volně pohybovala pažemi, patří pro mě k oněm "zázrakům" ležícím za horizontem omezeného poznání lidským rozumem, k nimž nemůžeme vědomě ani nevědomě proniknout.

Lidé, kterým bylo pomoheno, svému pomocníkovi upřímně poděkovali. Zprávy o úspěších a děkovné dopisy z této doby jsou opravdu působivé dokumenty lidského utrpení a poté následujícího štěstí a vděčnosti. Když nám Dr. Kaul velice působivě přiblížil hodiny v Herfordu v roce 1949, začala víra hledajících opět živě vyzařovat z našich očí, zprávy o úspěchu z herfordské doby jsou první pravá svědectví víry lidí.

Následující zprávu obdržel Bruno Groening od manžela, jehož paní byla od nemoci osvobozena.

Leopold Steffan, ředitel továrny ve výslužbě
Bad Salzuflen i. L., Untere Mühlenstr. 16
5.7.1949

Zpráva o úspěšném uzdravení

Velmi vážený pane Groeningu!

Pokládám za závazek a povinnost, Vám, milý pane Bruno Groeningu, upřímně a z celého srdce poděkovat za vyléčení mé manželky Hildy Steffanové, Bad Salzuflen, Untere Mühlenstrasse 16, a říci - zaplat' Pán Bůh: "Podle předložených zpráv trpěla od roku 1942 neuralgickými potížemi při artritické deformaci, deformující spondylózou, všeobecnými oběhovými potížemi, svalovým revmatismem, dýchavičností následkem srdečního onemocnění."

Moje manželka, stejně jako moje dcera Luitgard (nar. 1.5.1930 v České Kamenici), byly léta až do roku 1945 v ošetřování prof. dr. Maxe Hochreina, ředitele Universitní polikliniky v Lipsku, který jejich potíže sice zmírnil, ale nevyléčil. Starosti o můj osud, -jelikož jsem dával přednost křesťanskému, místo nacistickému náhledu na svět, byl jsem léta pronásledován nacisty a při pro ně vhodné příležitosti zatčen, zvláštním soudem odsouzen na 14 měsíců do vězení -, nelidské vyhnání z vlasti a vyvlastnění se stejně nelidskými průvodními a následnými jevy, dlouholetá nezaměstnanost a nezaviněná nouze, zřetelně zhoršily zdravotní potíže nejen mé ženy, ale obzvláště mé dcery. V této souvislosti zasluhuje velké uznání, že zdejší odborník pro nervové choroby, dr. Sprenau, který byl také pronásledován nacistickým režimem, uznal naše nuzné postavení a ošetřoval bezplatně i mne (zánět nervů paže, zvýšená citlivost, hyperestetické stavy slabosti) od jara 1945. Také jemu se podařilo pouze zmírnit potíže, nikoliv je vyléčit.

Plni důvěry ve Vaše schopnosti, získané od Pána Boha, jsme stáli 1.6.1949 odpoledne v zahradě domu na Wilhelmově náměstí č.7 v Herfordu mezi mnoha jinými, kteří od Vás očekávali vyléčení. Naše zklamání a roztrpčení neznalo mezí, když jsme se dozvěděli, že Vám nebylo umožněno poskytovat léčení léta trpícím a nevyléčitelně nemocným na podkladě zcela nejasného a velice nekřesťanského rozhodnutí "od lidu povolaných úředníků".

Že ale víra může hory přenášet, dokazuje to, že má manželka, kterou jste ani neviděl ani s ní nemluvil, byla vyléčena, byla úplně vyléčena. Ještě když manželka byla mezi davem, natekly jí ruce a prsty se zkroutily. Měla silné bolesti v týlu. Hned po návratu z Herfordu si musela lehnout do postele (bolesti po celém těle, obrovská únava), stejně jako dcera, která měla pálení v očích a okolo očí. Tu noc z 1. na 2.6.1949 nemohla žena téměř spát, zatímco dcera neměla tak klidný spánek již roky. Kvůli bolestem manželka nevěděla, kam si má položit hlavu, nohy a paže. Mnoholetý nesmírný tlak od šíje k týlu, v obou ramenech a v levé kyčli zmizel mé ženě již v zahradě domu na Wilhelmově nám. 7, a to v tom okamžiku, kdy jste mluvil k zástupu nemocných. Zbylé jmenované nemoci rovněž úplně zmizely ráno 2.6.1949. Již 2.6.1949 přes den neměla má žena žádné potíže - v noci z 2. na 3.6.1949 se opětovně objevily, ovšem snesitelné, při nichž již mohla trochu spát. Od pátku 3.6.1949 je manželka

bez bolestí a potíží, je úplně vyléčena. Také dušnost plně zmizela, může normálně zhluboka dýchat, nemá žádné potíže, dokonce může chodit do schodů s těžkými věcmi, což léta nemohla.

Zatížení mé dcery podle předložených zpráv: hormonální insufficience, křeče, při kterých vedle nervových poruch hraje roli disharmonie štítné žlázy, související s růstem, nervózní mrkání řasami, dočasné poruchy řeči. Tyto symptomy, které byly podle nejnovější zprávy zdejšího lékaře potvrzeny jako velmi vážné, se již viditelně zlepšily, poté, co se dítě třikrát dočasně zdržovalo ve Vaší přítomnosti, takže my rodiče již nemusíme mít ty dlouholeté starosti, že bude potlučené a zakrvácené přivezeno domů sanitkou.

Nikdo, ani osoba nebo úřad, natož takzvaný zákaz, nám nemůže zabránit věřit na, Vám Bohem svěřenou, léčivou sílu a vyhledávat Vaši přítomnost. S plnou vírou na milost, svěřenou Vám od Boha, Vás budeme prosit o vrácení zdraví našemu dítěti. Jsme skálopevně přesvědčeni, že se Vám s Boží pomocí podaří to, co se devět let, pro nás rodiče let plných starostí, lékařům s dobrými úmysly a chemickým lékům nepodařilo.

Říkáme Vám, milý pane Groeningu, ještě jednou - zaplať pán Bůh. Necht' Vás Všemohoucí posílí ve Vašem strastiplném boji proti zlu a skutečně dlouho opatruje pro trpící lidstvo! Modlíme se za Vás. - Se srdečnými pozdravy a vřelými díky - Vaši vděční

(podpisy)

Leopold Steffan, Hilda Steffanová, Luitgard Steffanová

BRUNO GROENING
pomáhá trpícímu lidstvu

"Kdo má to velké štěstí
a mým prostřednictvím opět získá zdraví,
necht' děkuje
BOHU
stále z hloubky srdce,
já jsem jen jeho nástroj a služebník."

Jaký význam má dnes pro přátele Bruna Groeninga událost z Herfordu před 25 lety

Herford má být pro nás to, co je pro člověka to nejsvětější. Zde se zjevil lidem Bůh, aby ukázal, jak On je velký a co On chce. Chce dát lidem příležitost, v současnosti, v naší vlasti, aby k němu opět našli cestu. A toto se stalo úkolem Bruna Groeninga.

Prostřednictvím Bruna Groeninga můžeme poznat přání našeho Otce na nebesích, podle něho má být člověk pěkný, dobrý a zdravý. Proto umožnil, aby v Herfordu došlo k tomu, že lidé, kteří upadli do nouze, bídy a bolestného utrpení, byli od tohoto zla osvobozeni. Zde se jasně před očima všech lidí odehrávaly biblické scény a svět naslouchal a na okamžik zadržel dech.

My, přátelé Bruna Groeninga, jsme si vědomi, že je naší povinností, lidstvu pro dnešek i zítřek tuto událost z Herfordu přiblížit, aby to také mohli prožít, stejně jako to my smíme prožívat sami na sobě i nadále. Tyto události stále lidé považují za zázrak, protože nemohou rozumět tomu, co nám Bruno Groening vysvětloval: "Není to žádný zázrak, do lidí pouze vstoupil opět boží pořádek". Toto dění neustává pro člověka, který se nenechá svést z cesty, kterou nám Bruno Groening odkryl. Toto dění je božské a dnešní člověk získal možnost zřít se cesty utrpení, uzavřít ji, nastoupit boží cestu a jít po ní dále.

Protože vzpomínáme na tuto dobu s vroucím srdcem, s velkou vděčností k našemu Stvořiteli a k jeho služebníku Brunu Groeningovi, máme potřebu tu dobu nyní po dvaceti pěti letech připomenout. Poznáváme světlo, které tak přišlo na svět, jsme polekáni, jak mocná temnota v našem světě chtěla toto dění zakázat. Dnes víme, co již tehdy Bruno Groening věděl: "To nemůže být zakázáno, děje se to, co se dít má."

Jsme přesvědčeni, že plamenu lásky k bližnímu z Herfordu již nikdy v budoucnu nebudou kladeny překážky, nýbrž, že tato láska k bližnímu mezi lidmi se stane povinností a samozřejmostí, jak celé období dvaceti pěti let dokázalo. Sloužící láska k bližnímu, to nám Bruno Groening jako služebník Boha ukazoval a nabídl nám, dát se jako Boží nástroj k dispozici tím, že nebudeme naše bližní trpící utěšovat prázdnými slovy, nýbrž že nyní smíme zprostředkovat opravdu účinnou pomoc. To je pro nás odkaz z Herfordu.

Co dal Bruno Groening již v Herfordu lidem vědět?

"Důvěřuj a věř, boží síla pomáhá a léčí!"

"Bůh je největší lékař."

"Čím větší utrpení, tím delší Regelungen*."

"Dobro v člověku musí potlačit zlo."

"Podle svých činů bude zvážen a i když nebude shledán příliš lehkým, přesto mu zůstane naděje na uzdravení."

"Odhod'te své utrpení!"

"Bylo ti pomoheno, protože jsi věřil!"

"Lidským příkazům se nepodřizuji. Vyřešil jsem věci, o kterých mluvíte jako o zázracích, to ale nejsou zázraky, jsou to samozřejmosti."

"Člověk nemůže způsobit zázraky, ale také není žádný člověk schopen dokázat něco, co jste zde viděli."

"Není to tak, že bych musel pomoci všem lidem. Víím, že u deseti ze sta to nezabere. Kdo se Bohu vysmívá a nevěří, tomu nemůže být pomoženo."

"Všichni lidé, jedno jaké národnosti, rasy nebo náboženství, jsou hodni toho, aby jim bylo pomoženo."

"Jsme všichni děti Boží a máme jen jednoho Otce a tím je Bůh. Jen on nám může pomoci z nouze, z bídy, kterou musíme snášet."

"Podle Jeho přání se vše uskuteční, také když u vás nejsem."

"Co vlastním, chci odevzdat, také svůj život."

"I když jsem zůstal chudý, jsem přesto tím nejšťastnějším člověkem na zemi, protože mohu pomáhat."

"Jedno mít nechci: Dík! Děkujte Vašemu Pánu Bohu, je to On sám, když se to má podařit."

"Můj život patří všem lidem a proto je každá minuta a každá sekunda drahocenná:"

"Má být méně slov, ale o to větší skutky."

Bruno Groening a lékařská věda v Heidelbergu

Slyšme Bruna Groeninga samotného!

"K - Heidelberské klauzuře z roku 1949 – Stručná zpráva, v níž je uvedeno jen to nejdůležitější.

V červnu 1949 jsem ze strany státu obdržel protiprávní písemný zákaz léčení. Byl protiprávní z toho důvodu, že ne já, ale Ono léčilo. Má objasňující slova k shromážděným hledajícím pomoc měla tak mocnou sílu, že u mnoha přítomných, kteří hledali pomoc a z lékařského hlediska jim již pomoci nebylo, vedla k vyléčení. To bylo mnoha lidem nápadné. Také na pana profesora F., tehdy bydlícího v Marburku (v souvislosti s časopisem Revue), to udělalo tak silný dojem, že vyléčení zkoumal a přesvědčil se, že se vyléčení opravdu uskutečnila. Tím stoupal zájem stále více a více a neutajilo se, že na místě samém se prováděla šetření, která rovněž měla úspěch. Já sám jsem v té době nebyl v Herfordu, ale v severním Německu. Pan profesor F. v Herfordu vše mobilizoval. Dostal jsem zprávu, že jistý profesor F. a jiní pánové na mne čekají s velkým zájmem a měli by v úmyslu mi umožnit výkon svobodného působení a proto jsem měl hned přijet do Herfordu. Po této výzvě jsem přijel. V Herfordu jsem hovořil s panem profesorem F., přislíbil mi spolupráci i ze strany pana profesora W. na klinice v Heidelbergu a všestrannou podporu. Nešlo jen o to, abych získal volnou cestu, ale že i lékaři měli o mne a na mém působení velký zájem a již na tomto základě měla být uskutečněna spolupráce natrvalo. Pánové byli proto tak silně zainteresováni, protože, jak zdůrazňovali, byli

100% přesvědčení o mém působení a především proto, že mé působení prospěje celému lidstvu. Bylo dohodnuto, že se dám zmíněným pánům deset dní na heidelberské klinice k dispozici, také proto, aby lékařským úřadům mohli dokázat, že léčení prostřednictvím osoby Groeninga je možné z lékařského hlediska přezkoušet a doporučit. O několik dní později jsem se dozvěděl, že celé toto dění chce financovat časopis "Revue". Ještě před tím mně byl v blízkosti Frankfurtu nad Mohanem na několik dní poskytnut domek k pobytu, abych měl příležitost se vnitřně připravit na nastávající úkol.

Tehdy psal o této době časopis "Revue":

"Bruno Groening před lékaři na Heidelberské klinice... S Dr.W. souhlasíme, že experimenty měly začít 27. července 1949. Pacienti měli být vybráni z těch lidí, kteří se obrátili na Groeninga dopisem. Bylo předloženo přes 80 000 dopisů: dopisy od nemocných, kteří mají už jen naději, že jim může pomoci Groening a vděčné dopisy od lidí, které Groening ošetřoval. Těchto 80 000 dopisů, které přišly, jsme nechali přivést z Herfordu nákladním vozem.

Další pacienti měli být k léčení postoupeni klinikou Ludolfa Krehla. 26.7. si pronajal časopis Revue v Heidelbergu jeden dům pro Groeninga a jeho nejbližší okolí, v němž měl pracovat. Ráno 27.7. opustil Groening osamělý dům v lese v Taunusu a o několik hodin později přijel naším vozem do Heidelbergu.

Zvukový záznam magnetofonového pásku vylučuje omyl. Od doby experimentů v Heidelbergu již veřejnost nemůže dostávat víceméně protikladná svědectví o Groeningových léčebných metodách. Zvukové záznamy magnetofonového pásku přesně zachycují průběh léčení. Reprodukce výňatků ze záznamů zprostředkovávají přesvědčivý obraz, jako to umožňují dlouhé zprávy. Revue zveřejňuje na obou dalších stranách výňatky, které dramatickou formou ukazují lékařsky zajímavé úspěchy Groeninga. Připojené poznámky o reakcích pacientů byly současně zachyceny ve stenografických protokolech.

Bruno Groening léčí Bechtěrevovu nemoc u pana Strobla. Výňatek ze zvukového magnetofonového záznamu:

Strobel: (Náhle pocítuje bolesti v obou pánevních kostech)

Groening: Máte stále ještě bolesti?

Strobel: Ano - ale ne již tak silné.

Groening: Pomalu se ztrácejí. Zavřete oči a dávejte pozor! Co se stalo nyní?

Strobel: Bolesti ustoupily. Myslím, že ztuhlost páteře náhle přestává.

Groening: Lehké šimrání pro zohebnění páteře. Postavte se, pohybujte křížem - od krku až dolů se ohněte! (Strobel se ohýbá až na zem)

Groening: Nyní se zakloňte.

Strobel: To bolí vzadu.

Groening: Hlavu dolů - tak jako by jste se chtěl dívat dolů! Hlavu doprava doleva - stále dále! Podívat se dolů - doprava, doleva!

Strobel: (Dělá opakovaně tyto pohyby)

Groening: Ohněte pravý palec, co v něm cítíte? (Pauza).

Strobel: Pocit lehkosti.

Groening: A co nyní v kříži?

Strobel: Nepocítuji nic - je tam velmi klidno.

Groening: Posad'te se opět! Co se nyní děje v těle?

Strobel: Cítím se nyní zcela klidně.

Groening: Ale co nyní přichází?
 Strobel: Neumím to momentálně říct.
 Groening: Lehký tlak, který začíná v pánvi.
 Strobel: Já necítím nic.
 Groening: Zavřete oči a pozorujte svoje tělo!
 Strobel: Bolesti v páteři jsou pryč, jsem svěžejší. (bez potíží vstane)
 Groening: Jak se vám jindy vstávalo?
 Strobel: Velmi těžce - byl jsem úplně tuhý.
 Groening: Jděte pár kroků!
 Strobel: V oblasti slabin jsem měl bolesti, hlavně při chůzi do schodů, téměř jsem nemohl jít nahoru, velice mě to bolelo, vlevo více než vpravo.
 Groening: Zkuste jít do schodů!
 Strobel: (Jde do schodů, běží náhle po schodech nahoru a dolů. Je nesmírně šťastný)
 Groening: Otočte hlavou doprava a doleva!
 Strobel: Skřípe to jako by uvnitř byl písek.
 Groening: Jaké je to nyní?
 Strobel: Ulevilo se mi, jde to snadněji.
 Groening: Skřípání ustalo?
 Strobel. Ne, ještě ne!
 Groening: Držte ruce tam - dejte ruce pryč!
 Strobel: (Pohybuje opět hlavou)
 Groening: Lepší se to.
 Strobel: (Opět pohybuje hlavou). Ano, jde to dobře.
 (Groening se stará o jiné pacienty).
 Strobel: Ulevilo se - nemám již žádné bolesti hlavy ani pánve, všechny bolesti jsou pryč.
 Groening: Prosí Strobla běžet ještě jednou nahoru po schodech.
 Strobel: Běží opět lehce nahoru a dolů.

Případ Strobel způsobil v Heidelbergu senzaci a stal se prvním dobrozdáním. Pacient: Strobel z Mannheimu - Neckarau. Historie jeho nemoci: Strobel je zaškolený dělník v továrně na kabely, nar.30.1.1906, ženatý od roku 1928, jedno dítě. Kromě zápalu plic nebyl nikdy dříve nemocen. Ve válce byl třikrát poraněn střepinou z granátu na nohou a na hýždích, v roce 1944 těžká nehoda. Měl dojem jakoby si zlomil vaz. O tom však nemohlo být ani řeči. V roce 1945 v zajetí, ale již v dubnu téhož roku propuštěn. V srpnu 1945 začaly potíže při pohybech šíje, potom bolesti v tříslech, následně poruchy chůze. Úplné ztuhnutí páteře, neschopnost pohybovat hlavou, značné potíže při chůzi a stoupání. Typický případ Bechtěrevovy nemoci.

Na počátku léčení velmi trpěl a jen s velkým úsilím přišel do vyšetřovny. Obrázek 1 ho ukazuje mezi mnoha jinými pacienty. Obrázek 2: Groening nechá Str. vstát a zvedat obě nohy. Str. provádí bez bolesti pohyby, které dříve provést nemohl. Obrázek 3: Str. dělá bez zvláštní námahy pohyby dopředu a následně dozadu. Obrázek 4: Nyní jde bez potíží po schodech ve velké hale domu "Rutenberghaus", osvobozený od letité tělesné a duševní zátěže.

Následné šetření

Po prvním léčení Groeningem byly poruchy chůze plně odstraněny. Pacient se cítí dobře."

To byl malý výňatek z časopisu Revue. Je podstatné říci, že odborné lékařské výrazy zde u Bruna Groeninga vědomě či nevědomě, o tom však nemůžeme rozhodnout, použity byly a časopis Revue tedy dává veřejnosti na vědomí: Groening léčí, Groeningovo první léčení,

Groeningův experiment, Groeningovy úspěchy, lékařsky zajímavý úspěch... pacienti Groeninga. Tyto výrazy byly později Brunu Groeningovi předloženy a za ně měl být potrestán. Bruno Groening se tomu dlouho bránil a to po právu, neboť on neměl s léčením nemoci nic společného. Neléčil, dokonce ani neexperimentoval a úspěch, který přicházel s jeho působením, připisoval on sám Bohu. Při posledním procesu mu bylo toto všechno připsáno k tíži, soud neuvěřil jeho slovům, že s tím neměl vůbec nic společného. Také tato knížečka má přispět k tomu, aby byly tyto pojmy přesně a zřetelně od sebe odděleny. Proto také zpět k začátkům.

A nyní slyšme opět Bruna Groeninga samotného o výsledku této heidelberské klauzury:

"Lékařská přezkoumání vedla k dobrému výsledku Bylo mi to oznámeno panem profesorem F. a také panem Dr.W., který přezkoumání provedl. Na základě výsledků přezkoumání jsem byl nejprve pevně ujištěn, že cesta pro mé další svobodné působení bude s konečnou platností volná. Měla mi být dána k dispozici léčebná místa, v nichž by pracovali také lékaři. To proto, aby případy mohly být co nejpřesněji kontrolovány a aby další důkazy obdržela nejen veřejnost, nýbrž i lékaři.

V této souvislosti mi byly nabídnuty panem profesorem F. ale takové podmínky, které byly pro mne nepřijatelné. Přirozeně se také vedlo mnoho rozhovorů, také s pány, kteří chtěli toto dílo financovat. Nemohl jsem vysvětlit, že nejsem srozuměn s návrhy pana profesora F. a že je odmítám, protože

1. Nemám k dispozici ani pfenik. Proto nemohu převzít ani žádné finanční povinnosti, neboť bych jim nemohl vyhovět,
2. nikdy jsem nepomyslel na to udělat z celého záměru obchod.

Toto vše byl pro mne nemožný požadavek. Kromě toho jsem chtěl činit jen to, k čemu jsem byl povolán: pomáhat hledajícím pomoc, a proto být k dispozici lékařům a psychoterapeutům, ale nikdy nedělat z věci obchod.

Pan profesor F. mě po celé klauzure ujistil, že dostanu pozitivní dobrozdání od něho a stejně tak od profesora W. Takové dobrozdání nebylo nikdy vystaveno. Naopak, vše bylo vyloženo v můj neprospěch.

Také zde musím opět zdůraznit, že byla obchodní stránce přikládána velká váha. Kde zůstala mně tak jistě slíbená volná cesta, abych mohl svobodně působit?

K mému prvnímu procesu v roce 1951 si vyžádal státní návladní dobrozdání z již jmenované heidelberské kliniky. S tímto dobrozdáním si nemohl však soud nic počít, protože odpověď na otázky položené soudem nebyly naprosto brány v potaz. Toto dobrozdání mi opět dokázalo, že pro mne byla negativní stránka dost dobrá, protože se záměr v obchodních vztazích neuskutečnil tak, jak si to pánové mysleli. Dobrozdání bylo zhotoveno na "zeleném stole", zapletlo se do něj všechno, také to negativní, které se o mně u soudu nashromáždilo a nikdy nebylo vysvětleno. Tímto dobrozdáním si takzvaní znalci čest neudělali, nýbrž opět dokázali, jací mohou býti lidé. Tímto nebylo pomoheno ke cti ani medicíně ani psychoterapii. Samozřejmě se nepočítám k lidem, kteří vše berou na ostří nože, nýbrž pokládám to za výpady a umím to dobře rozlišovat.

Na základě obchodních úmyslů výše uvedených pánů medicíny a psychoterapie měl tisk nyní opravdu příležitost uvést světlo do negativní stránky materiálu, který měli k dispozici."

Vystoupení Bruna Groeninga v "Obrazu doby"

V roce 1949 vyšla kniha o našem pomáhajícím příteli a o jeho působení, která po čtvrtstoletí neztratila nic na své životnosti a pohledu na podstatné při tom velkém dění. Novinář Dr. Kurt Trampler napsal knihu "Velký obrat". Následující výňatek je z této knihy.

"V roce 1949 se v Německu stěží našla taková událost, která se těšila tak napjaté pozornosti a hluboké vnitřní spoluúčasti lidí, jako byly všechny události okolo Bruna Groeninga. Do materialistického světového názoru lze působení tohoto muže těžko včlenit. To je také ta pravá hluboká příčina roztrpčeného názorového boje, který vzplál okolo jeho osoby a léčení: Kdo tolik propadl materialistickému smýšlení, že věří pouze tomu, co může uchopit rukama nebo změřit a dokázat přístroji, ten neporozumí a bude netolerantní k tomu, co se děje během Groeningova působení. Ale ten, kdo v sobě v hluboké úctě opatruje to neprobádatelné, božské a své poslední životní rozhodnutí neodevzdá jen rozumu, ten bude vážně s plnou odpovědností zkoumat, zda Groeningova léčebná síla proudí z onoho věčného pramene, který leží mimo naše chápání. Ten bude nadále připraven uvěřit jevům, které právě pozoroval, i když mu k tomu chybí jakékoliv vysvětlení z oblastí známého a probádaného.

Tak nutila vystoupení Bruna Groeninga - zcela lhostejno, o jaké poslední poznání jeho díla šlo – k rozdělení: na ty, kdo byli vnitřně připraveni poznat také neprobádané jako živoucí skutečnost, a na ostatní, kteří to popírali.

Pocit, že materialistický věk jde vstříc svému sebezničení, je dnes ve světě všeobecný. Ale také zde se lidé rozdělují na ty, kteří v nevědomé opuštěnosti jdou vstříc katastrofě, nebo, když patří k mocným, se svědomím dravčí morálky doufají, že přežijí, a na ty druhé, kteří uprostřed velkého chaosu s neochvějnou vírou věří, že nastává vzkříšení nového věku, v němž bude ve vyšším řádu uveden veškerý život do harmonie a vzájemného souznění. Protože si nesčíslné množství lidí na tomto světě klade tuto otázku a protože je pro ně smysl života s touto otázkou spojen - obracejí se na Groeninga nejen oči nemocných, pomoc hledajících lidí. Také uzdravení se ptají, zda jeho nevysvětlitelná vyléčení nepatří ke znamením, které oznamují, že přichází dobový obrat. Ano, dokonce je pro mnoho nemocných tato poslední otázka ještě důležitější než jejich vlastní vyléčení."

BRUNO GROENING
volá lidi
K VELKÉMU OBRATU

Traberhof u Rosenheimu

TE DEUM z Rosenheimu

Groeningovo setkání s mnoha tisíci lidmi, kteří hledali pomoc před Traberhofem v Rosenheimu, bylo dramatickou událostí: zvrat doby, v níž se dnes nacházíme, se vyjevil v symbolické jasnosti.

Trpící, opuštění, ubití osudem, kteří přišli s poslední nadějí na útěchu a léčení, byli žalobci proti době materialismu, pro jehož smrtelné selhání podávali v jejich těžké nouzi nepopíratelná svědectví. S tisíci ranami a utrpením způsobeným válkou, vyhnání z vlasti, ponechání sami v zoufalství a bídě přišli ke Groeningovi. Snad si ani všichni nebyli vědomi toho, že v pravém slova smyslu odcházejí z nevléčitelné doby a že překračují práh do doby nové, jejíž pevná víra je, že vše živoucí tvoří harmonickou organickou jednotu, která je nerozlučně spojena s Bohem. Ale ve všech těchto lidech žila nenaplněná předtucha, že uprchnou ze studeného, bezcitného, Bohu vzdáleného materialismu a se zavoláním léčitele odevzdají zároveň svůj osud dobrotivé milosti Boží.

Apokalyptické obrazy velkých středověkých mistrů se staly skutečností, když vezme člověk do sebe tu hrůzu, která sem tyto lidi přivedla. Jaké všechny nevléčitelné nemoci a rány, duševní příkoří a temné životní úzkosti se bojácně schovávaly v domech před nezúčastněnou zvědavostí –zde je vše neúprosně, neodvratně viditelné. Ženy a děti s bledými, vyzáblými obličejí, v nichž planou zmučené oči, které zapomněly plakat; amputovaní, ochrnutí, již neschopní pohybu, lidé třesoucí se ve strašných nervových křečích, s pěnou na zkrivených ústech, jiní, kteří sebou cukají v nezadržitelném pláči - tak přišli společně, tak sem byli doneseni: tisíce a tisíce, bez konce.

Životní a tvůrčí síla, štěstí, naděje, která ve vás byla, to vše leží rozšlapáno za ostatními dráty zajateckého tábora, to vše bylo pohřbeno pod ruinami zničených domů, to vše zůstalo ve ztracené vlasti.

V těchto dnech a týdnech jsem nenašel nikoho, kdo by nebyl hluboce pohnut a rozehvěn přemírou utrpení a bídy, které si nikdy nikdo tak hrozně neuměl představit. Kdo tu ještě mohl nahlédnout do nesmírného počtu prosebných dopisů od lidí, kteří si všichni stěžují na utrpení a ze zdravotních nebo ekonomických důvodů nemají žádnou možnost podniknout cestu ke Groeningovi, těm bylo zřejmé, že lidé, kteří hlava na hlavě čekali v poslední naději, byli jen zástupci nekonečných mas nemocných, zraněných a zoufalých, kteří jsou všude, kde válka, státní usměrňování, nenávist a nedůvěra ovlivňuje osud obyvatelstva. Víme, že mezi těmito byli také mnozí, u nichž vznikly nemoci v hlubokém míru. Masa všech hledajících pomoc byla ale obětí vědecky vyvinutého lidského ničení a sotva snesitelného duševního zatížení dnešní doby. Většina z nich byli navrátilci, zranění, vybombardovaní a uprchlíci, unavení chozením z úřadu na úřad, aby jim byla poskytnuta nuzná pomoc, aby v přeplněných barácích nebo domech získali střechu nad hlavou. Byli jenom čísla na úřadech, kde často našli mrzuté, otupělé obličejí a ne teplo lidské pomoci. A velmi často prožívali, že bohatému, který sám mohl dát, bylo ochotněji dáno než chudým, kteří sebou nenesli nic než tíhu své nouze.

Tito lidé, kteří zde čekali na Groeninga, již nepatřili k důvěřivým a k lidem schopným se nadchnout. Byli většinou spíš otupělí, skeptičtí, apatičtí, ale velice vnímaví pro každé bezpráví, každou frázi a jedině dobrý skutek je mohl přesvědčit.

Byly to dny a noci před velkým vyléčením 9. září – Groening byl v té době na cestě v severním Německu -, když se stala mezi čekajícími první vyléčení. A na základě mocného

dojmu z takového zážitku, docházelo pomalu v kruhu nemocných k proměně: Před jejich očima skutečně působila síla, pro niž neexistovalo žádné lidské vysvětlení a tato síla přinesla pomoc, kde již žádný člověk pomoci nemohl. Ti, kteří to viděli, nebyli žádní učenci, kteří by tento "zázrak" pitvali a chtěli dát do souladu s učením v knihách. Nebyli nic jiného než potřební lidé, kteří již nikde lidskou pomoc nenašli. Lidé, kteří prošli všemi fázemi utrpení a zkoušek. A proto byli nyní v tomto okamžiku tak daleko, že pocítili a poznali vyléčením ruku Boží, zažili Boží sílu, která jim dala znamení, aby se pozvedli ze zcela ztrnulého mechanismu materialistické doby. Oni, ti nejchudší z chudých, byli v této hodině bohatí, neboť v jejich srdcích došlo k proměně, která mnohému zdravému boháči zůstane odepřena po celý jeho život.

Opět ležela hluboká temnota noci nad tisíci čekajícími a tu se stalo, že jednotlivci začali formovat možná již dlouho nevyslovená slova a ta se stále více podobala modlitbě, až všichni začali společně pronášet:

Otče náš, jenž jsi na nebesích...

A na to se rozeznělo slavnostně a vážně TE DEUM.

V této hodině plné dojetí se stal možná ještě větší zázrak než uzdravení ochrnutých končetin a pocuchaných nervů:

Lidé našli cestu k Bohu.

Když Bruno Groening příštího odpoledne stál před těmi, kteří hledali pomoc, našel je - jako sotva kdy předtím - vnitřně vyčištěné, připravené přijmout vyléčení. Téměř hodinu stál mlčky před modlícím se shromážděním, přijímaje a zpracovávaje do sebe jejich utrpení. Během jeho řeči o Bohu, otci a lékařů všech lidí, se staly takřka biblické scény skutečností.

Nemocní vstávali z nosítek, chromí odhazovali své berle a mohli jít, slepé dítě začalo vidět, provolávání díky ohlašovalo stále nová vyléčení, z nichž jen část mohla být viditelná zvenčí. Ještě o dva měsíce později, ještě určitě i delší dobu poté, byla poznávána stále nová vyléčení, k nimž v těchto dnech došlo nebo která tehdy započala.

Z terasy Traberhofu pozoroval toto dění jako očitý svědek jeden z našich nejlepších lékařů. V nejhlubším rozechvění si vzal jako dárek z této hodiny sebou do života víru, že člověk je nic bez Boží milosti, a že žádné vědomosti a umění lidem nemůže pomoci ke spáse, když se člověk s pokorou neukáže, že je této milosti hoden.

Opět se setmělo, Bruno Groening, který byl celý den beze spánku na cestě, se dříve, než se obrátil k jednotlivým těžkým případům, na chvíli opodál posadil. Gestem, které vyjadřovalo laskavost a slitování, naslouchal hlasy těch, kteří hledali pomoc.

V celé místnosti nepadlo ani slovo. Nikdo by nemohl slovy vyjádřit naše pohnutí. Zvenku jsme však již mohli slyšet odpověď na všechny ty tázavé myšlenky, plné naděje:

Přijď království Tvé...

Kdo to slovo nechce slyšet, nepotřebuje pomoc a vyléčení vůbec hledat

Doktor Trampler již v roce 1949 zcela správně poznal, jaké tajemství se skrývá ve slovech Bruna Groeninga, to je a vždy bude pro nás, přátele Bruna Groeninga, po 25 letech a pro všechny přátele v budoucnosti klíč, abychom působení Boží síly mohli nadále prožívat. Čtete v jeho "Velkém obratu":

"Celý rozpor v mínění o Brunu Groeningovi byl v tom, že my, novináři, lékaři, přírodovědci, jsme se dříve chtěli neustále přesvědčovat obvyklým racionálním uvažováním o vyšetřeních, o zjištěném průběhu vyléčení a přijít na tajemství Groeningovy síly. Kupodivu níže uvedený pramen poučení byl jen velmi vzácně používán:

Groeningova vlastní slova.

Bylo povrchním zvykem, zacházet s jeho řeči a rozhovory jako s průvodními jevy jeho léčení, které však vůbec nejsou nutné, a nebylo jasno, že je v nich jediný klíč, který otvírá přístup k jejich porozumění, což jsme s úžasem zažívali na neuvěřitelných událostech, které se kolem něho odehrávaly. Mnohý nemocný při návštěvě u Groeninga zřetelně cítil léčivou sílu, a přesto se nepodařilo jeho vyléčení - podle mého pevného přesvědčení jen proto, že opomenul přijmout svědomitě slova léčícího a vzít si je k srdci. Slovo, každé jednotlivě, je dost důležité, aby bylo zváženo a vážně promyšleno, má u Groeningových vyléčeních rozhodující význam, že téměř můžeme říci: Kdo to slovo nechce slyšet, nepotřebuje vůbec hledat vyléčení, neboť to slovo je vedoucí, řídicí síla, která v sobě vyléčení uchovává. – "Dávám vám na vědomí...", - Když Groening touto větou uváděl nějaké oznámení, tak to nebyl pouhý řečnický obrat, nýbrž tato věta říká: Dává posluchačům dárek, něco z podstaty jeho síly, něco, co jste se dosud mohli pouze domnívat nebo tušit a nyní to již víte.

Tady je výňatek z jeho řeči (Traberhof, 27.8.1949 večer), co říká on sám o svém léčení:

"– Kdo přijme a kdo má právo na vyléčení? Právo má ten, kdo má v sobě víru v Boha a kdo s ní zamýšlí žít. Dále jsou lidé, kteří již před lety víru v Boha dali stranou a naopak ji poskvřili špínou a blátem. Dávám vám na vědomí, že vy všichni, kteří zde v tomto velkém božím světě žijete, jste jen děti Boha. Jediný lékař, lékař všech lidí je a zůstane náš Bůh. Jen On může pomoci. Pomáhá ale jen tomu člověku, který k němu našel cestu, nebo je, jak jsem již říkal, připraven touto cestou jít, přijmout víru a žít s ní. Nepotřebujete věřit na malého Groeninga, ale musíte mu přinést důvěru v ústrety a Bohu děkovat za jeho velké skutky, za jeho moc, za jeho vznešenost. Já nechci dík. Ne. Ten jsem si také nezasloužil. Já činím přesně to, co je má povinnost, jako vy ve vašem povolání... Záleží na člověku samotném, jak se osvobodí, aby mohl přijmout vyléčení. To znamená, že musí být čistý. Musí vědět, že není rouhač. Musí vědět a cítit, že je ve spojení s Bohem. Potom je čistý."

Také při soukromých rozhovorech jsem často a často slyšel od Groeninga rozhodující stanovisko, že přináší před Boha zodpovědnost, že vyléčení prostřednictvím čisté boží síly je uskutečnitelné pouze u těch trpících, kteří mají alespoň dobrou vůli žít podle Božích zákonů a každému, kdo není připraven opustit zlo, je vyléčení odepřeno. "Já mohu provést masové vyléčení také tak, že řeknu: Všichni nemocní z jednoho města nebo země budou zdraví! Ale nebylo by tím více ztraceno než získáno? Byli by tím ti špatní mezi nemocnými připraveni k obratu? Nezneužijí opět nabyté zdraví? Ne! Nejdříve musí člověk prodělat vnitřní změnu,

nejdříve musí být připraven ze sebe to ďábelské vyrvat a najít cestu k Bohu. Teprve potom to stojí za to, aby byl vyléčen."

Protivníci Groeninga tento postoj ostře napadli a vyvodili z toho závěry, že každý nemocný, který nebyl Groeningem vyléčen, se nyní cítí Bohem zapuzen a takto duševně zatížen může trpět ještě více než dříve. Groening sám tento výklad jeho slov rozhodně odmítá a označuje ho jako úmyslně zlovolný. Kdo si navykne o slovech přesně přemýšlet, nemůže z Groeningových vět vyvodit nic jiného, než: že toho zlého, toho popírače Boha, zásadně vylučuje z možnosti vyléčení. To ale naprosto neznamená, že teď naopak ti všichni ostatní budou skutečně vyléčení. To jen znamená, že jsou připuštěni k tomu, si vyléčení vyprosit. Jestli ale v každém jednotlivém případě vyléčení skutečně nastane, pro to je potřeba ještě řada kritérií, které leží mimo oblast úsudků, týkajících se pacienta, - otázky, o kterých Groening i v důvěrném kruhu nerad mluvil.

O příčinách krize lidstva, kterou v současnosti prožíváme, Groening řekl (Traberhof, 31.8.1949 večer):

"Člověk se po staletí vzdaluje přírodě, víře v našeho pána Boha. Každý věří, že se může uhájit sám. "Nyní jsme na této zemi, nyní se zařídíme, jak chceme a budeme si umět pomoci", myslel si každý. Ale dávám vám na vědomí, že nikomu nemůže být pomozeno bez našeho Pána Boha. A kdo věří, že se může vymanit z pořádku, který pro nás lidi Pán Bůh stvořil, ten má jít, kam chce. Člověk si myslel, že se jeden od druhých může rozlišit, a to tím, že se obrátí zády k přírodě a bude stoupat po schodech kultury. Tady leží ta chyba, tady leží vše, to je to, co lidem chybí: příroda. Zpět k přírodě! Zpět k Pánu Bohu, zpět k víře v to dobré v člověku!"

Dosud byla nenávist a nepřejícnost nejen mezi Němci, nýbrž mezi všemi národy země. To také musí mít jednou konec. Konec toho bude jedině tehdy, když každý znovu objeví cestu k víře. Potom nebude mezi vámi, mezi národy na zemi žádná nevraživost. A světový mír je tím zajištěn."

"Velký obrat" je schopen dát odpovědi na mnoho otázek z životní cesty našeho nápomocného přítele, Bruno Groening jasně shrnul již na úplném začátku základní pravdy svého učení. Chceme položit následující otázky a přesně si všímat odpovědí, které dal Bruno Groening v roce 1949. Jsou zachyceny ve "Velkém obratu."

Co očekával největší pomocník od všech, kteří chtěli dosáhnout vyléčení, říkal na Traberhofu, 27.8.1949 večer:

"Bud'te člověku člověkem. Milujte bližního svého jako sebe samého! Nebud'te nenávistní, falešní, nikomu nečiňte nic zlého! Bud'te všichni dobří, dobří k sobě navzájem. Měli byste vědět, že náležíte k sobě, jedno, zda jste chudí nebo bohatí. Nebud'te závistiví! Jeden má a druhý nemá nic. To nejlepší a největší bohatství nejsou peníze, jak jste si mysleli, je to zdraví. Zdraví je všechno, více než peníze. A proto nemáte žádné oprávnění říci o druhém člověku, který má trochu více peněz, že je bohatší."

O náboženství a konfesi mluvil Bruno Groening 17.10.1949 v Rosenheimu.

"Je potřeba projevit mi důvěru, nejen při přímém kontaktu, nýbrž všude, jedno, kde se člověk nachází. Ale to nejtěžší při tom je, aby člověk, který v sobě nosí víru v Boha, se jí také podvolil a odpovídajícím způsobem podle ní žil. Nemělo by to být jen tak, jak si to lidé dosud představovali, že jednou týdně v neděli jdou do kostela a tam se modlí a tím by bylo opět na týden vše odčiněno, a potom si mohou dělat na co mají chuť a co mají rádi. To je špatně. Když říkám, že věřím v Pána Boha, tak musím být i tomu odpovídajícím člověkem, musím být příkladem, musím ukázat, že jsem dobrý člověk."

Mezi tím děkuje pomoc hledající pacient za právě získané vyléčení. Groening pokračuje:

"Dík nenáleží mně. Dík náleží našemu Bohu. Děkujte mu po celý svůj život! Dokažte, že jste skutečně člověk věřící v Boha! Běžte do domu Páně a zbožně se modlete! Ne jako dosud, abyste se tam šli jen podívat, jaké ten nebo onen nosí šaty, abyste o něm mluvili a i mnoho jiných pošpinili, jak jsem to na vlastní oči viděl a na vlastní uši slyšel. Tak to nemá být. Když se jde do kostela, má se Bohu zbožně poděkovat za všechno dobré, co lidem učinil."

Z těchto slov vyplývá také odmítnutí vytvoření jakékoliv sekty okolo jeho osoby. Posílá lidi do domů Páně jejich náboženství. Žádá od nich prohloubení náboženského života. Tak bylo u posluchačů při jeho řeči zjišťováno, že se mají cítit posílení ve svém a ne v nějakém novém nebo změněném náboženském přesvědčení, že našli v uzdravení zřetelné potvrzení své víry, že mají ve svém kostele děkovat a modlit se za vyléčení, bez toho, že by to někdo pocíťoval jako nepřiměřené.

"Chci vás vidět všechny dobré a věřící", říkal často svým posluchačům. Varoval vyléčené před mocí zla a důrazně je upozorňoval na to, že se může projevovat nejenom odpudivě, ale mnohem častěji ve skryté vábivé formě, jedno jak se zamaskuje.

Jednou odpověděl na mou otázku: "Dnes je to tak, že devět desetin lidstva jsou nějakým způsobem zlem posedlé. Já musím všechno obrátit. Musím je od zla odtrhnout, aby nakonec bylo devět desetin dobrých." Roli zla a míru dobra pokládá provždy jako soupeře. Stále budou lidé, kteří se tak vědomě upíší ďáblu, že je z toho nebude možno vysvobodit. Naproti tomu si Groening myslí, že převážná část lidí, kteří spáchali a ještě spáchají zlé skutky, je obětí špatného celosvětového vlivu a vlastní slabosti, ale přesto nosí určitou touhu po dobru v srdci. Těm chce obzvláště pomoci.

Během jednoho takového povídání o zlu a dobru jsem přišel s tématem: svoboda vůle. Zcela rozhodně odmítnul Groening každé ovlivnění lidské svobodné vůle. "Mohu pomoci člověku, který chce hledat cestu k dobru, ale nesmím mu jeho rozhodnutí ani odejmout ani ho k dobru nutit. Každý musí svou cestu najít sám." Nedotýkat se lidské svobodné vůle, to je důvod, proč odmítá nejen sugesci a hypnózu jako něco satanského.

Zatímco ti nejhudší z chudých, kteří byli postiženi "nevyléčitelnými" bolestmi, mluvili a čekali před Traberhofem na Groeninga, ukázalo se, že právě oni mu byli dojemně oddáni a věrní. Po poznání vlastního léčebného ošetření se cítili šťastní a v bezpečí, protože jednou se jim dostalo dobrotivé pomoci bez předchozího dokazování její potřebnosti, bez formulářů, dotazníků a formalit. Především všichni ti ostýchaví, zchudlí, kteří -nebyli schopni sehnat peníze na získání zdraví- se ještě nenaučili jiné o ně poprosit, pocítili s nevýslovným díkem velikou lidskost člověka, který jim nezištně pomohl, aniž by se ptal na jejich jména. Kdo Groeninga ještě blíže neznal, pokládal mu jako první otázku: "Které nemoci můžete léčit?"

Groening vysvětloval, že léčit může zásadně každé utrpení, ale ne každému člověku může pomoci. Při některých obzvláště těžkých onemocněních záleží na tom, v jakém stavu se nachází člověk, který hledá pomoc. Jsou nemoci, které může "stáhnout" téměř v mžiku. Jiní nemocní se musí připravit na delší období změn. "Musím oživit, co již dlouho bylo mrtvé. Nelze vždy hned pocítit, že přišel nový život. Často musí člověk dlouho čekat, ale potom to přijde zcela náhle. Pokud se mezitím nenechá svést od zlého ducha pochybnostmi a malověrností." Těmto lidem, hledajícím pomoc, kteří se musí připravit na čekací dobu, rád říká: "Obrat má také cenu." A opravdu se tato věta stále vrací. Musí těm, kterých se to týká, ujasnit, že má-li dojít k obratu a co bude potom, záleží jen na každém z nich. Tak uzavírá některé své projevy: "To, kvůli čemu jste přišli, jste obdrželi. A jen na vás záleží, jak si to uchováte."

Uchování zdraví, získaného vyléčením, vyžaduje od vyléčených nesporně vysokou míru víry a duchovní disciplíny. Tento kritický bod rozhoduje o pevnosti znovu obnoveného zdraví.

Také regulační bolesti matou dost často ty, kteří hledají pomoc. Regulační bolest musí být, říká Groening. Jednotlivci se často obávají, že když nastaly regulační bolesti, došlo ke zhoršení stavu. Dostali strach a říkali: je to horší, půjdeme k lékaři. Groening: "Proto vás upozorňuji, když přijdou regulační bolesti, sneste je. Nestane se nic horšího, než jen to, že se člověk uzdraví."

K této nezbytné důvěře patří také, aby lidé hledající pomoc, uměli Groeningovi plně důvěřovat, že pokud tuto léčivou sílu do sebe jednou přijali, ona potom působí dál, a že, jak Groening říká, on je stále přítomen u nemocného a pomáhá mu, i když jsou mezi nimi ty největší vzdálenosti. "Kdo věří, nechť jde nyní domů, kdo nevěří, ať zůstane", musel odpovědět mnoha hledajícím pomoc, pokud se stále domnívají, že by měli obdržet více, když za ním všude cestují a obtěžují ho svými přáními. Ve skutečnosti ruší sami svým spěchem a neklidem dosažení svého vlastního vyléčení, i když Groeninga vidí denně a dosáhnou daleko méně, než někdo jiný, který je skromný a věřící, snad s koulí v ruce, tiše zahloubaný do sebe. Cesta do nitra je to, co je vede k cíli! Pokorným, důvěřivým, věřícím dá Bůh všechno - toto upomenutí dal Groening jedním lidem hledajícím pomoc na jejich cestu a odvrátil se zřetelně ode všech, kteří vyžadovali pomoc léčivé síly jako pojištěnci, kteří požadují výkon, za který zaplatili nebo mu chtěli předpisovat, jak má splnit svoji misi (přirozeně u nich nejdříve).

Mnoho otázek se týkalo opět koulí a zmíněných předmětů.

Kdo je zralý a schopný se koncentrovat na cestu do nitra, ten nebude závislý při svém léčení na fyzickou přítomnost Groeninga, protože se dokáže přenést přes mosty myšlenek a zřetelně cítit v oslovených předmětech jeho metafyzickou přítomnost. Léčebná koule (nebo jiný oslovený předmět) podle vlastních slov Groeninga způsobovala jeho skutečnou stálou přítomnost na jedné straně a spojení s léčivým nebeským zářením na druhé straně. Obojí je nezbytné pro správné léčebné působení.

Groening: "Když jsem se dotkl koule - malé obdoby našeho světa - tak se do ní obrátilo všechno záření, kterým je naše země obklopená a opět přináší lidem dosud nikdy nedosažené spojení s nebeským zářením. V momentě, kdy člověk vezme do ruky kouli, zažije úplně nové Regelungen*. Všechna dráždivá centra v nervovém systému jsou oslovena, takže i krevní oběh se opět rozproudí. Všechna onemocnění orgánů a údů jsou přemožena léčivým proudem, dokonce i jedná-li se o tak těžká onemocnění jako Tbc, vleklý zánět kostí (kostižer), dokonce i změny na páteři a kostech a rakovina v pokročilém stádiu. Není nic, proti čemu by koule

nemohla působit. Jistě, Groening uznával námitku, že jsou lidé, kteří jsou dobří a věřící a při působení koule na počátku nic nemohou pocítit. Jejich chyba spočívá v netrpělivosti. U mnoha lidí je nervové cítění tak zesláblé nebo otupělé, že se nejdříve musí oživit. Může trvat minuty, hodiny, dny a týdny, než nový život začne. Síla koule přesto začne léčit již v okamžiku, kdy se jí poprvé dotkne, i když nemocný sám to nevnímá.

Při užívání všech oslovených předmětů vedle vnitřní připravenosti je důležitá také zdánlivě malá, ale přesto velmi podstatná vnější skutečnost. Člověk nesmí sedět opřený a ruce ani nohy nemají být překřížené. Vzájemné spojení rukou způsobí podle Groeninga zkrat léčivého proudu v horní části těla, nohy dané přes sebe nebo překřížené nohy působí rovněž jako zkrat. Kdo má ve zvyku dělat takové chyby, může si dokonce v delším časovém období přivodit opravdu nepříjemné nemoci.

Také jsem se ho ptal na to, zda si vezme svou sílu sebou do hrobu: "Až zde již jednou nebudu, budou lidé tak daleko, že budou moci léčit sami sebe."

Velký obrat

Žaloba proti této, v pravém slova smyslu žalostné době, byla elementární silou podána prostřednictvím objevení se lidí hledajících pomoc před Traberhofem v Rosenheimu. Je obsažena v celé šíři ve více než čtvrt milionu dopisů Brunu Groeningovi a otevřeně a často ještě více zdrcujícím způsobem mezi řádky. Technický a materiální vývoj vede přes svou specializaci k rozdělení jednoty všeho života a velké vynálezy slouží nejprve k tomu, že chuť k ničení obdrží ještě širší účinnost než dříve.

Musíme přestoupit z mechanického věku do věku živého, v němž technické síly v širším slova smyslu nejsou démoni, nýbrž pomocníci lidí a v němž pro vztahy jednotlivců, stejně jako národů mezi sebou budou opět platit zákony, které vyplynou z velkých náboženských kultur.

Groeningova předpověď vychází z toho, že se lidé ještě za jeho života budou učit sami se léčit silou, kterou on zprostředkovává. Mezi onou přítomností a budoucností léčení sebe samých se musí stát: velký obrat!

Co musí tento obrat obsahovat, kam nás má dovést, to nejjasněji poznáme, když prohlédneme, kam nás skutečně zavedla ta špatná cesta, po níž jsme již dlouhou dobu šli.

Že jeden člověk čerpá z neznámého nekonečna Heilstrom^{*}, že jeho dotykem každý předmět na celém světě je schopen tuto životní sílu zprostředkovat a že za tuto moc, kterou má ve svých rukou, nechce nic, než aby se lidé odvrátili od sebevražedného bludu materialismu a rozpoznali pravdu o jedné jim vládoucí síle - to může být jedno ze znamení, v němž se ohlašuje opravdový dobový obrat. Neboť všechna atomová města se svými zástupy dělníků a učenců neumožňují onu sílu dobra, léčení, která proudí věřícím z jejich jediné koule, které se Groening dotknul."

Tolik doktor Trampler.

Groening - dokumentární film

Uprostřed tohoto velkolepého dění na Traberhofu u Rosenheimu byl mezi 15.8. a 29.9.1949 natočen film.

V roce 1974 se staral o učení Bruna Groeninga ještě malý počet přátel a lidí hledajících pomoc. Ve vědomí veřejnosti bylo jeho jméno potlačeno. Že však Bruno Groening světlo neměřil penězi, to vyplývá z jeho pozitivního postoje k dokumentárnímu filmu z roku 1949. Nejde mu o napínavé oznámení ve filmovém magazínu, nýbrž o pravdu. Je to jedno zastavení na životní cestě našeho velkého pomocníka - přítele, které přináší mnoho porozumění o vůli a úsilí Bruna Groeninga, pokud to s vnitřním klidem pozorujeme.

Z filmového kurýru:

Muž v zorném úhlu doby!

GROENING

Film, který musí každý vidět

Dokumentární film, produkce Rolf Engler-film

Zapůjčeno: Herzog - film G.m.b.H.

Hudba: Georg Engler

Kamera: Bert Hochst, Hans Lutz

Režie: Gerhard Schindler

Výňatek z časopisu Kurier:

"Groening, někdo ho nazývá >Mesiáš z Herfordu<. Groening, člověk hluboce věřící, se důrazně zřiká tohoto označení.

V přítomnosti nespočetných, před soustředěnými zraky sborů vysokoškolských profesorů lékařské vědy provedl vyléčení, jejichž jedinečnost je jednoznačná.

Počet těch, kteří mu věří, dosahuje miliónů! Rovněž tak podnítl zájem milionů dokumentární film o Bruno Groeningovi, neboť se zde ukazuje v podmanivých obrazech, při vší střízlivosti zpravodajské řeči, Groeningovo působení uprostřed nemocných a trpících lidí. Vidíme to v obličejích tohoto skromného askety, poznáváme to silné napětí, hluboké pohroužení se do úlohy zprostředkovat trpícímu bližnímu úlevu, pomoci mu. Zažijeme živé diskutování, zahledění jeho očí do velké dále... Kdo je ten muž, o něhož je tak vytrvalý, stálý zájem, o němž lékařský svět začíná mluvit jako o muži, který nemá obdoby?"

Nadpisy:

"Muž z lidu"

"Léčebná síla jeho vůle"

"Groening mezi pochybovači a vyznavači"

"Groening - lékař duší"

A Bruno Groening sám píše předmluvu:

"Film, který autenticky vypovídá o mých léčebných metodách, nese mé jméno.

Vítám, že film svým dokumentárním charakterem poskytuje možnost všechno, co o mně, o mé činnosti, úspěších a údajných hranicích bylo napsáno, řečeno a dále podáváno, a že toto bude bez předsudků předloženo světlu veřejnosti.

Nechť film prostřednictvím konkrétní reprodukce jasně vypovídá o mém příběhu a necht' je průkopníkem v tom, oč jsem s vroucím srdcem a neúnavnou prací usiloval:

Lidem pomáhat a léčit je! Bruno Groening'

Cesta Bruna Groeninga

Dosáhl vrcholu - celý svět byl informován o jeho působení, před Brunem Groeningem byly otevřeny dvě možné cesty: cesta, která by z něho udělala nejbohatšího muže světa, přinesla by mu slávu a pocty, nebo cesta pokory.

Ode dne, kdy byl Bruno Groening na veřejnosti haněn, poznali lidé, že v něm našli člověka, který je jiný než ostatní. Tím se mohl stát slavným a bohatým. A proto zde stále byli lidé, kteří se jím cítili být přitahováni a stále na Bruno Groeninga naléhali s jejich domnělou pomocí. Poklonkovali mu a podlézali mu v čase jeho života a způsobovali mu těžký život, který téměř nemohl unést. Peníze a sláva?

Vydavatel časopisu "Die Umkehr" píše v čísle 1 v roce 1950 mezi jiným: "Pro Groeninga by bylo snadné se stát nejbohatším mužem země, kdyby se u něho mohlo zdraví koupit. Pravděpodobně by mu to lidé ani neměli za zlé, neboť by jeho jednání odpovídalo "době". Ale on nežádal žádné peníze, očekával však za svou pomoc vnitřní obrat, opravdovou změnu v životě nemocných, kteří k němu přišli. Tím rozbil měřítka, kterými ho jeho současníci měřili a stal se podezřelým, protože nebyli schopni pochopit, že pro někoho ve 20. století nejsou peníze zajímavé".

Co chce Bruno Groening? Chce pomáhat a léčit a přivést lidi zpět k Bohu, sám říká: "Chci vás vidět všechny jako dobré a věřící. Chci, abyste opět našli pravý boží instinkt, který jste ztratili. Docílit toho je mým úkolem." Hledá cestu, jak moci svobodně a bez překážek působit. K tomu hledá pomocníky.

Co mu jeho "pomocníci" nabídli?

V Herfordu se nabídlo pracovní společenství Pharmadyn e.V., zastupitelství Bielefeld, pod vedením člena představenstva prof. dr. B. získávat další členy, kteří by se zároveň bezplatně stali členy Kruhu přátel Bruna Groeninga.

Tak bylo 12.7.1949 v Herfordu ujednáno:

1. Bruno Groening provede v přítomnosti a ve spolupráci s vědecky uznávanými odbornými lékaři více než 100 ošetření popřípadě léčení. - Budou vytvořeny všechny podmínky a předpoklady pro vypracování odborných posudků jmenovanými lékaři.
2. Po předložení těchto materiálů budou společně prof. Dr. B. jako zmocněnec Kruhu přátel Bruna Groeninga i Bruno Groening sám veřejně vystupovat a přednášet o nemoci a vyléčení ve všech městech Trizone.
3. Budou vybudovány léčebny pro pacienty, kteří vyhledají pomoc Bruna Groeninga (již dnes jich je téměř 100 000) - a bude-li potřeba, i několik!

Jak jsem se dozvěděl, získal Bruno Groening po lékařském přezkoumání na heidelberské univerzitě, které mělo dobré výsledky, pevné ujištění, že cesta pro jeho další působení bude s konečnou platností volná. Měli dostat k dispozici léčebny, v nichž by působili také lékaři. Proto, aby mohly být všechny případy co nejpřesněji kontrolovány a aby se další potvrzení dostala nejen k laické, ale i k lékařské veřejnosti.

Jinou nabídku učinila Brunovi Groeningovi rodina Harwartových z Traberhofu. Bruno Groening přijal možnost využívat bez finančních závazků jejich dům a určil ho jako svoji léčebnu.

Poptávka po dalších léčebnách byla velká a skupina Groeningových spolupracovníků z této doby mu slíbila, že léčebny zřídí. Bylo několik nabídek.

Filmový kulturní spolek v Curychu se snaží ve Švýcarsku popularizovat Bruna Groeninga otištěním inzerátu s jeho fotografií v jedněch švýcarských novinách:

Groening opět léčí!

Oznamuje nejnovější titulek v německých novinách Exträblatter.

Podívejte se i vy na tuto nanejvýš zajímavou objektivní reportáž o Brunovi Groeningovi, která byla pořizena pod přísnou kontrolou lékařů a úřadů a utvořte si sami úsudek o tomto muži, který se svou novou metodou udržuje v napětí statisíce:

Příští neděli dopoledne v 10.30 ve Filmovém matinee (10. opakování)

4.5.1950 vyšel ve Wochenpost článek: "Groening v novém světle! Dolary vábí... Groening odolává!" K tomu krátký výňatek:

"Náhle byl klid přerušen zvukem motoru. Vůz zastavil před vjezdem. Hlasy zesílily, někdo se dožadoval Groeninga. Ve dveřích se objevila mužská postava a oznámila, že se právě objevil " Ami" s někým od filmu a chtějí s ním mluvit o důležitých věcech. Americký novinář, zástupce světové zpravodajské agentury a muž, který zastupuje vedoucí německou filmovou společnost, by chtěli pozvat Bruna Groeninga na turné po Americe. Groening je pozorně vyslechl a vyjádřil se, že je připraven blíže jednat s návštěvníky. "Mělo by se jednat o návštěvě hosta", říká americký žurnalista a pokouší se přiblížit zázračnému léčiteli z Herfordu již vypracovaný plán. Podle plánu má Groening odcestovat na několik týdnů do Ameriky a léčit tam zámožné pacienty. Získané peníze by mu pak sloužily k vybudování plánovaných léčeben v Německu.

Protože musela být nejdříve připravena propagace, neměl Groening letět letadlem, ale cestovat lodí. Američan krátce zapřemýšlel a dodal, že již zařídil, aby Groening již na lodi mohl provádět léčebné pokusy na přítomných cestujících.

"Bude to bombastický úspěch", obrací se producent ke Groeningovi: "Nemáte vůbec představu, jaké vám bude po příjezdu do New Yorku připraveno přijetí. Samozřejmě, musíte se zavázat k dodržování stanovených termínů, aby byl zajištěn hladký průběh vašeho turné!"

"Pro hromadná léčení máte k dispozici různé haly", zdůrazňuje Američan, "například Madison Square Garden v New Yorku, do které se vejde více než 20 000 lidí. Již dnes můžeme zaručit zaplnění. Přirozeně, diváci za to musí také zaplatit."

"Myslím, že můžeme požadovat za jedno místo od 5 do 30 dolarů", dodává filmař a pokračuje: "Můžeme také uspořádat návštěvu u Quakerů a u amerických pomocných organizací. Rozumí se samo sebou, že léčení u těchto organizací musí být zdarma, pane Groeningu. Zároveň můžeme iniciovat vznik dobročinné společnosti ve Státech. Budeme se osobně starat, abyste byl během vašeho pobytu ve Státech izolován a abyste se nedostal do styku s nekalými obchodníky!"

Takové a podobné nabídky dostával Groening až do své smrti.

V posledních letech dostal Bruno Groening ve Francii ještě jinou nabídku. Kdyby na ni přistoupil, mohly být jednorázově vyřešeny všechny finanční starosti jeho velkého soudního procesu. Odmítl, neboť by ho to zavazovalo. A při tom všem ještě neztratil humor, a přátelům v Rosenheimu v legraci zavolal: "Jste špatní!", když s ním souhlasili. "Ano, je dobře, že jste nabídku nepřijal!"

Proč Bruno Groening tuto lákavé nabídky nepřijal? To opravdu nemůže pochopit ani přítel, ani nepřítel. Nastoupil cestu sám, spoléhající se sám na sebe, cestu, která byla více než jenom svízelná a příkrá, nastoupil cestu pokory. Sám o tom říká:

"Proč vůbec dělám to, že se za člověka tak zasazuji? Co chci od nemocných, a co vůbec chci? Chci vydělat peníze, chci být bohatý člověk nebo chci lidem pomoci? Zbohatnout, ano, když to někteří tvrdí nebo tomu i věří, že proto to dělám, abych se stal bohatým, bohatým na peníze a majetek, tak těm mohu dokázat něco jiného, to znamená právě ten pravý opak toho všeho. Ale to, že jsem se stal bohatým, to nepopírám. To vám mohu potvrdit, že od té doby, co jsem byl na světové veřejnosti "roztrhán", jsem se skutečně v krátké době stal bohatým mužem. Přesto ne velkým, ne vznešeným, ale bohatým. - Bohatým na sílu, abych mohl lidem pomáhat a léčit je.

... A právě taková je i má cesta, cesta utrpení. Netrpím pro sebe, neměl jsem to zapotřebí. Kdybych chtěl být bohatý penězi a majetkem, pak by to bylo snadnější, to už bych byl nejbohatším mužem na této malé zemi, ale bohatým jen penězi a majetkem. Protože jsem to však zavrhl, nemusíte se pokoušet nabízet mi peníze. Odmítnu je. A když vám říkám, že také tady nedostanu ani haléř, pak je to také pravda. Nemám to zapotřebí, a přece musím přes svou dobrotu a ochotu pomáhat trpět. Ne proto, že bych se chtěl povyšovat. Proto, že je mnoho lidí, kteří to všechno nechápou."

A nyní chceme ještě jednou připomenout jednotlivá zastavení na této trnité cestě.

Úsilí Bruna Groeninga, najít cestu svobodného působení začalo zákazem léčení v Herfordu. Pověřil tehdy Egona Artura Schmidta, aby v Herfordu založil "Kruh přátel Bruna Groeninga".

Podstoupil cestu do Heidelbergu, aby dokazoval lékařům své působení.

Po období stráveném v Traberhofu souhlasil, aby byla Ottou Meckelburgem založena "Společnost pro zkoumání Groeningových léčebných metod".

Uvítal, že mu chtěli dát k dispozici léčebny.

V letech 1952 a 1953 se musel podvolit soudnímu procesu a přes osvobozující rozsudek se zavázat, že získá od státu vysvědčení, které mu dovolí vykonávat "léčitelenskou činnost".

Přijal toto pokoření a snažil se získat povolení ke zkoušce pro léčitele.

Ponechal Bachmana vybudovat jeho jménem "Biologicko-dynamickou laboratoř", aby tam vyráběl dvě biologicky aktivní látky "G 52" a "L 52".

Konečně vytvořil podmínky pro založení Groeningova svazu.

Samotnému Brunu Groeningovi nezůstal ani po uzavření druhého manželství žádný čas pro soukromý život. Aby se stal pánem požadavků na něho kladeným, které si sám stanovil, obětoval k tomu veškerý svůj čas. Jeho trnitá cesta byla vroubená mnoha procesy a nakonec velkým soudním procesem.

Vytvořil nově podmínky pro založení "Společnosti pro podporu duševně-duchovních a přirozených životních základů" v Německu a v Rakousku.

A ve veliké pokoře a oddanosti šel Bruno Groening do Paříže, aby tam obětoval svůj život.

Se slovem "obět" bychom měli my lidé zacházet velmi opatrně. Avšak zde, když Bruno Groening v Paříži zemřel, je toto slovo v celé své tíži pravdivé.

"Zdejší bytí" Bruna Groeninga

"Dávám vám na vědomost", říkal Bruno Groening často. Odkud bral Bruno Groening tuto vědomost? Odkud bral tento prostý, sebevědomý člověk sílu pro svoje působení? "Bylo to všechno ve mně...", říkal. "Není to lidská, nýbrž boží síla."

"Cítím se povinen přivést člověka opět do rovnováhy, tak ho vyladit, aby ovládl hmotu."

"Člověku musí být dáno opět na vědomí, že jeho tělo je cenné jen tehdy, pokud se nachází v božím pořádku."

"Nesmí se nikdy stát, aby tělo ovládalo ducha, nýbrž aby duch ovládal tělo."

"Člověk jedná podle své vůle. Jaká je vůle, taková je myšlenka. Myšlenka pohne člověka k činu."

Jaká byla vůle Bruna Groeninga? "Měli byste vědět, že náležíte k sobě. Mějte rádi své bližní jako sebe samé. To je mé přání, to je má vůle, aby se to stalo. Jakmile se stane, že se lidé zase najdou, tak bude možné pomoci všem."

Bruno Groening tuto svou vůli přenesl v činy. Přiváděl lidi k sobě, všude, kde jen mohl.

Po období, stráveném v Traberhofu, neúnavně pracoval. A kde se objevil, byl obklopen lidmi, kteří hledali jeho pomoc a vyléčení a všude se dělo to neuvěřitelné, veliké. Pomohl lidem poznat to nejdůležitější pro život, pomáhal a vedl lidi k jejich uzdravení. To se dělo u

nespočetného množství jednotlivců v restauracích, hotelích, soukromých místnostech, ale i na ulicích a u čerpacích stanic. Groeninga bylo možné potkat všude v Německu, a když ho hledali reportéři, byl tam přítomen. Kde je teď? Nikdo to nevěděl. Šel vždy tam, kam se cítil přitahován, kde na něho čekali pomoci potřební lidé a s vroucím srdcem jeho příchod očekávali.

Ty tak velmi domáhané léčebny nikdy nevznikly. Bruno Groening byl svými spolupracovníky a úřady nesmírně zklamán.

Když mu léčítel pan Enderlin dal v Mnichově k dispozici svůj soukromý byt pro přednášky, přijížděl Bruno Groening pravidelně do Schwabingu na Nicolaiplatz. Z této doby je v archívu velké množství děkovných listů a zpráv o úspěších. Následně přednášel Bruno Groening v domě hraběnky Weikerheim, z Grafelfingu. Také o tomto působení jsou zprávy k dispozici.

Poté, co byl Bruno Groening obviněn z porušení léčitelského zákona a při soudním procesu osvobozen, píše jeho právní zástupce Dr. A. Roedel mezi jiným veřejně v novinách: "Léčitelský zákon neplatí pro Groeninga. Každé soužití lidí se odehrává na základě určitých norem, které nezbytně byly už na prvopočátku lidského soužití a stanovily právo jednotlivce a lidské společnosti. Protože soužití lidí je na jedné straně podmíněno uznáním jistých základních požadavků a na druhé straně tyto požadavky vyplývají ze struktury lidské přirozenosti, označujeme tyto normy jako přirozené právo. První písemné potvrzení tohoto přirozeného práva se v první řadě nalézalo v příkázáních velkých náboženství. Později bylo všemi národy převzato částečně jako zvykové právo, částečně jako psané právo a bylo zakotveno v díle zákonodárství.

Jako je v přirozeném právu obsažen nárok na výživu k udržení lidské existence, tak také zdraví člověka je cenný majetek, jehož udržení nebo znovuzískání patří k přirozeným právům každého člověka. Toto nezadatelné právo odpovídá tak velmi hluboké lidské touze, že každé jeho zkrácení nebo ukončení je pociťováno jako silný zásah a nikdy nenajde uznání a pozornost. Jako nemůže být zmenšena touha po zdraví a po vyléčení zákonnými opatřeními, tak nemůže být zmenšena síla k vyléčení, která žije uvnitř člověka. Všechno psané právo, které s těmito požadavky nepočítá, odporuje přirozenému právu a upadá v zneuznání a pohrdání, do té doby, než rozumný zákonodárce zjedná nápravu.

Jeden ze zákonů, které tak upadly v nevážnost, je léčitelský zákon ze dne 17.2.1939. Stvořený dobou, s cílem všechno regulovat a všechno podrobit všemoci státu, s pohrdáním k právu jednotlivce, je to typický zákon minulé epochy, v níž musel být každý krok člověka střežen a upravován a každý svobodný rozvoj individuality byl označen jako velezrada.

Jsou lidé, kteří vlastní ještě neprobádané síly, kteří jsou připraveni všechny tyto síly dát do služeb lidstva a to v případech, v nichž ani vyléčení ani úleva z hlediska dnešní vědy není možná. Tato možnost pomoci trpícímu lidstvu, jako přirozené právo všech lidí, nemůže být zákony omezeno ani odřeknuto.

Jeden z těch lidí, kterým je dáno pomáhat jiným lidem a dávat jim moc léčit, obzvláště také tam, kde už jiní nemohli pomoc, je Bruno Groening, lékař od narození a z Boží milosti, hluboce věřící muž, který naplněný svojí misí, je ochoten věnovat tuto v něm spočívající sílu k potřebě a blahu lidstva, všem nemocným a pomoci hledajícím. Je naším úkolem mu pomáhat, aby nebyla léčivě působící síla udušena houštím paragrafů a tím pomáhat nemocným.

Když se jako řádní poddaní, netrpící nemocemi, svobodní od impulzů, služebníci oněch zákonů zeptáme, jak může být působení Groeninga dáno do souladu s léčitelským zákonem, musíme si povšimnout následujících hledisek: také podle tohoto léčitelského zákona je každému dovoleno léčit bez profesního nebo živnostenského provozování. Zákon říká: Kdo nezištně pomáhá svým blízkým předcházet nebo léčit nemoci, tomu v jeho činnosti nemůže a nemá být bráněno.

Neprofesně nebo živnostensky: Groening si nevzal za léčení žádnou odměnu. Jeho heslo je: Komu se nikde nedostalo vyléčení, může přijít k němu, má peníze a strach nechat doma, má přinést víru a čas. Víru, protože ona je nezbytný předpoklad pro každé vyléčení, čas, protože každé vyléčení potřebuje svůj čas.

Tato svobodná léčebná činnost, kterou Groening vykonává, proto vůbec nepodléhá léčitelskému zákonu. Zákon také tuto schopnost předvídá, když v §8 prováděcího ustanovení požaduje, aby ten, kdo chce podat žádost, aby mohl působit jako léčitel, prokázal své léčitelské schopnosti a úspěchy za období nejméně tří let.

Groeningovi by muselo být povoleno, aby vykonával svou svobodnou milovanou činnost a také i strážci paragrafů by museli z tohoto hlediska jeho činnost povolit, prošetřit vyléčení a tím dokázat léčebné schopnosti a léčebné úspěchy. Také musí být při přísnějším výkladu zákona zřejmé, že činnost, která slouží výzkumu síly, jež odpočívá v tomto muži, není ještě žádný profesní výkon a nakonec se musí v tomto mezistádiu také Groeningovi dát možnost, aby pracoval a bádával.

Velkorysá státní správa ale již dnes vydá speciální povolení, jelikož je nebezpečí, že tento muž bude pro nás ztracen, protože Groening přinesl již veřejnosti dostatek důkazů o svých léčebných schopnostech a léčebných úspěších a tento fakt je znám jak veřejnosti, tak i úřadům.

Musíme věřit, že byrokratické manipulování zákonných ustanovení v zájmu těch mnoha, příliš mnoha nemocných a pomoc hledajících, bude tentokrát opomenuto. Tím by bylo dokázáno, že stát slouží dobru společnosti."

Bohužel víme, že Brunu Groeningovi nebylo uděleno ani výjimečné povolení, ani nebyl připuštěn k léčitelské zkoušce.

Co chtěl Bruno Groening dělat po všem neporozumění ze strany oficiálních míst? V jednom poznámkovém deníku jsme našli záznam jeho niterného rozhořčení:

"Kdo dal komu právo mi zakazovat léčit nemocné lidi, kteří byli z lékařského hlediska fakticky odepsáni? Přirovnání: rozbitý džbán nebo podobné, hora odpadků.

Nespočetné tisíce nemocných (Traberhof), byty a nemocnice, kde nemocní čekají plni naděje na vyléčení. Kdo převezme zodpovědnost? Žaluji jménem nemocných všechny, kteří je zakázali léčit!

Zákaz, přičící se zákonu, nemůže existovat a nemůže existovat ani nyní v Německu, stejně tak ani v jiných zemích.

Otec nese za svou rodinu plnou zodpovědnost. Stará se o dobro všech členů rodiny atd. (Podívejte se na stát!)

a) Kdo tvoří stát? - lidé

b) Kdo je zodpovědný se starat o blaho státu? - vedení státu

c) Jsme zodpovědní za blaho státního vedení, nebo je vedení státu zodpovědné za naše blaho?"

Bruno Groening se nikdy se nevzdal a nikdy nevzdal hledání cesty, aby se lidem dostalo pomoci a vyléčení a nedostal se při tom do konfliktu se světskými zákony. Hledal a neúnavně pracoval, takže 9.6.1953 mohl sdělit svým přátelům mezi jiným:

"Moji přátelé, nesčíslné volání o pomoc ke mně přichází denně z celého světa. Je pro mne bohužel nemožné věnovat se všem. Musí proto být zřízeny léčebny, kde bych mohl ve spořádaných poměrech působit. Bylo mi na to nabídnuto mnoho peněz, ale musel jsem je odmítnout, moje dílo nespočívá v obchodování. Jen od lidí, kteří mají čisté srdce, smím přijmout pomoc. Proto jsem se rozhodl založit svým jménem společnost (s.r.o.), která podle mých pokynů a na základě mého spolupůsobení vyrábí léčebné prostředky. Tak můžeme pomoci nemocným po celém světě a tímto způsobem mohu pořídit prostředky ke zřízení léčeben.

Na výrobu těchto léčebných prostředků mám k dispozici laboratoř se všemi moderními pomůckami, stejně jako štáb vědeckých spolupracovníků. Podle mého návodu již byla vyrobena řada léčebných prostředků, s nimiž bylo dosaženo dosud nevídaných úspěchů. Mimo to byly velkým počtem lékařů tyto nové účinné látky vyzkoušeny na univerzitní klinice v Mnichově a získaly nejlepší dobrozdání. Bavorské ministerstvo vnitra udělilo licenci k výrobě těchto léčebných prostředků. Farmaceutický průmysl má o tyto preparáty velký zájem: zahraniční továrny chtějí převzít odbyt, známé firmy ve Spolkové republice se nabídl, že koupí jednotlivé recepty."

Opět se stalo to nádherné, jako vždy, když Bruno Groening pečoval o své pomoc hledající - léčilo to. Atesty a lékařská dobrozdání prokázaly velkou účinnost preparátů "L 52" a "G 52". Také toto podnikání Bruna Groeninga ztroskotalo, protože se později ukázalo, že tito lidé, kteří mu slíbili pomoc, to nedělali z dobroty srdce, ale jen pro vlastní finanční prospěch. Bylo to pokaždé při takových příležitostech, že ti dotčení takzvaní "přátelé" žasli, jak náhle se k nim Bruno Groening chová, jak jedná, takže se potom proti němu rozhořčeně obrátili a všemi finančními prostředky proti němu bojovali.

Toto svérázné dění okolo Bruna Groeninga bylo dokonce často pro jeho blízké přátele nepochopitelné a hrozné. Jen ten, kdo zcela pevně a neotřesitelně důvěřoval Brunovi Groeningovi, mohl rozpoznat, proč musel Bruno Groening jednat vždy tak, jak mu jeho úkol přikazoval.

Jednou při přednášce řekl vše, co zde slouží k vysvětlení:

"Co se lidem až dosud nepodařilo, je vydělat peníze na vědění a umění tohoto malého muže. Mnozí věřili, že právě tady našli zlatý důl, že mají také možnost vydělat peníze, ale prospěch z toho díky Bohu neměli. Také tito lidé museli být a to proto, aby se ukázalo, co jsou to za lidi, že takový člověk jde i přes mrtvoly a neptá se, jestli nemocnému bude pomoci nebo ne. Jsou takoví lidé, kteří jdou přes mrtvoly, kteří

klidně nechají nemocné ležet. Neptají se nikdy, jak se nemocnému vede, ale nikdy nevynechali žádného pokusu o to, aby se dostali do mé blízkosti. Vím, tu a tam se vyskytla otázka. "Když ten člověk toho tolik ví, proč tohle nevěděl, je možné, že neví nic?" Zda a jak dalece o něčem vím, se dozvíte postupně později. Ale tohle muselo být. Tento materiál k výstavbě chyběl, abyste vy všichni měli volnou cestu. Musím mít jednotlivé lidi k dispozici, to znamená, jak vy to tak často říkáte: Musí si držet toho vykuka pěkně u těla. On to ale vůbec nevěděl, proč jsem ho po svém boku trpěl. Měl to však vědět, protože já jsem věděl, co chtěl on. Škodu, skutečnou škodu nepřivodil. Budoucnost dokáže, že se těmto lidem poděkuji. A sice budou všichni zaneseni jmenovitě v mé knížečce, že už nebudou moci uniknout. Doposud to bylo zachyceno v novinách, ale noviny se vyhodí, kdežto knížečka zůstane a každý uvidí, kdo ve skutečnosti tito lidé jsou."

Co tu Bruno Groening říká, je pro nás neobvyklé a ještě méně jsme byli zvyklí na to, aby člověk, který dopředu ví, že mu někdo bude škodit, ho přesto vedl na svou stranu, aby mu otevřel všechny možnosti, jak činit dobro. Ano, věděl, že onen člověk bude dělat protiklad dobra a přesto to Bruno Groening zkusil vždy znova. Říkal mi v roce 1954:

"Vím vše, ale když řeknu, to je lhář, podvodník, zloděj, nikdo mi nebude věřit. Musím každému z nich dát možnost k obratu a pak svobodu, a když potom lže, podvádí a krade, lidé poznají, jaký je a uvěří, kdo je. Pak nejsem zbabělý bojovat. "

Tak ukázal Bruno Groening naposled každému z nás, kdo co je. A tak se lidské duše rozdělují na ty s čistým srdcem, kteří sice chybují, ale nechají se poučit a jdou Boží cestou, a na ty, kteří nemají čisté srdce a zůstanou nepoučitelní a odpadnou. Prostřednictvím Bruna Groeninga budou duše rozděleny. To jsme zcela jasně prožili a ti noví dnes zrovna tak prožívají, že jedni přijmou víru, která nás vede přes Bruna Groeninga k Bohu a druzí, kteří říkají "ne". Pro jistou část lidí je jméno Bruna Groeninga totéž jako červený šátek pro býka.

Můžeme jen v hluboké úctě tušit, jaký to vše má význam pro dalekou budoucnost, když mluví o knížce, v níž je každý zapsán a zachycen. Každý člověk je a zůstane za své činy zde na zemi zodpovědný.

"Zdejší bytí" Bruna Groeninga má na této zemi v tomto smyslu netušený význam. Kdo mu pomáhal s čistým srdcem vybudovat tady na zemi jeho dílo, toto Boží dílo? Kdo se za něho zasadil? A kdo se stavěl proti němu? Totéž platí pro přítomnost i pro budoucnost!

Dílo Bruna Groeninga

Bruno Groening vytvořil dílo, které je otevřené každému, ať je jakéhokoliv vyznání, národnosti a barvy pleti.

V roce 1954 nám říkal: "Nyní stavím dům pro celý svět."

Jeho misí bylo vybavit všechno v tomto domě tak krásně, aby se každý, kdo v domě smí bydlet, mohl cítit dobře. Může si zde zřídit jakoukoliv pomoc, může se svobodně pohybovat, může se učit, může žít podle Božích zákonů. Každému člověku Bruno Groening otevřel dveře do tohoto Božího domu. Kdo si přeje opustit cestu utrpení, ten vstoupí do Božího domu a jde Boží cestou, až se dostane domů, tam, kde byl doma odedávna.

Bruno Groening podává svým přátelům bránu, dává jim ji do rukou. (Ze staniolu ve tvaru podkovy.) Předává bránu také svým přátelům ze společenství. Společenství je a zůstane domovem pro lidi hledající pomoc, pro přátele, pro ty, kteří chtějí v díle Bruna Groeninga pracovat. Je to tak zařízeno, aby dílo fungovalo stále i v budoucnosti.

Bruno Groening byl člověk, který byl jiný než my všichni dohromady. Jednou mi říkal: "Všechny jsem vás přijal do svého srdce". V těchto dvaceti pěti letech jsme také začali plnit malý díl z toho, co on uměl, věci věci jež jsou nám od přírody dány. I my můžeme přijmout do našeho srdce toho, koho máme rádi. Můžeme také mnoho učinit, pokud se necháme vést. Všichni tušíme, že v nás toho opravdu mnoho dřímá. U Bruna Groeninga bylo všechno bdělé a plně rozvinuté. A to bylo to, co nás nejen přivádělo v úžas, nýbrž i to, co nám poskytovalo nekonečné blaho. Dlouho jsme nerozpoznali, že skutečně minul vážně, když říkal:

"Já nejsem nic, Pán Bůh je vše. Neděkujte mně, ale Pánu Bohu. To nečiním já, nýbrž Pán Bůh".

Ano, v těchto dvaceti pěti letech jsme začali poznávat, že my sami nejsme nic a nic neumíme a že on, Bruno Groening, je pro nás všechny velký vzor. Ano, protože on přijal zcela pána Boha do sebe, protože se mu zcela oddal, protože naslouchal pouze jemu, protože následoval pouze Boží cestu, protože věřil jen na dobro a nečinil nic zlého.

Také nám říkal: "Lidé mi říkají mistře, ale kdo je mistr? Například ten, kdo zcela ovládá své řemeslo, ten je mistr. Je mistr zámečnick, krejčí, truhlář atd. Přeji si, abyste se stali mistry života!"

Všichni pomoc hledající, kteří mají za přítele Bruna Groeninga, mají ve svém životě možnost zvládnout s úspěchem všechny stupně školy života. Tento cíl Bruno Groening našim přátelům vytyčil. Bruno Groening je učitel a my smíme být jeho žáky.

Zpráva o úspěšném vyléčení pan W. R. Hürtgenwald 1

leden 1984

1) Průběh nemoci - potíže:

V roce 1969 mi můj lékař sdělil na základě různých vyšetření krve, že musím jít do nemocnice. Na mou otázku: "Proč?", mi vysvětlil, že můj krevní obraz je tak špatný, že se musí zjistit příčina!

Šel jsem do nemocnice a po dalších vyšetřeních mi lékař sdělil, že mám velmi vysokou hladinu bílých krvinek, ale neuměl si vysvětlit proč. Mimo to jsem měl diabetes (480 mg). Lékař mi předepsal léky a po třech týdnech jsem byl propuštěn.

Můj domácí lékař mi po týdnu nechal zopakovat krevní obraz. Jeho výsledky byly ještě horší než před mým posledním pobytem v nemocnici.

Musel jsem tam znovu a vyšetření začala od počátku. Kromě jiného mi zrentgenovali ledviny. Nakonec po vyšetřeních mi lékaři sdělili tyto výsledky:

- 1) těžká otrava ledvin fenacetinem
- 2) pokročilá cukrovka

Nejhorší ale bylo, když mi lékař po vyhodnocení nálezů v přítomnosti mé manželky řekl, že v nejlepším případě, pokud se budu řídit jeho radami, mohu žít ještě dva roky. Celý svět se mi zhroutil. Měl jsem stále smrt před očima, i když mi bylo teprve třicet devět let. Potom se u mne projevila nemoc, pro kterou jsem neměl zpočátku žádné vysvětlení. Stále jsem byl hluboce zarmoucen, stále mi bylo do pláče, měl jsem veliký strach z lidí. Diagnóza mého lékaře zněla: endogenní deprese. Když už byl můj stav velmi špatný, musel jsem na psychiatrickou kliniku. Tím začala cesta peklem.

Na klinice jsem chtěl skoncovat se životem a spolykal jsem prášky na spaní, které jsem si časem nashromáždil. Přivedli mne opět k životu. Po šestiměsíčním ošetřování léky a terapií jsem byl poslán domů. Ale žádné velké zlepšení nenastalo.

Následně jsem musel do sanatoria LVA. Tam mi dali do ruky veškeré mé nálezy a sdělili mi, že můj pracovní život je u konce a mám jít do důchodu. S tím jsem se nemohl vůbec vyrovnat a když jsem byl opět doma, pokusil jsem se podruhé o sebevraždu. Probudil jsem se opět na intenzivní stanici psychiatrické kliniky. Poté jsem přešel na uzavřené oddělení. Žil jsem tam jako vězeň. Navštěvovat mě směla jen má žena. Dostal jsem tam mnoho prášků a někdy jsem vůbec nevěděl, kde jsem. Když po desetiměsíčním léčení došlo ke zlepšení, mohl jsem jít na zkoušku domů.

Po určité době začaly být deprese tak silné, že jsem si vzal ještě jednu mnoho prášků na spaní. Probudil jsem se v nemocnici Simmerath. Potom jsem dostával infuze anafranilu. Léky dobře působily a bylo mi trochu lépe, později opět hůře. Tak to šlo rok za rokem stále dále. Dvakrát - třikrát ročně jsem byl na léčení v nemocnici. Již jsem se smířil s tím, že zbytek života budu žít s depresemi.

Mezitím jsem si tak silně zvykl na prášky na spaní, že jsem bez nich vůbec nemohl existovat. Byl jsem závislý na barbiturátech. Nejlepší bylo, že jsem našel jednu lékárnu, kde jsem dostal jakékoliv množství vesparaxu. Spotřeboval jsem až šest tabletek, abych večer usnul a během dne jsem musel pít množství silné kávy, abych se povzbudil.

V říjnu 1980 jsem byl opět v nemocnici na léčení deprese. K mému velkému údivu mi najednou bylo úplně jinak než dříve. Nemohl jsem si vysvětlit, co se to tu dělo. Večer jsem vůbec nechtěl prášky na spaní, a přesto jsem spal velmi dobře.

Další den jsem vyprávěl lékaři, že jsem stále užíval tolik tablet. Hned mne chtěl přimět k tomu, abych se podrobil šestiměsíční odvykací kúře. Postavil jsem se proti tomu a stále znovu

jsem říkal, že si nevezmu žádnou tabletu, neboť jsem byl najednou vnitřně silný a volný. Nemohl jsem si vysvětlit, jak tento pocit ve mně vznikl.

Když jsem byl po určité době opět doma a vyprávěl jsem šťastně ženě, že jsem neměl vůbec žádnou potřebu brát léky, řekla mi, že se dobří přátelé za mě naladili a pomodlili. Pak se mě zeptala, zda bych s ní navštívil rodinu Winklových. Po dlouhém váhání jsem souhlasil a rodinu Winklových jsme navštívili.

Když jsme byli v jejich obývacím pokoji, padl mi do očí obraz jednoho pána, který mi byl povědomý, kterého jsem již někde viděl, nechtěl jsem se ale ptát, kdo to byl. Návštěva mi udělala dobře a pak jsem se doma ženy zeptal, kdo byl ten muž na obrázku. Vyprávěla mi, kdo byl pan Groening. Poté jsem si vzpomněl, že jsem četl o jeho léčebných úspěších. Mohl jsem si mnoho vysvětlit a měl jsem velkou naději.

Potom jsem šel na první hodinu společenství u rodiny Winklových. Paní Häuslerová se mnou mluvila a vysvětlila mi, jak se mám einstellen* na Heilstrom* pana Groeninga. Po skončení společenství jsem se cítil velmi dobře a zpozoroval jsem, že jsem vnitřně klidný.

Má paní a já jsme se denně nalaďovali a po určité době byly deprese, na které jsem léta trpěl, úplně pryč. Mohl jsem se opět smát a bez potíží a bez jakéhokoliv strachu jsem se zase bavil s lidmi.

Už uplynuly tři roky a dodnes se nemoc neobjevila. Můj krevní obraz je opět normální a také cukrovka je zvládnutá. Cukr v krvi je 90 -120 mg. Neberu již žádné léky.

Za to vše děkuji pomoci Bruna Groeninga. Jsem přesvědčen, že jen prostřednictvím pomoci Boha je ze mne dnes zcela normální člověk. Pryč jsou nejen nemoci, ale změnil se i můj vnitřní postoj k životu. Mohu se nyní opět těšit ze života.

Děkuji svému příteli Brunovi Groeningovi!

**Zpráva o úspěšném vyléčení paní E. K. o svém otci P.
H. z Kolína**

prosinec 1983

Můj otec byl těžce nemocný.

V roce 1965 prodělal srdeční infarkt.

V roce 1981 se dostavily potíže s nekontrolovaným myšlením a mluvením, které se od roku 1982 dále zhoršovaly. V roce 1983 bylo už pomatení úplné.

Léto 1981: Silná slabost a bolesti v nohách, proto sotva chodil. Srpen 1982: Velmi silné bolesti na prsou a na levé straně břicha. Doktor předepsal tablety, tři týdny to šlo jakž takž. Potom nastaly opět silné bolesti. Vyšetřením se zjistilo, že můj otec měl v celém těle rakovinu. Nemohl už nic pozřít a byla zasažena i prostata. Diagnóza byla zjištěna na interním oddělení a na urologii. Oba odborní lékaři potvrdili diagnózu. Od začátku prosince byl upoutaný na lůžko. Stav otce se viditelně zhoršoval a domácí péče se pro mne a pro mou matku stala příliš těžkou. V únoru 1983 jsme sháněli ošetřovatelku. Stalo se však, že otec měl na polovině hýždě a na patách velké proleženiny, trávící proces byl aktivní jednou za čtyři týdny, potravu, kterou přijal, do noci zvrátil, nakonec zvracel už jen hleny, příjem potravy byl už téměř nemožný. Co do sebe přijal, šlo hned ven. Celé tělo bylo plné metastáz, nádor pod hrudní kostí a prostata se zhoršovaly, začaly silné bolesti na nohou, pažích a po celém těle. Dostal proto silné léky a morfium, nakonec jednu celou ampuli. Tělo bylo tak vyhublé, že se sotva našlo místo pro injekci. Kůže na břiše šustila, tělo bylo totálně vysušené. Tři týdny nebyl schopný pohybu. Lékaři dávali otci koncem února ještě dva týdny života.

Koncem února přišla do domu nová ošetřovatelka. Byla to paní Löllgenová. Když viděla stav otce, zeptala se mne, zda jí chci při péči pomoci. Souhlasila jsem. Potom řekla mé matce a mně: "Potom věřte, že bude zdravý!" Obě jsme řekly shodně: "Ne to nevěříme, lékař říkal..." Paní Löllgenová odpověděla: "Potom chci věřit za vás a znám někoho, kdo umí věřit ještě lépe!" Myslela si: zde může pomoci jen Bruno Groening.

Úspěch: Od té doby začala změna ve stavu mého otce. Od 4.3. měl otec opět pravidelné trávení a pravá ruka byla opět normální. Potíže se žilami a bolestivost ustoupily. O dva dny později nepotřeboval morfium. Seděl a ušel pár kroků. Paní Löllgenová mu hned začala podávat silné nápoje (vylisované pomeranče a citróny, med, hroznový cukr, žlutouk a banány). Mohl trochu lépe polykat a již nezvracel. Od 8.3. už nepotřeboval žádná analgetika. 10.3. zmizela černá místa na hýždích, kde byly proleženiny. Byly asi 10 cm dlouhé a hluboké na dva prsty. Okraje rány byly dobře prokrvené a rány se zmenšovaly den ze dne, až se úplně zahojily. Rovněž se srovnal jeho myšlenkový svět a začal se znovu zajímat o okolní svět. Opět mohl dobře formulovat slova. 11.3. mohl poprvé obědovat a k večeři byla jitrnice s chlebem. 17.3. jsme měli to štěstí, že jsme byli s mou matkou, otcem a oběma dětmi uvedeni do učení Bruna Groeninga. Od té doby to šlo s otcem jen nahoru. Kroků bylo více a 26.3. se mohl již umýt ve sprše. Otec tři týdny téměř prospal, byl to v pravém slova smyslu léčebný spánek. Od 29.3. je otec organicky zcela zdravý. Jí a pije dobře. Přibral tak, že mu kalhoty opět padnou.

19.4. šel otec 1,5 schodiště nahoru a dolů. 25.4. přišel ke mně otec poprvé na návštěvu. Bydlím o dva domy dále. Už od července 1982 u mne nebyl a před tím tuto cestu mohl podniknout jen s velkými obtížemi.

Na shromáždění při příležitosti dušiček v roce 1983 jsem směla být s otcem a matkou u hrobu Bruna Groeninga. To byl pro nás, ale také pro všechny přátele, kteří byli přítomni, velký

zážitek. Můj otec byl schopný vystoupit ve svých osmdesáti letech nahoru. Již dlouho nepodnikl tak velký výlet.

Lékaři nemohli pochopit, co se s otcem stalo. Naše srdce je plné díky pro našeho přítele Bruna Groeninga a pro našeho nebeského otce.

E.K.

Doslov

V hluboké úctě a s upřímnou vděčností poznáváme po dvaceti pěti letech, jaké životní úkoly stanovil Bůh Bruno Groeningovi. Po roce 1959 působí slova a učení Bruna Groeninga dále. Pro lidi, kteří mohli zaznamenat úspěch před rokem 1959 a pro ty, kteří po roce 1959 znovu v těle nastolili pořádek, je to stále jedna a tatáž dobrá síla. Jde zde o skutečnost. A tak můžeme oddaně hovořit o působení přítele, který tolik pomohl a o jeho slovech v tomto časově ohraničeném období jednoho čtvrtstoletí. Dvacet pět let působení podle Boží vůle, dvacet pět let výzvy k obratu od cesty utrpení, k odvrácení se od zla:

Čeho Bruno Groening dosáhl pro nás lidi svým životem a svou neochvějnou činností, nemůžeme ještě dnes v celé šíři poznat. Duchovno nám ale bylo odkryto. Toto duchovní spojení mezi člověkem a Bohem bylo prostřednictvím Bruna Groeninga opět obnoveno a léčivá energie k nám přichází.

Bruno Groening si byl svého pozemského života plně vědom, splnil svou úlohu a dovedl opět lidi k jejich původu, vyzval nás k obrácení a vysvětlil, proč smíme být na této krásné zemi:

"Pán Bůh je náš otec, stvořitel naší země. Dal lidem úkol se slovy:

Milujte se a množte se!

Stvořil ráj na Zemi, člověk ji má udržovat v pořádku.

Co dělal člověk a dělá doposud? - Ničí! Proč? Protože skutečně propadl satanu. Nebylo by tomu tak, pokud by si uchoval ten pravý lidský instinkt. Ten člověk však už ztratil a já mu ho chci vrátit."

Těmito slovy a svými činy uskutečňoval své dílo. Nasloucháme Bohu a tak dostaneme sílu k následování. Opět cítíme dobro, rozpoznáváme zlo, obdrželi jsme pravidla hry pro život.

Dnes, po 25 letech působení Bruna Groeninga, se ptáme: kdo potřebuje pomoc a nastolení pořádku v těle teď i v budoucnosti? Nejsou slova od trudných a zatížených tou pravou odpovědí? Přátelé Bruna Groeninga rozpoznali, že lidé, kteří potřebují prostřednictvím slova Bruna Groeninga pomoci, jsou všichni, kteří chtějí žít v Božím pořádku. Kojenec, malé dítě, přijímá Boží energii, kterou děti vědomě poznávají v dětských společenstvích Bruna Groeninga. Obzvláště mládež, potýkající se s problémy dnešní tvrdé doby, potřebuje nejnaléhavěji pomoc a ochranu před vším zlým. A tak je to v každém věku.

Tak se lidé, kteří hledají pomoc, stávali společenstvím, rodinou okolo Bruna Groeninga, kteří si přejí, hledají a nacházejí to dobré, Boží. Chtějí udržet a rozšířit dílo Bruna Groeninga do celé budoucnosti, aby se stalo pravdou, co Bruno Groening říkal:

"Zadržet to nelze.

Celému světu se má dostat uzdravení!"

A dnes, v roce 1984, se ptají lidé, jak se má dosáhnout vyléčení, když lidstvo stojí před záhubou?

Bruno Groening na poslední přednášce, kterou mel v pozdním podzimu roku 1954 v Rosenheimu, poukázal se zcela zvláštním durazem na následující slova, která MUDr. Erwin Amber píše na záver ve své knize " Lucifer sahá po živém":

"Prostřednictvím atomových zbraní dnes víme, že jeden jediný atom vyvolá řetězovou reakci, která může způsobit strašlivé ničení.

Ale pro každého, kdo tomu chce rozumět, září za vší tou hrůzou to pravé světlo a jedinečná, skutečná naděje. Bůh, pán této planety, zde jednou zřídí své království. Potom bude vládnout opravdový mír a spravedlnost. Mučivý, ničivý vliv "vrahů od počátku" bude odstraněn.

"Jsem zde a zároveň všude."

Použité prameny

Dr. A. Kaul
"Zázrak z Herfordu"
Nakladatelství Lauda, Laudensch-Bergstrasse

Revue

Dr. Kurt Trampler
"Velký obrat"
Nakladatelství Heering, Mnichov

Filmový Kurýr filmové produkce Rolfa Englera

"Velký obrat" č. 1, 1950 Rosenheim

Listiny a fotografie z ARCHIVU BRUNA GROENINGA.
Děkujeme neznámým fotografům za jejich snímky.

"My od Visly a Varty" vydáno Erhardem Witekem,
Akademické vydavatelství, Salzburg 1950

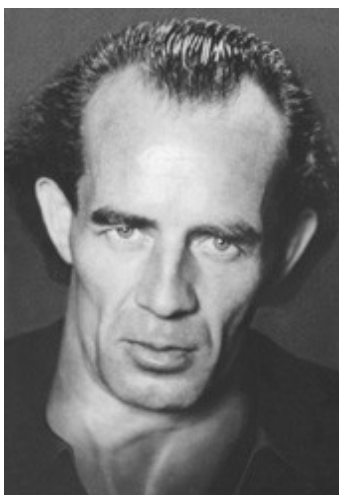
"Východní Prusko" Obrazová kniha s úvodem od Williho Krampa, Nakladatelství Gräfe a
Unzer, Mnichov.

Vysvětlivky

Heilstrom: Tímto výrazem označoval Bruno Groening duchovní sílu, která způsobovala vyléčení. Synonymně k tomuto slovu používal i výrazů Heilwelle nebo Boží síla. Do češtiny lze slovo Heil převést jako něco, co přináší uzdravení, blaho, záchranu, spásu, zdar, prospěch. (Strom=proud, Welle=vlna)

Einstellen: Člověk se na příjem Boží síly zaměří, přizpůsobí se k tomu, aby ji mohl přijmout, naladí se na její příjem tak, aby ji mohl přijmout do svého nitra.

Regelungen: Skrze příliv síly do těla je v tomto vyvolán očistný proces, který se může projevit i bolestmi. Tělo se od zatížení vyčišťuje. Tento očistný proces nazýval Bruno Groening jako regulaci – Regelung.

Bruno Groening

Prohloubení učení Bruna Groeninga

"Toto mé učení je výslovná životní moudrost, podle níž žijí mnoho mých přátel a měli s ní úspěch. Přijetím tohoto učení se v nich mohla uskutečnit úplná proměna, která dokonce v mnoha případech vedla k dosažení zdraví."

Bruno Groening nikdy své učení neformuloval písemně. Nechtěl vytvořit žádnou novou filosofii nebo ideologii. Jeho snažení směřovalo jen k jednomu cíli: pomoci trpícím. Jim dal na cestu učení o víře, které nespočívá na intelektuálních nebo dokonce vědeckých úvahách, nýbrž pramení z intuitivního vycítění duchovních zákonitostí. Kdo se jím blíže zabývá, nalezne a pozná netušený celek, který dalece přesahuje aspekt vyléčení. Vyzývá lidi, aby věřili v dobro a přeměnili je ve skutek. Křesťanské přikázání o lásce k bližnímu tvoří jádro jeho učení.

Příčina nemocí

Mnoho lidí žije dnes ve víře, že nemoc je něco nahodilého, co najednou vyvstane a jakoby z ničeho člověka napadne. Bruno Groening naproti tomu říká:

"Čím více se člověk od Boha odklonil, vědomě nebo nevědomě, tím méně života vězí v jeho těle, takže tam bylo sotva tolik života, aby orgány na něj reagovaly, jak jim to bylo určeno. Již nemohl jít s plnou silou životem. Vzdálil se zde od tohoto pramene síly. Nakonec to spojení k velkému Božímu prameni síly ztratil. Už nemohl do sebe přijímat sílu Boha. A tak se jeho tělo stalo vrakem."

Jak může člověk opět dojít ke zdraví, popisuje Bruno Groening následujícím způsobem:

"Bůh stvořil člověka krásného, dobrého a zdravého. Tak ho chce také mít. Prapůvodně byl člověk s Bohem zcela spojen, byla zde jen láska, harmonie a zdraví, všude byla jednota. Ale když první člověk naslouchal a uposlechl zlému hlasu, který promlouval vně této jednoty, tehdy toto spojení rozbil a od té doby stojí Bůh zde a člověk tam. Mezi Bohem a člověkem vznikla velká propast. Není zde žádné spojení. Člověk - odkázaný sám na sebe - může být jak chce věřící a modlit se, na své životní cestě bude zlem napadán a stahován do hloubky. Vy jste se na Vaší životní cestě dostali sem, sem dolů. Prožíváte neštěstí, bolesti, nevyléčitelné utrpení. Říkám Vám: Nechod'te ještě hlouběji, nýbrž já Vás volám k velkému obratu! Pojd'te nahoru a přes propast Vám stavím most! Jděte z cesty utrpení na Boží cestu! Na ní neexistuje žádné neštěstí, žádné bolesti, žádné nevyléčitelné – je zde jen dobro. Tato cesta vede zpět k Bohu!"

Velký obrat

Stále znovu vyzýval Bruno Groening lidi k "velkému obratu". Upomínal je, aby víru v dobro převedli ve skutky a upustili od špatných zvyklostí.

V první řadě nabádal lidi, aby nemysleli na nemoci. Stále zdůrazňoval, že nemoc přichází od zla, a že zlo je. Zabývat se jí, znamená odevzdat se zlu. To znesnadňuje léčebný proces a může ho dokonce znemožnit.

"Kdo se zaměstnává nemocí, pevně ji drží a uzavírá Boží síle cestu."

Člověk se má od nemoci oddělit, nepovažovat ji za své vlastnictví, nýbrž v ní vidět zlo.

"Nemoc nepatří k člověku!"

Bruno Groening lidem nabídnul, že jim nemoci odejme:

"Dejte mi Vaše nemoci a Vaše starosti! Sami si s nimi neporadíte. Já je za Vás ponesu. Ale dejte mi je dobrovolně, krást, to já nedělám!"

"Když nemoc svobodně odevzdáte, abych Vám ji mohl odebrat, je to dobré; když si ji pevně držíte, pak ani já nesmím nic učinit. Sedmé přikázání to zakazuje: "Nemáš krást!" Když člověku odejmu nemoc z pozice moci, hřešil bych. Já nesmím krást! Kdo svou nemoc má rád, pevně ji drží. Kdo na ni může zapomenout, tomu ji vezmu, protože on ji odevzdal svobodně, ne jen v myšlenkách, také v činech. Musíte poslouchat na mé slovo. Nechci Vás ovlivňovat. Když nemoc svobodně odevzdáte, pak Vám odeberu všechno utrpení!"

Za jak důležitý Bruno Groening vnitřní obrat jednotlivce považoval, ukazuje zřetelně následující výňatek z knihy Kurta Tramplerera "Velký obrat":

"Také v soukromých rozhovorech jsem často od Bruna Groeninga slyšel rozhodující vyjádření, že nese před Bohem zodpovědnost za to, aby umožnil 'vyléčení skrze čistou Boží sílu' jen těm trpícím, kteří mají přinejmenším dobrou vůli, žít podle Božích zákonů a vyloučit z vyléčení každého, který není ochoten od zla upustit.

"Mohl bych", říká, "provést masové vyléčení tak, že bych řekl: Všichni nemocní z jednoho města nebo z jedné země buďte zdraví! Ale nebylo by tím více ztraceno než získáno? Byli by ti zlí mezi nemocnými k obratu připraveni? Nezneužili by jen opět získané zdraví? Ne! Nejdřív musí člověk dojít k vnitřnímu obratu, nejdřív musí být ochoten, to d'ábelské ze sebe vyrvat a nalézt cestu k Bohu. Teprve potom je hoden toho, aby byl vyléčen."

Následující slova ozřejmují tento jev a vysvětlují vznik nemocí:

"Jak vůbec dojde k tomu, že člověk onemocní? Prapůvodně člověk nebyl nemocný. Lidé se stali špatnými, z generace na generaci stále horšími. Špatnost zasáhla tak daleko, že se brzy už nebude moci žít. Spory a neshody v samotné rodině, více války než míru mezi národy! Starosti přinesly lidstvu duševní utrpení a zapustily kořeny tak hluboko, že lidé museli onemocnět. Jeden zatěžuje duševně druhého! Lidstvo je znetvořené, lidé se od přirozeného vzdálili, mnozí ztratili víru v Boha. Kdo ale sejde z Boží cesty, ten se také vzdálí svému zdraví."

Pokud chce člověk skrze Bruna Groeninga znovu dosáhnout zdraví, musí být ochoten upustit od "špatnosti". Musí se ke špatnému, k nemoci, otočit zády, oddělit se od ní, již nikdy nemyslet "moje astma, moje revma, atd."

Není to vždy lehké. Vyžaduje to vnitřní proměnu. Člověk musí od základu změnit své myšlení. Má věřit ne jak je zvyklý na nemoc, nýbrž na zdraví. Má přijmout víru, že i nevyléčitelná utrpení jsou léčitelná.

Co tady Bruno Groening očekával od pomoc hledajících! Nezdrahá se to každému logickému myšlení, vzít vážně takové pobízení? Jak se mají revmaticky deformované kotníky opět dát do pořádku, jak mají být ochrnuté údy schopné fungovat? Jak má být možné odevzdat Brunu Groeningovi nemoci, aniž by provedl nejmenší ošetření, ano, aniž by mu bylo utrpení jen popsáno? Není to urážka pro každého střízlivě uvažujícího člověka?

Je to vskutku velký obrat, který Bruno Groening od lidí očekává, znamená to přece, postavit stranou každé vědecké, rozumově orientované myšlení a přijmout víru v něco vyššího. Jeho učení spočívá na úplně jiných základech než dnes běžné, z materialistického ducha pramenící rozumové myšlení. Proto často říká:

"Rozumem určitě nemohu být pochopen".

Heilstrom*

Bruno Groening se sám označoval za zprostředkovatele duchovní síly, která přichází přímo od Boha a způsobuje léčení. Tuto Boží sílu nazýval "Heilstrom" (léčivý proud).

Aby vysvětlil podstatu Heilstromu, používal příměr. Srovnával Boha s elektrárnou, člověka s žárovkou. Tak jako žárovka může jen tehdy splnit svůj účel, když získá proud z elektrárny, může člověk žít v Božím pořádku jen tehdy, když je napájen silou Boha. Sobě Groening připisuje úlohu "transformátora". Přeměňuje nekonečně vysoké Boží energie tak, aby každý člověk mohl dostat jen tolik, kolik přijmout může. Jeho schopnost přijmu síly byla neomezená. Tak bylo možné např. v Rosenheimu na Traberhofu, že tisíce lidí cítily současně léčivou sílu a došlo k velkým masovým uzdravením.

Bruno Groening vysvětluje, že prapůvodně existovalo přímé spojení mezi "elektrárnou" Bohem a "přijímačem" člověkem. Lidé žili na zemi jako děti Boha v nejvyšší jednotě se svým otcem. Avšak když se od Boha odvrátili, vypadli z Božího pořádku, vydali se napospas bídě a nouzi. Spojení mezi Bohem a člověkem se přetrhalo. Postupem času vznikala stále se prohlubující propast, kterou již lidé sami nedokázali přemostit.

"A protože se člověk už vůbec nedokázal vrátit na tu vlastní, na Boží cestu, neboť most, který k ní vedl byl roztržštěný, a on jen, natlačen na hromádku, kolem bloudil sem a tam – postavil jsem, znovu vybudoval most k této pravé, Boží cestě, a jestliže ten most použijete, když přes něj půjdete, přijdete na cestu, na tu Boží cestu, kde pak Vy sami máte spojení k velkému, jedinečnému Božímu dílu, kde potom obdržíte ten pravý, správný, ten Boží životní proud, abyste pak mohli dále, především ve zdraví, jít Vaším životem."

"A kdo přejde přes tento most a bude dál kráčet tou pravou, Boží cestou, ten získá úplně jiný pocit, bude udiven nade vším, co zde je, co doposud ještě nemohl poznat. Jedině tam teprve obdržíte skutečně napojení na velké Boží dílo."

Kdo učení Bruna Groeninga následuje a otevře se Boží síle, bude Heilstrom* cítit na vlastním těle. Dostaví se v něm úplně nový životní pocit: bolesti, starosti a nouze ustoupí, usídlí se v něm zdraví, harmonie a radost. Začne zažívat, že Bůh nepanuje jako nemilosrdný soudce daleko nad hvězdami, nýbrž stojí jako láskyplný otec u lidí a chce jim pomáhat. Propast je překlenuta. Člověk zažívá opět prvotní stav.

Einstellen*

Jak ale může člověk do sebe přijmout Heilstrom*, jak se Boží síle otevřít? Bruno Groening doporučoval pomoc hledajícím posadit se následujícím způsobem: Paže a ruce nekřížit a nahoru otočené dlaně položit na stehna. Vedle tohoto vnějšího otevření je důležité, odpoutat se od všech rušivých myšlenek a zcela se soustředit na to, co se děje v těle. Upřímná nálada, plná víry, je základním předpokladem. Tímto způsobem se může člověk otevřít proudění léčivé síly. Bruno Groening řekl:

"Bůh nám dává vše dobré, jen musíme to Jeho všechno, co nám posílá, přijmout. Nuže – dělejte to!"

Proč je držení těla tak důležité, vysvětluje následujícím způsobem:

"Ti, kteří mají ještě volně se pohyblivé tělo, ti ho rádi často křečovitě svírají, to je také moc, moc zvyku. Nohy překřížit, přehodit přes sebe; jistě si může i občas pohovět, to znamená protáhnout se, zalenošit, ale ne tehdy, když člověk chce přijímat dobro, to Boží. Tu pak musí být volný, musí tu sedět nebo stát s otevřenýma a prázdnýma rukama!"

Kurt Trampler píše ve své knize "Velký obrat":

Důležitá (...) je vedle vnitřní přípravy také zdánlivě malá, ale přesto velmi podstatná formálnost. Člověk má sedět neopřen a ani ruce ani nohy nemá klást na sebe. Vzájemný dotyk rukou působí podle Groeningova pojetí zkrat proudu života v horní části těla, nohy kladené jedna přes druhou nebo úplně překřížené vedou ke stejným škodám v dolní části těla. Kdo ze zvyku takové chyby dělá, může si, viděno z dlouhodobějšího pohledu, dokonce přivodit opravdu nepřijemné nemoci."

Vědomé přijímání síly, nazval Bruno Groening "Einstellen" (naladění). Člověk se naladuje na příjem Heilstrom*u (léčivého proudu). Kde a kdy se to děje, není rozhodující. Důležité je jen, aby byl člověk v klidu, odpoutal se od všech rušivých myšlenek a přesně pozoroval, co se v jeho těle děje. Bruno Groening se vždy znovu dotazoval svých posluchačů, co cítí.

"Máte se einstellen jen na to, abyste přijali to pravé, Boží vysílání, lépe řečeno: dosahovali. Jak tohoto vysílání dosáhnete, to zjistíte. Ale stále znovu musím říkat, že teprve potom, kdy svému tělu věnujete skutečnou pozornost, tedy dávejte pozor, co se v něm děje, mnohem méně na to, co se děje kolem něho, nýbrž jen v něm, ve Vašem vlastním těle."*

Každý člověk může Heilstrom* cítit na vlastním těle. Někdo cítí mravenčení, jiný přival chladu nebo tepla. Třetí musí pohybovat pažemi nebo rukama, čtvrtý se třese. Tak vyvolává Heilstrom* u jednotlivých lidí rozdílné reakce.

Regelungen*

Někteří lidé dostávají při příjmu Heilstromu* (léčivého proudu) bolesti. Tento fenomén označil Bruno Groening jako "Regelung" (regulace). Je to znamení začínající přestavby v těle. Regulační bolesti nelze srovnávat s bolestmi u nemoci. Jsou způsobeny působením Heilstromu* a jsou výrazem čištění onemocnělých orgánů. Kurt Trampler k tomu píše:

"Také regulační bolesti dost často matou pomoc hledající. Regulační bolesti musí být." Často se jednotliví lidé, když se dostavily regulační bolesti, obávali, že by mohlo dojít k recidivě. Dostali strach a říkali: Je to ještě horší, pojďme k lékaři. Groening:

„Proto Vás upozorňuji, když přijdou regulace, vydržte je. Nestane se nic špatného, nýbrž jen to, že se člověk uzdraví.“

Forma Regelungen může být rozdílná. Bolesti se mohou podobat oné nemoci, někdy dokonce mohou být silnější. Mohou se ale projevovat zcela jinak. Je to případ od případu rozdílné, každé tělo reaguje na léčivou sílu zcela individuálně.

Regulačních bolestí nemůže být člověk ušetřen. Je to část čistícího procesu, při němž se duchovní cestou odstraňuje nečistota nemoci z těla.

Bruno Groening vysvětloval fenomén Regelungen na příkladu znečištěné konve na mléko. Ptal se, co se musí udělat, když má být zkyslé, páchnoucí mléko v konvi vyměněno za čerstvé. Odpověď je zřejmá: Nejdříve se musí zkažené mléko vytřást, potom konvici vyčistit. Zcela podobně – v přeneseném smyslu je to u člověka. Vezměme nyní tělo jako konev, nemoc jako zkažené a zdraví jako dobré mléko, pak se musí člověk nejdříve myšlenkově od nemoci oddělit – špatné mléko vytřást. Potom se tělo od "špíny" nemoci očistí – to jsou Regelungen. Teprve vyčištěná nádoba může být plněna čerstvým mlékem – zdraví vstupuje do člověka.

Na jiném příkladě srovnává člověka s miskou na ovoce:

"Vezměte misku, která je naplněna jedno čím, třeba ovocem, které celé dny leží, tedy leželo a nikdo se o ně nestaral a nikdo nevěděl, že by je měl ošetřovat a ono se zkazilo. Toto ovoce už není k užitku. A nyní přijde někdo a chce vám dát nové zdravé ovoce, tedy byla by velká hloupost, kdyby to nové, zdravé ovoce bylo položeno na to staré, protože nové by se zkazilo, stejně jako již to staré. Když chcete mít zdravé ovoce, musíte nejprve to špatné, nezdravé, nepoživatelné dát stranou; ale nejen to samo, nýbrž musíte také vyčistit i samotnou ovocnou misku, aby zdravé mohla přijmout. Srovnejte misku s Vaším tělem a ovoce s Vašimi nemocnými orgány a zdraví je to, čeho se nadějete, ale je to nemožné, pokud špatné nemůžete odhodit, v tomto případě to znamená, pokud se zabýváte Vaší nemocí."

Svobodná vůle

Když se objeví bolesti, není vždy lehké věřit na Regelungen. Mnoho lidí znejistí: "Jsou to regulační bolesti nebo příznaky nemoci?" Začne vnitřní boj, boj o víru. Tady se rozhoduje, jestli člověk obdrží uzdravení, respektive jak dlouho bude uzdravující proces trvat. Záleží na tom, čemu věnuje více víry. Jestli myšlenkám na nemoc nebo myšlenkám na uzdravení. Věřící-

li dále na nemoc, tak si ji také ponechá. Pokud se ale přece probouje k víře ve zdraví, pak se může léčivý proces uskutečnit. Člověk rozhoduje sám.

To je důležitý bod učení Bruna Groeninga. Stále znovu zdůrazňuje, že má člověk svobodnou vůli, nejvyšší dar, který může Bůh nějaké živé bytosti dát. Pozvedá člověka ze stupně řízeného stvoření na stupeň svobodného dítěte, které plní Boží přikázání ne z donucení, ale z vlastní vůle. Přitom mu ale umožňuje, se proti Božím zákonům provinit.

Bruno Groening respektoval nejvyšším způsobem svobodnou vůli člověka. Proto může pomoci jenom tomu, který si pomoci nechá, který je připraven se od nemoci oddělit. Smí člověku odebrat pouze to, co mu silou své svobodné vůle sám dá. Kdo na své nemoci sedí, stále na ni myslí a mluví o ní, ten bude na uzdravení marně čekat. Tak řekl Bruno Groening:

"Smím pomoci najít člověku cestu k Bohu, ale nesmím mu jeho rozhodnutí o tom ani vzít, ani ho nesmím k dobru nutit. Každý musí svou cestu najít sám."

Dobro a zlo

Když má člověk díky svobodné vůli možnost se rozhodnout, naskytá se otázka: Jaké jsou možnosti, mezi kterými může volit? K tomu Bruno Groening:

"Nepodceňujte a nezapomínejte, přátelé, že člověk žije mezi dobrem a zlem. Mezi tím žije, tu to dobré, tady to zlé, a vtom je člověk, on rozhoduje."

Člověk má volbu. Může konat dobro nebo zlo. Je-li některý z jeho bližních v nouzi, může mu pomoci, může bez povšimnutí projít okolo nebo může dokonce z nouze druhého pro sebe těžít. Může dělat, co chce.

Člověk stojí ve svém životě vždycky – vědomě či nevědomě- na rozcestí, kde se musí rozhodnout pro dobrou nebo špatnou stezku. Většinou jsou to každodenní události, které určují běh osudu.

Jak je to např., když se ze zlosti nad upřímným slovem rozejdeme s přítelem, z hněvu kvůli šéfovi přijdeme o místo nebo propásneme kvůli uražené hrdosti jedinečnou příležitost? Jak často jsou to spontánní rozhodnutí, kterých později litujeme, ale která už nejdou vzít zpátky. Jeden nepatrný okamžik může rozhodnout o celém dalším životě, k dobrému nebo špatnému.

Ale jak k tomu dojde? Kdo to stojí za těmi pojmy "dobro" a "zlo"? Není celý život produktem slepé náhody, které je člověk bezmocně vydán?

Dobro – jak vysvětluje Bruno Groening - pochází od Boha, zlo od jeho protějšku: od Satana! Ten skutečně existuje a uložil si za cíl zničit vše dobré, Boží. Bruno Groening:

"Kdo to dělá, kdo nevyzkouší všechno, aby to dobré, Boží, zničil? Odkud přichází nemoc, nemoc u všeho, co zde na této Zemi roste? Vezměte si, co chcete, nějaké ovoce nebo nějakého jiného živého tvora, Satan se pokouší stále znovu a znovu všechno zničit. A také do dokázal, trápit člověka."

"Satan, který existuje na této Zemi, zkouší všechno, aby zničil to dobré a Boží."

"Kde Bůh, tam láska, kde Satan, tam válka."

V duchovním smyslu stojí oba póly proti sobě: Bůh jako život sám a Satan, který ho chce zničit. Stojí jim po boku zástupy duchovních bytostí a boj je veden s veškerou tvrdostí.

Obě strany mají ohromnou energii. Jejich podstatu popisuje Bruno Groening jednoduchými slovy:

"Boží síla je budující, ta zlá, d'ábelská, satanská je bořící."

Obě může člověk do sebe přijmout a nechat působit, jak na těle, tak také na duši. Ta jedna působí jako posilující a tvořící, ta druhá jako oslabující a bořící. Pozitivní síla v sobě nese uzdravení, negativní nemoc.

Bruno Groening říkal, že nemoc pochází od zla a ne – jak je mnohdy tvrzeno - jako trest Boží. Takové myšlenky označil jako lež a rozhodně je odmítl. Bůh netrestá! Nemoc je následek špatných myšlenek a činů. Když je tato příčina překonána, je také odstraněn důsledek a to je Boží vůle.

"Není to tak, jak si lidé myslí, že nemoc by byla Božím trestem. Je to srovnatelné s tím, když dítě opustí rodičovský dům. Tu nemohou rodiče nad ním držet ruce, nemohou dítě dále chránit. Tak jsme také my opustili našeho Otce. Nesmíme zapomínat, že my sami jsme jenom Boží děti. Jenom On nám může pomoci! A On nám pomůže, když jsme znovu k němu našli cestu."

Myšlenky jsou síly

Bruno Groening nabádal často své posluchače k tomu, aby ověřovali své myšlenky a přijímali jenom ty dobré. Bůh a Satan nejsou jenom síly, ale také myšlenkové zdroje. Nepřetržitě vysílají myšlenky: Bůh dobré, Satan špatné. Člověk nemůže – jak říká Bruno Groening – sám myšlenky produkovat, nýbrž má schopnost je přijímat.

"Je tak důležité, jaké myšlenky člověk přijme, protože myšlenky jsou síly. Chce-li člověk dobro, tak mu pomůže Bůh, chce-li zlo, pomůže mu Satan."

Člověk není bez vůle vydán všemu, co mu přijde na mysl. Sám rozhoduje, které myšlenky strpí a které ne. Výběr by však přitom měl provádět svědomitě, ne povrchně. Za každou myšlenkou stojí síla: pozitivní myšlenka tvoří, negativní boří. Radostná zpráva povznáší, smutná sklíčuje. Myšlenky jsou duchovní síly. Nesou v sobě moc, o které dnešní lidstvo už sotva něco víc tuší. Myšlenka vytrysklá z lásky může člověka přivést k tomu, aby svůj život dal pro druhého. Naproti tomu myšlenka spojená s nenávistí, může člověka dohnat až k tomu, že druhého zabije.

"Střeste se každé zlé myšlenky!"

"Toho byste si už dnes museli být vědomi, že pokud jste přijali jen jedinou zlou myšlenku, tak jste vždy znovu zjistili, že se na vás hrnuly další zlé myšlenky a Vy jste pak také říkali zlá slova. Tedy všechno, co do sebe přijmete, musíte ze sebe zase dát."

"Přijmete-li jen jedinou zlou myšlenku, stanete se služebníkem zla, stanete se skutečně služebníkem Satana! Nechte si tohle říci!"

Ale co může člověk dělat proti depresivním, zpochybňujícím a vnucujícím se myšlenkám, strachu, apod., jak se má proti nim postavit? Vynořují se náhle jakoby odnikud, doslova se vloudí dovnitř a chtějí ovlivnit jeho náladu. Co má dělat?

Satan chce člověka negativními myšlenkami – jedno jakého druhu - svést k omylu, odvést ho z Boží cesty. Chce, aby se člověk bál, zlobil se, pochyboval o dobru a prohřešoval se proti Božím zákonům. Aby toho dosáhl, šáli ho tím, že je člověk hracím míčem nedobrych myšlenek a pocitů a že je jim bezmocně vydán na pospas. Ale to je klam a mam.

Bůh stvořil člověka takového, aby skrze své myšlení, mluvu a skutky mohl sám rozhodovat. Objeví-li se před jeho vnitřním zrakem nedobrá myšlenka, tak ji může klidně, ale jistě odmítnout. Když přitom zůstane pevný ve svém rozhodnutí, musí zlo ustoupit a nemůže nad ním získat žádnou moc. Člověk sám svou svobodnou vůlí rozhoduje o svém osudu.

"Člověk jedná podle své vůle. Jaká je vůle, taková je myšlenka. Myšlenka vede člověka k činu."

Na jednom jednoduchém příkladě ukázal Bruno Groening, jak velký význam myšlenkám náleží. Při stavbě domu je prvním impulsem vůle, resp. přání dům postavit. Poté se myšlenka stále více konkretizuje, až vznikne přesný plán. Až doposud existuje stavební dílo vlastně jenom ve fantazii budoucího pána domu. Vlastní stavba je teprve poslední krok na dlouhé cestě, jemuž předcházejí četná přemýšlení a příprava.

Stejně tak je to s uzdravením. Nejprve zde musí být vůle být zdrav, pak následuje myšlenkové oddělení se od nemoci a nakonec přijetí víry v uzdravení. Teprve posledním krokem je na těle probíhající uzdravení. Není to v podstatě žádné dílo člověka, nýbrž akt Boží milosti. Člověk si je nemůže zasloužit, ale může je dosáhnout.

Člověk je duch

Bruno Groening objasňoval svým posluchačům pravou podstatu člověka takto:

"Kdo jste?" ptal se. Žádný z jeho posluchačů neznal kromě svého jména žádnou odpověď. To ale Bruno Groening nenechal jen tak. *"Jste Vaše tělo?"* zkoumal dále. Na tuto otázku jsme my, přátelé, vykoktali ano, protože jsme nic lepšího nevěděli. Na to přišlo jeho kategorické ne a trval na tomto: *"Kdo jste doopravdy?"* Na naše mlčení nám vysvětlil, že už od pradávna nejsme tělo, ale duch. Naše tělo jsme dostali zapůjčeno od Boha jenom pro tento pozemský život. Dostali jsme ho při narození a odevzdáme je zemi, jakmile odejdeme domů. Naše duše vytváří spojení mezi duchem a tělem a bere si dobré a špatné zkušenosti odtud sebou na onen svět. Duše je nosičem Boží jiskry, která v okamžiku, kdy se člověk ve víře otevře, umožní vztah k Bohu. Uzavře-li se však duše v nevíře, zůstane spojení k Bohu přerušeno.

Tělo není tedy to podstatné v člověku, ale jenom tělesná schránka pro duši a ducha. Tak také při smrti se nic neztratí, jak tomu dnes hodně lidé věří, ale život jde dále. Není vázán na tělo.

Člověk je duch, jeho tělo je dar, který mu Bůh svěřil jako nástroj pro pozemský život. Vlastním určením člověka je užívat tělo k dobru a s jeho pomocí převádět dobré myšlenky v

činy. Díky svobodné vůli má ale člověk i tu možnost, aby je zneužil ke zlu, ke krádežím, k zabíjení, k ničení. Podle skutků člověka lze vyčíst, s kým je ve spojení a v koho službách je: ve službě Bohu nebo ve službě Satana. To nevypovídá, že je člověk jako takový špatný nebo dobrý, nýbrž:

"Člověk je a zůstane Boží, nikdy není d'ábelský, nikdy není satanský, nikdy není člověk zlý, ale pokud opustí Boha, pokud sám sebe zanedbá, může být jen zajat zlem. Zlo jej uchopí a on mu pak musí sloužit. Není to ten člověk, který dělá zlo, ale to zlo samo. Od zla není nic, co bychom mohli dobrého očekávat! Ale stejně tak od Boha nic zlého!"

"Když je (člověk) příliš slabý, propadne zlu, spadne dolů, pak nemůže jít po cestě vedoucí vzhůru, nedostává se mu síly, padá a spadne zlu do náruče a je pak zlu vydán na pospas. Když potom nepřijde záchranná, pomocná ruka a nevytáhne ho odtud, je na pěknou dobu ztracen. Pak bude muset zlu sloužit."

Povinností každého člověka je držet své tělo v pořádku. Každá negativní myšlenka ale, každé zlé slovo a každý zlý skutek působí na tělo škodlivě, tzn. když duch není spojen s Bohem a dá se napospas negativním silám, může to vést k onemocnění těla.

Když se ale duše znovu otevře proudění Boží síly a spojí se s duchem, bude následovat uzdravení těla. Z tohoto důvodu je vlastní postoj ducha tak rozhodující. Nikdy nesmí být uzdravení slibováno. Vždy to záleží na člověku samotném, jak se otevře dobru a jak si učení Bruna Groeninga vezme k srdci. Ošetřování těla může mít nějaký účinek, ale neodstraní příčinu. To může jenom člověk sám, jestliže provede "velký obrat".

Bůh je největší lékař

Opravdu léčit dokáže jenom Bůh, žádný člověk. Bůh je největší lékař. Pro Něho neexistuje nic nevyléčitelného, nic nemožného. Stále znovu říkal Bruno Groening:

"Důvěřuj a věř, pomáhá, léčí Boží síla!"

To jediné, co od člověka, který hledá pomoc, očekává, je ochota mu důvěřovat a přijmout víru v Boha, léčivou sílu a vlastní uzdravení. Pokud člověk tyto požadavky splní, může Bruno Groening pomoci. Dokonce, je-li víra jednotlivce příliš slabá, nabízí svoji pomoc:

"Tak jestli dnes ještě nemůžete věřit, budu to dělat za Vás, až skutečně uvěříte. A jestli dnes ještě neprosíte, ještě se neumíte modlit, chci také toto ještě pro Vás udělat."

Tak může být skrze Bruna Groeninga zprostředkována každému člověku Boží pomoc. Nikdo není z toho vyloučen. Všem má být pomoheno. Všichni mají zažít spásu. Lidé mají prožít, že Bůh není žádný trestající soudce, ale milující otec. Všichni lidé jsou Jeho dětmi a On je jim přítelem a spasitelem.

Díky Brunu Groeningovi může člověk opět zažít zázraky Boha. Ochrunutí chodí, slepí vidí a ti, kteří byli plni trampot se těší ze života. Bůh je pro všechny lidi největším lékařem a pomocníkem. Pro Něho není nic nemožné. Bruno Groening říkal:

"Je mnoho, co nelze vysvětlit, ale nic, co by se nemohlo stát."

Poslední stanice

Velký proces

Dne 4. března 1955 podala státní prokuratura znovu obžalobu proti Brunu Groeningovi. Opět mu bylo dáváno za vinu to, že se provinil proti Zákonu o léčitelství. V jedné z dalších bodů žaloby byl nařčen v jednom případě z usmrcení z nedbalosti.

Poté, co mu byl doručen spis obžaloby, se obrátil na své přátele:

"Mojí milí přátelé!

V těchto dnech uveřejnil o mně veškerý tisk a rozhlas zprávu ve více či méně proti mně zaujaté úpravě, která vám sdělila, že mnichovská prokuratura II má proti mně připravenou žalobu kvůli usmrcení z nedbalosti. Měl jsem jednomu sedmnáctiletému děvčeti, které trpělo tuberkulózou, na konci roku 1949 slíbit vyléčení a měl

jsem mu bránit v tom, aby se léčilo v sanatoriu a taky v tom, aby vyhledalo lékaře. Jsem vinen na smrti tohoto děvčete.

Kdo četl tyto zprávy, anebo je slyšel s jasnou hlavou, ten určitě pozná, jaký účel mají splnit: zmatek v řadách mých přátel a odrazení všech hledajících od toho, aby se už blíže nezabývali našimi snahami a rovněž mnou hlásaným učením. Jsou nasazovány všechny prostředky k tomu, aby se bránilo aktivitám mým, aktivitám Groeningova svazu a také vašim aktivitám.

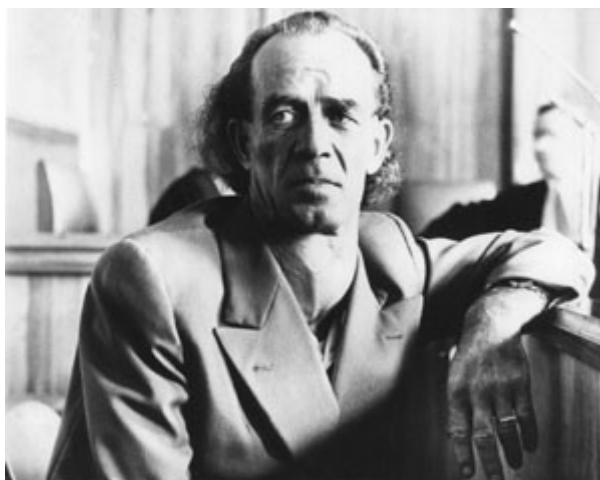
Samozřejmě se mají věci jinak, než jak jsou představovány! Mým přátelům tady nepotřebuji nic vysvětlovat, oni vědí moc dobře, že nevyslovuji žádné ‚přísliby vyléčení‘ a že nikdy neodrazuji od lékařského ošetřování.

V roce 1952 jsem byl zproštěn žaloby. Není to divné, že tento "případ Kuhfuß", který byl již koncem roku 1949/1950 aktuální, v procesu proti mně v roce 1951/1952 však použit nebyl, přestože jeho podklady už byly k dispozici!

Není to nápadné, že vyšetřování k opětnému zahájení procesu proti mně zapadají přesně do toho časového bodu, kdy bylo veřejnosti dáno na vědomí, že dne 22.11.1953 byl v Murnau založen ‚Groeningův svaz‘! Totiž už od ledna 1954 jsou vyslýcháni policií početní místní vedoucí společenství a přátelé, jakožto i členové Svazu a jsou i sledováni."

Přípravy procesu se táhly déle než dva roky. Obhajoba Bruna Groeninga byla velmi ztížena. Byli odmítnutí téměř všichni svědkové, kteří mu mohli svým svědectvím odlehčit, svědkové s přitěžujícími výpověďmi však připuštěni byli. Mezi nimi se nacházeli i dva tehdejší

Groeningovi spolupracovníci: Eugen Enderlin a Otto Meckelburg. Obzvláště Meckelburg – v prvním procesu ještě jako spoluobžalovaný – se nápadně obrátil ve velmi ostré formě proti Groeningovi. Nasadil všechno pro to, aby mu uškodil.

V bodě žaloby, týkající se usmrcení z nedbalosti, sehrál dokonce rozhodující úlohu. Jednalo se o případ, který se udál v době jeho činnosti jako "manažera" Bruna Groeninga.

V listopadu roku 1949 přišel úředník peněžního ústavu Sparkasse pan Emil Kuhfuß se svou sedmnáctiletou dcerou Ruth, která trpěla oboustrannou tuberkulózou plic, na přednášku Bruna Groeninga.

Groening rozpoznal ihned, že tomuto děvčeti už není pomoci a vyjádřil se o tom i před jedním přítomným lékařem. Meckelburg však na něho činil tvrdý nátlak a vyžadoval, aby se tohoto případu ujal. Tak došlo po přednášce k osobnímu setkání mezi Bruno Groeningem a Ruth Kuhfuß. Groening přál nemocné odvalu a vyzval otce, aby nechal po devíti dnech udělat lékařské vyšetření. Tím chtěl dosáhnout toho, aby se toto děvče, které s doktory už nic nechtělo mít, znovu dalo do jejich lékařské péče. Otec ho ujistil, že se o to postará.

V následujícím čase vyvinul Meckelburg živou korespondenci, která se však k Brunu Groeningovi nedostala. Teprve v květnu 1950 slyšel zase něco o Ruth Kuhfuß. Otec psal v tomto čase zapřísahající se prosebné dopisy, adresované Groeningovi a prosil ho o návštěvu. Meckelburg tyto dopisy Brunu Groeningovi nepředával, ale domluvil bez jeho vědomí schůzku s panem Kuhfußem. Teprve krátce před termínem informoval Meckelburg Groeninga o této schůzce a nutil ho, aby na ni přišel.

Později Meckelburg tvrdil, že Bruno Groening tomuto děvčeti vyléčení přislíbil. Přitom to byl on sám, který otce ujišťoval, že přivede Groeninga k tomu, aby jeho dceru vyléčil. Meckelburg viděl v tomto úředníku velmi dobrý zdroj příjmů, kterého chtěl taky využít, avšak k tomu potřeboval Groeninga. Krátce po této návštěvě se Groening od Meckelburga odloučil.

Těžká výčitka, která byla proti Brunu Groeningovi vyřčena, bylo nařčení, že zakázal Ruth Kuhfuß návštěvu lékaře. Proti tomu stála totiž skutečnost, že to byl on, který poslal toto děvče hned při první návštěvě k lékaři, jak potvrzují dokonce i svědkové

obžaloby. Rovněž v rozhlasovém rozhovoru na podzim roku 1949 nabádal lidi k tomu, "aby se až do konce nechávali kontrolovat lékaři." Lidem, hledajícím pomoc, radil neustále, aby věnovali svým lékařům důvěru.

Ruth Kuhfuß, která už měla za sebou velmi bolestivé, avšak neúspěšné terapie, odmítala další lékařská ošetření. Dne 30. prosince 1950 zemřela na následky své nemoci.

Z lékařského hlediska objasnil dr. med. Otto Freihofer v jednom dobroznanckém vyjádření tento případ Ruth Kuhfuß takto:

"Při střízlivém pozorování musí každý laik přijít k přesvědčení, jak to bylo vyřčeno i ze strany zdravotního úřadu Säckingen, že vyléčení vzhledem k ‚velmi těžkému stavu‘, který byl podle lékařského nálezu ‚život ohrožující‘, resp. kde bylo už ‚nebezpečí ve zpoždění‘, je podle lidských propočtů bez vyhlídek. Zrovna tak musí každý poctivě a sine ira et studio myslící lékař, který není až příliš namyšlený a nemyslí si, že když vlastní ty nejmodernější léky, tak se může obejít i bez přírodních sil, musí souhlasit s dobrozdáním pana prof. Lydtina, Mnichov, a nemůže si tak nechat namluvit, že před 5.11.49 byl dán vysoký stupeň pravděpodobnosti k vyléčení.

V souhrnu bych chtěl své dobroznancké vyjádření uzavřít tím, že tvrzení:

- ‚že existovaly vyhlídky na vyléčení‘,
- ‚že délka života pacientky Kuhfuß mohla být prodloužena, kdyby pan Groening nepřišel do její blízkosti‘, nemohla být s jistotou předpovězena a nejsou tedy ani oprávněná."

To paradoxní na obžalobě proti Brunu Groeningovi kvůli usmrcení z nedbalosti ukázal Josef Hohmann, tehdejší ředitel střední školy, v jednom dopise z roku 1956:

"Pravda se projeví nejjasněji až za kulisami, a to tehdy, když tento případ obrátíme do protikladu.

Vyzkoušejme si tento výrok na případě Kuhfuß. Řekněme tedy, že děvče, nemocné na TBC bylo v počátečním stadiu nejprve u pana Groeninga a tento se pak snažil kurýrovat toto tuberkulózní onemocnění po dobu jednoho a půl roku a to bezúspěšně. Označme tuto fázi jako A.

Poté jde děvče jako kandidátka smrti k profesorům a lékařům a zemře během jejich ošetřování. To bude fáze B.

Dojde k procesu. Lékaři tu figurují jako dobroznalci. Mají vyzkoumat, který je tu ten nevinný. A já se s vámi vsadím o všechno, že se tady všichni lékaři a profesori, všechny lékařské fakulty, ano, dokonce všichni medikové světa postaví za fázi B s poznámkou: Zde trůní s dokonalou svatozáří nevinnost, neboť jak bychom mohli nést zodpovědnost za to, co někdo během jednoho a půl roku ‚zhatil‘? To by přece bylo přímo směšné a absurdní!

A právě tam, za fázi B, stojí Groening pod obžalobou. Podle toho, co jsem ukázal, má za sebou celou moderní školní medicínu, snad dokonce i celý milion vědeckých pracovníků, kteří jednotně demonstrují jeho nevinu!"

Koncem července 1957 došlo v porotním sále Schöffenského soudu Mnichov-venkov k soudnímu jednání. V bodě usmrcení z nedbalosti byl Bruno Groening zbaven obžaloby. Z důvodu porušení léčitelského zákona mu byla ovšem udělena finanční pokuta ve výši 2000,-DM.

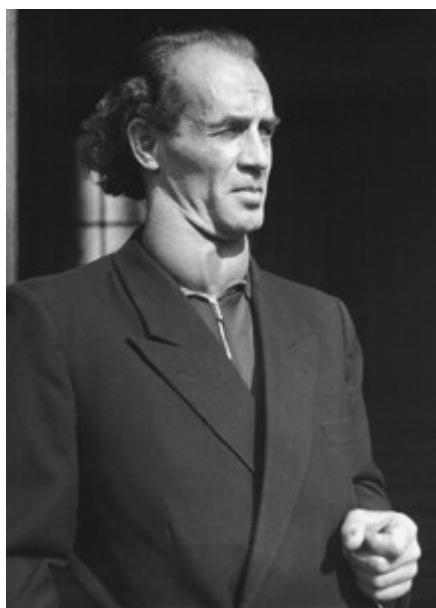
Přesto, že rozsudek vypadá na první pohled pozitivně, byl pro něho nepřijatelný. Zrovna tak jako byl nepřijatelný i konečný zákaz jeho působení. Chybou, které se dopustil jeho advokát, který zhodnotil rozsudek mnohem pozitivněji než Bruno Groening, a nepodal proto proti rozsudku odvolání, se stalo, že odvolání podala státní prokuratura. Druhé jednání proběhlo uprostřed ledna roku 1958 opět v Mnichově.

Odchod z Groeningova svazu

V říjnu roku 1957 došlo k rozepři mezi Brunem Groeningem a vedením Svazu. Svým úzkoprým byrokratizmem Svaz velice Brunu Groeningovi škodil.

Podnětem k této hádce byl rozsudek soudního procesu, podle kterého měl Bruno Groening zaplatit během velmi krátké doby peněžní pokutu ve výši 2000,-DM. Protože za své působení nebral nikdy peníze a tím nedisponoval dostatečným množstvím finančních prostředků, rozhodlo se představenstvo spolku již v době začátku procesu k tomu, že ponese jeho výdaje. Jestli však má k tomu počítat i tuto peněžní pokutu, o tom se vedl v představenstvu spor. Mělo se zdoluhavými byrokratickými cestami začít zkoumat, jestli je to vůbec povinností Svazu, těchto 2000,-DM za Bruna Groeninga zaplatit. Teprve potom se mělo začít se sháněním těchto peněz. Tak se dalo předpokládat, že tyto nutné finanční prostředky se dostanou k Brunu Groeningovi příliš pozdě. Svaz tedy nečinně přihlížel k tomu, jak bude muset jít Bruno Groening do vězení náhradou za nezaplacenou pokutu. Kvůli tomu došlo k roztržce a ke zlomu.

Bruno Groening se zabýval ve svých 62 stranách obsáhlé "bilance o činnosti Svazu" všemi body, ve kterých mu Svaz uškodil. V souhrnu objasňuje:

"Když teď srovnávám situace mezi mým dřívějším pracovním okolím (Meckelburgovo, Enderlinovo, Schmidtovo, Hülsmannovo kšeftování) a mým okolím nynějším (členové představenstva Svazu), přicházím k témuž konečnému výsledku: Dnes se děje v podstatě přesně totéž, co se dělo tehdy. Dnes se oproti dřívějšku vůbec nic nezměnilo díky mým největším, nejužším a nejlepším přátelům, jak by se tito rádi nazývali. Dříve mne podváděli špinaví řemeslníci. Dnes absolutně selhali přátelé, když v největším klidu přihlíželi k tomu, jak musím bojovat v procesech, jak musím přijímat rozsudky, jak se mi nedostává žádné pomoci, jak nemohu navštěvovat společenství bez auta, když nic nepodnikli proti štvání v tisku, když tak způsobili jenom zmatek, když tu prostě nebyl vůbec nikdo, když jsem nutně potřeboval lidi, kteří mne mohli svým vzděláním a postavením ve světském životě podpořit a taky museli podpořit, takže nemohlo dojít ani k tomu, kvůli čemu jsem vlastně tady na této zemi.

Žádný z těchto přátel se nezasadil o to, abych byl osvobozen, žádný neměl tolik odvahy, aby mne opravdu zastupoval. Nestalo se nic. Malicherně a byrokraticky se dělala usnesení o usneseních. Žádný se mě opravdově nezastal, žádný nepřispěl svým vlivem ani v nejmenším k tomu, aby mne zbavil všech těch bojů v soudních procesech, štvání v tisku, aby se postaral o opravu auta, aby odstranil všechnu tu špínu a pomlouvání atd., atd., aby se zkrátka postavil přede mnou, abych já mohl konečně dělat to, k čemu na této zemi vlastně jsem:

Zprostředkovávat lidem životní sílu a přivádět je zpět k Bohu.

Že k tomu potřebuji klid a nesmím být neustále zatěžován těmi světskými, vnějšími vlivy, že potřebuji proti tomu ochranný val, abych mohl nerušeně nechat působit to, co mi bylo dáno, na to nepomyslel nikdo z těch, kteří chtěli být mými přáteli. A to je to nejostudnější a pro mne je to velkým zklamáním:

- *Všichni kšeftmani chtěli ze mne týť, jsou to špatní lidé*
- *Přátelé Groeningova svazu jsou až příliš vlažní, příliš flegmatictí, příliš pohodlní, nechci říkat zlomyslní.*

A výsledek je stejný:

Nebyl jsem osvobozen. Mnoho přátel z představenstva Svazu nedodrželo svůj slib. Byl jsem všemi těmito opatřeními umlčen."

Weiser odstoupil a Groeningův svaz, kterému se doposud nikdy nepodařilo, aby byl přijat do registru spolků, byl krátce nato rozpuštěn. Na jeho místě vystupoval pak "Spolek pro podporu duševně-duchovních a přírodních životních základů". Byl založen roku 1958 a jeho vrchními představenými byli Erich Pelz pro Německo a Alexander Loy pro Rakousko. Avšak i tento poslední, během života Bruna Groeninga založený spolek nevykonával to, co si od něj Bruno Groening sliboval. V jeho stanovách se dokonce nevyskytlo ani jeho jméno.

Jeho slovo vypuzuje nemoci

Během těchto rozporů a bojů působil Bruno Groening nadále. Dr. Horst Mann podává o tom zprávu roku 1957 v jedné sérii článků v časopise "Das Neue Blatt" pod nadpisem "Jeho slovo brání nemocem". Píše kromě jiného:

"Příštího rána jsem jel z Hameln do Springe, do malého města na řece Deister. I tady se utvořilo jedno společenství Bruna Groeninga. Popud k založení byl dán vyléčením řady lidí.

A i tady jsem zažil, tak jako na mnoha místech Šlesvicko-Holštýnska, v Augsburgu, Hamelnu, Vídni, Plochingenu a v jiných městech: Lidé se zvedali a vyprávěli mi o svých nemocech. Jmenovali mi lékaře, kteří je ošetřovali. Vyprávěli mi o jejich uzdravení, za které jsou vděční Groeningovi. A pokaždé byli ochotní zvednout ruku k tomu, aby tuto svou výpověď utvrdili přísahou.

„Už jako dítě jsem měla oba dva kýčelní klouby vykloubené“, vypráví padesátiletá Julie Prohnert z Hanoveru. „Později jsem mohla chodit jenom o berlích. Lékaři moje utrpení zmírnit nemohli. Když jsem poslouchala projev Bruna Groeninga, pocítila jsem silnou reakci. Moje záda, která už byla úplně zkřivená, se narovnal. Byla jsem schopná chodit. A neměla jsem ani žádný obrat k horšímu...“

„Měl jsem kloubový revmatizmus a byl jsem trvale trýzněn vyrážkou a vředy. Pan Groening mě toho všeho zbavil“, řekl Wilhelm Gabbert z Hamelnu.

„Jenom morfium mi bylo schopno pomoci při mém utrpení se žlučníkem“, vyprávěl Kurt Severit z Evesdorfu. „Děkuji Bruno Groeningovi, že mně zbavil tohoto utrpení.“

„Měl jsem vysokou hladinu cukru“, vyprávěl Robert Thies ze Springe. „Ještě nebezpečnější byla ale slabost srdečního svalu. Dnes už nemám žádné z těchto zatížení. Děkuji za to Bruna Groeningovi.“

Tato řada výpovědí by se dala prodlužovat. Byli to lidé každého stáří, kteří mi tyto zprávy podávali. Muži, ženy, děti. Bylo jmenováno mnoho nemocí, od bolestí hlavy počínaje, přes záněty nervů, ischias, ledvinové a žlučnickové potíže až k poruchám srdce a známám ochrnutí.

Ale bylo tu i něco jiného, co mne dojímalo. Upřímně vyprávěli mnozí před mnoha posluchači o tom, že u nich došlo díky Brunu Groeningovi k vnitřnímu obratu. Honba za úspěchem a egoistický postoj vystřídal vnitřní klid a mír a taky kolektivní myšlení.

Při všech rozhovorech s lidmi, kteří se cítili být pomocí Bruna Groeninga vyléčení, sílila ve mně otázka: Byl tento léčebný úspěch u každého člověka – nebo ještě odvážněji řečeno – u každé nemoci možný? Kde ležela hranice síly, která z Groeninga vycházela? Nevznikala tu i nebezpečí? (...)

Při mé poslední návštěvě jsem mu položil tuto otázku. *„Nemohu a ani nechci žádného člověka nutit,“* odpověděl mi. *„Když se někdo uzavře a nenese v sobě ochotu, aby v sobě rozvinul sílu, vedoucí k pořádku, pak chybí i mně ochota k zásahu. Těmto lidem jenom doporučuji, aby prolomili tu závadu, která brání jejich vyléčení.“*

Měl jsem ještě jednu otázku: *„Každá nemoc je různě nebezpečná,“* řekl jsem. *„Vezměme v úvahu, že nějaký těžce nemocný člověk, který je již mnoha lékaři odepsán, si Vás nechá zavolat ještě jedním lékařem, který za svého pacienta bojuje. Budete moci pomoci?“*

„Ano,“ odpověděl Groening bez váhání. *„Jestliže tento nemocný věří a jeho lékař jeho cestě důvěřuje, úspěch se dostaví. Společná důvěra rozvine v nemocném nepředstavitelnou sílu. Často se dostavil nejrychleji úspěch tam, kde se nemocný člověk v plném zoufalství chystal této pomoci jako záchranného stěbla.“*

Pokračování procesu

Při odvolacím řízení v lednu roku 1958 bylo pro Bruna Groeninga nevýhodou to, že odvolání nepodal on, nýbrž tak učinila státní prokuratura. Avšak nejenom tato nedbalost jeho tehdejšího právníka mu uškodila; bylo to i jeho váhavé vydání soudního materiálu do rukou nového Groeningova obhájce, což zabránilo jeho důkladné přípravě na další jednání.

Jako další nevýhoda se prokázalo ve srovnání s prvním procesem o mnoho jistější vystupování svědků z řad protivníků. Zdálo se, že se všichni sjednotili v bodu "Zákaz návštěvy lékaře."

Nyní zněl rozsudek takto:

Osm měsíců vězení kvůli usmrcení z nedbalosti a 5000,-DM pokuta kvůli porušení zákona o léčitelství. Rozsudek byl vyřčen podmíněčně.

Anny Freiin Ebner von Eschenbach, která se nezúčastnila ani prvního, ani druhého jednání, označila tento rozsudek jako ostudu pro Německo.

Bruno Groening se vyjádřil k tomu tak, že byl potrestán za to, že koná dobro. Stěžoval si, že se během celého procesu nenašel nikdo, kdo by projevil zájem o to, jak vlastně k vyléčení docházelo, dokonce ani jeho advokáti ne. Kdyby se touto otázkou byli zabývali, tak by se

muselo ukázat, že jeho působení nemá s lékařským ošetřováním vůbec nic společného. Proces by musel být zastaven. Avšak objasnění tohoto problému nezajímalo u soudu nikoho. Všichni měli o Groeningu své předem vytvořené mínění a nikdo nebyl ochoten je změnit.

Avšak ani to nebyl konec procesu. Tentokrát podal návrh na revizi Bruno Groening. Termín jednání byl určen na 22. leden 1959. Měl se konat před vrchním zemským soudem v Mnichově. Avšak mezitím se událo to tragické v životě Bruna Groeninga.

Jeho cesta končí v Paříži

Na konci podzimu roku 1958 jel se svou druhou ženou Josette, se kterou se v květnu roku 1955 oženil, do Paříže a nechal se tam vyšetřit specialistou na rakovinu dr. Pierre Grobonem, který patřil k jejich přátelům. Výsledek vyšetření zněl: Rakovina žaludku v pokročilém stádiu. Dr. Grobon chtěl okamžitě operovat, ale Bruno Groening to odmítl.

Jel zpět do Německa a připravoval vánoční oslavy, které se měly ve společenstvích konat. 4. prosince namluvil magnetofonový pásek, který se měl přehrávat na vánočních

oslavách ve všech společenstvích. Potom jel znovu se svou paní do Paříže. Dr. Grobon informoval mezitím de. Bellangera, který byl uznávaným specialistou pro rakovinnou chirurgii. Na jeho klinice v ulici Rue Henner, nedaleko od Montmartre, došlo dne 8. prosince k operaci. Výsledek byl pro lékaře odstrašující: bylo to všechno ještě mnohem horší, než jak věc nechaly tušit rentgenové snímky – nedalo se už ani operovat. Rána byla okamžitě zase uzavřena.

Josette Groening k tomu píše:

"Nemohli však pochopit, že Brunovo vnější vzezření prozrazuje tak málo o jeho strašném vnitřním utrpení, že byl vůbec schopen ještě normálně dýchat, že jeho výměna látková v posledních týdnech ještě tak bezchybně fungovala, že výborný byl i jeho krevní obraz. V takovém pokročilém stádiu dochází jinak k opakovanému zvracení při nejmenším příjmu potravy a takový těžce zkoušený pacient pak zemře na vyhladovění. U Bruna tomu bylo úplně jinak."

K údivu jeho lékařů se velmi rychle ze všeho dostal a jel zpět do Německa, kde se ještě zúčastnil vánočních oslav.

Uprostřed ledna roku 1959 se ještě setkal ve třech dnech s vrchním vedením nového spolku a určil, jakým způsobem má být toto dílo vybudováno. Ti dva vůbec netušili, že by to mělo být jejich poslední setkání s Brunem Groeningem.

21.ledna letěl opět do Paříže. Byla nutná operace kvůli uzavřenému oblouku tlustého střeva. Dne 22.ledna 1959 v 9hod. dopoledne – zrovna v tu hodinu, kdy v Mníchově začalo revizní jednání – byl Bruno Groening operován. Musel si na sobě nechat udělat to, od čeho ušetřil nespočet jiných lidí, on sám si pomoci nemohl a ani nesměl.

Když tohoto rána ležel v narkóze, v Paříži se pojednou strhla veliká bouře. Jeho paní o tom vyprávěla:

"Podivuhodný je i další přírodní úkaz. Dne 22.ledna 1959, když můj muž ležel ještě v narkóze, zatemnila prudká bouře s hromy a blesky z ničeho nic jasnou a slunečním svitem prozářenou náladu nad celou Paříží. Udělala se taková tma, že se musela uprostřed dne rozsvítit světla. Sestřička vyjádřila svůj údiv nad tak prudkou bouří.

V následujících dnech po operaci byla Brunova tělesná teplota, jeho krevní tlak a jeho puls v naprostém pořádku. Vstal dokonce dvakrát z postele a posadil se do křesla.."

Dne 25. ledna upadl do koma a následujícího dne, dne 26.ledna 1959 ve 13.46 hod. Bruno Groening na klinice Henner zemřel na rakovinu, jak to uvedl lékař v úmrtním listu.

Byla to skutečně rakovina? Dr. Bellanger řekl po výkonu druhé operace toto:

"Zkáza v Brunově těle je strašná, je to následek absolutního vnitřního vyhoření. Jak mohl tak dlouho žít, aniž by trpěl nepředstavitelnými bolestmi, to je mi velkou hádankou."

Bruno Groening se vyjádřil již léta předtím takto:

"Když mi bude moje působení neustále zakazováno, vnitřně shořím."

Jak těžce nesl Bruno Groening kříž svého hořkého osudu, dosvědčuje jeden dopis, který napsal dr. Grobon dne 26.února 1959 jeho vdově:

"Tyto (snahy lékařů, věnované Brunu Groeningovi) byly jen přirozené a dovoluji si říci, že byly obrovsky podporovány odvahou, silou vůle a velmi výraznou osobností Bruna Groeninga. (...) Byl na cestě Kristově."

Dr. Bellanger vyjádřil svůj obdiv k Brunu Groeningovi ještě v prosinci roku 1974 v jednom svém dopise:

"Bruno Groening byl muž se srdcem na pravém místě, byl to vzácný člověk, který se prosadil; a jeho vážnost vyvolává vzhledem k jeho utrpení a smrti ještě dnes velký obdiv."

Tělo Bruna Groeninga bylo zpopelněno v krematoriu v Paříži a urna byla pochována na hřbitově v Dillenburgu

Proces byl kvůli smrti obžalovaného prohlášen za uzavřený, konečný rozsudek nebyl nikdy vyřčen.

"Zázračný doktor z Herfordu", který přinesl tisícům lidí spásu, zemřel osamocen a opuštěn v jedné malé uličce v Paříži. Proč se tak muselo stát? Proč musel nést tak těžký osud? Proč si nemohl sám pomoci?

Grete Häusler k tomu píše ve své knize "Das Heil erfahren, das ist die Wahrheit" (obdržet spásu, to je pravda) toto:

"Bruno Groening způsobil v této krátké době své přítomnosti na této zemi mnoho dobra. Dar pomáhat a léčit mu byl vložen už do kolébky. Všude, kam přišel, daly se nádherné věci, které se nedají vysvětlit rozumem. Na veřejnost vstoupil v roce 1949. Po velkých vyléčeních, ke kterým došlo v Herfordu, a poté, co se dostal do úst lidí doma i v zahraničí, mu byl udělen na tři měsíce zákaz léčení. Byl pronásledován a bylo proti němu štváno, byly mu připravovány soudní procesy a byl trestán a odsuzován. Proč? Komu udělal co špatného? Nikomu, ale tisícům lidí přinesl tolik dobra, kolik by se nikomu nemohlo dostat od žádného jiného člověka. Chtěli potrestat nevinného! Nevinnému bylo zakazováno, aby dělal to, co mu přikázal Bůh – aby pomáhal lidem!

Hořce musel trpět touto zlomyslností v Paříži na klinice rakoviny v Rue Henner! V hořkých bolestech shořel vnitřně, zničen léčivým proudem Heilstrom*, který nesměl předávat dál. Lidský zákon mu to chtěl v Německu zakázat. Pod tíhou všech těchto lží a pomluv tu stál jako obžalovaný, jako nějaký zločinec!

Tiše a osamocen, žádný z jeho přátel o tom nevěděl, nesl všechno to utrpení lidstva sám na sobě. Ale všechno toto jeho nasazení nebylo zbytečné! Muselo se tak stát, jinak by nebylo možno lidstvu pomoci."

A ve své knize "Žiji, aby lidstvo mohlo žít dále" Grete Häusler píše:

"Při zacházení se slovem ‚obět‘ musíme být my lidé velmi opatrní. Ovšem tady, při tom, jak Bruno Groening v Paříži zemřel, je toto slovo celou svou vahou velkou pravdou."

Jen tak bylo možno, aby došlo ke splnění jeho výroku, jak je to dokazováno v nesčetných zprávách o úspěchu:

"Až jednou už na této zemi nebudu jako člověk, to zn., až odložím své tělo, pak bude lidstvo už tak daleko, že bude každý sám ze sebe schopen pomoci si a dosáhnout vlastními silami i vyléčení."

Bruno Groening - Revoluce v lékařství

Obsah

Předmluva

Projev Bruna Groeninga

1. Zneuznaný

Nevyléčitelnost neexistuje

Herfordský zázrak

2. Osobnost Bruna Groeninga

Neobvyklé dítě

Mnohostranný pracovní život

Trpké manželství

Válka a zajetí

"Jsem jen nepatrný služebník Boží"

Davy trpících

"Byl ten, který Boha miloval"

"Nejsem nic jiného, než obyčejný, přirozený člověk"

Posudky odborných lékařů

Posudek na Bruna Groeninga

3. Učení Bruna Groeninga

Tajemství Bruna Groeninga odkryto vědou?

Bruno Groening: "Existence Boha je holá skutečnost"

Přijímání Stvořitelovy síly

Léčebný proud: Sugescie či léčebná síla? Faktor "X" v působení Bruna Groeninga

"Regulace"- očista těla?

Význam myšlenek při procesu "regulace"

Síla myšlenek

Stálé mluvení o nemocech - velké nebezpečí pro léčení

Soucit místo soustrasti

"Pryč se žvásty a tlachy"

Kázeň v myšlení jako brána k Božimu světlu

Podřízenost Bohu místo podřízenosti člověku - cesta vedoucí zpět k citu

Učení Bruna Groeninga - cesta k Bohu?

Shrnutí

Dobro a zlo - posvátný boj v duši člověka

Čas

"Důvěřuj a věř, Boží síla pomáhá a léčí"

Láska - základní pravidlo života

Soupis poznámek k textu

Použitá literatura

4. Působení Bruna Groeninga

Herford a Traberhof - léčebné působení na tisících

Regulerní cesty působení

Hranice působení

Jakým způsobem dochází k uzdravení

Uzdravování na dálku

Zneuznaná velikost ducha

Vyšší roviny lidského bytí

Oslovené předměty

5. Překážky a protisíly

Zákaz léčení

Boj o povolení léčení

Obětaví spolupracovníci

Pomsta bývalého manažera

"Odhalení" hraběte Soltikova

Odsouzení nevinného

6. Mylná cesta moderního lékařství

Cesta do slepé ulice

Pokusy na zvířatech - milionnásobné utrpení ve službách "zdraví"

Genová technika - krok do propasti

Zapuzení ducha

Bruno Groening v zorném poli medicíny

Revoluce v lékařství

7. Utajené utrpení - zneuznaný na cestě utrpení

Šance lidstva

Trpké poslání

Smrt neexistuje

8. Dílo Bruna Groeninga dnes

Kruh přátel Bruna Groeninga - dílo lásky k bližnímu

Dodatek I:

Dokumentované léčebné zprávy s lékařským komentářem:

Léčba:

- infantilní cerebroparese s pravostrannou tetraparesí Susanne Weidig (26)
- chronická polyarthritida Dagmar de Meester (34)
- intestinální lymfatická extáze (vrozené střevní onemocnění) Raimund Schreiber (1)
- nedoslýchavost vnitřního ucha Jürgen Bohlendorf (54)
- astma bronchiale, alergie, rhinitida allergica (senná rýma) Anne-Marie Schwabe (49)

Dodatek II:

Projev Bruno Groeninga v r. 1957 v Plochingenu

Dodatek III:

Vysvětlivky k textu

Rehabilitace zneuznaného

Lékařská dokumentace léčení duševní cestou. Matthias Kamp.

Předmluva

Neustále stoupá počet těch, kteří po neúspěšném léčení konvenčními (běžnými lékařskými metodami) hledají cesty jiné a to takové, které by je přivedly k znovunabytí jejich zdraví. Přitom se zde nejedná jenom o narůstající zájem o léčbu přírodní, velkou pozornost vzbuzuje také učení o léčbě duševními cestami, které bylo na veřejnosti po dlouhou dobu tabu. Na druhé straně se ve sdělovacích prostředcích v oblasti této tematiky často setkáváme s negativními představami, ve kterých je tento fenomén duševní léčby většinou nediferencovaně a na základě ojedinělých případů zpochybňován.

Z důvodu rozmanitosti názorů, které se většinou vymykají hlubším odborným znalostem v této oblasti a jsou často přednášeny v polemických formách, je střízlivé vypodobení tohoto problému nezbytně nutné. Právě neustále se zostřující krize moderního zdravotnického systému, jehož výdaje v posledních desetiletích při rapidním vzrůstu nemocných přímo explodují, nemůže vyhrázovat prostor světonázorové polemice, nýbrž vyžaduje rozhodné jednání zodpovědných kruhů v zájmu nemocných.

Ve smyslu hesla: "Kdo léčí, je v právu" otevřelo již koncem 50. let ve Velké Británii 200 nemocnic mezinárodní zdravotnické služby své brány léčení duševní cestou. Dnes je to již kolem 1800 nemocnic, které povolují duchovní léčitele. Britská lékařská komora zaujala již před desetiletími stanovisko, že "pomocí duchovního léčení jsou dosahována uzdravení, která jsou lékařskou vědou nevysvětlitelná."

V protikladu k situaci ve Velké Británii se zdá být Německo ve vztahu akceptování léčby cestami duševními ve vládních kruzích a v lékařské vědě rozvojovou zemí. Pojem duchovního léčení není zakotven v německém zákonodárství. Duchovní léčitelé jako takoví nejsou právně uznáváni. Dokonce i jen spolupráce mezi lékařem a léčitelem, lékařem a duchovním léčitelem je ve spolkové republice pracovní-právními ustanoveními zakázána.³ Pro mnohé zástupce lékařského establishmentu není působení neviditelné léčebné síly na lidský organismus rozumově přístupné, člověku přijde velmi zatěžko přehoupnout se zrakem přes horizont školní medicíny a pokusit se vidět dál. Jestliže ještě nyní v 90. letech, zvláště pak v Německu, musí člověk podstupovat boj s odporem, předsudky a chybnými informacemi o duchovní léčbě, není těžké si představit, s jakými obrovskými těžkostmi se asi musel potýkat Bruno Groening (1906-1959), jehož působením se v Německu 50. let konala udivující uzdravení.

Nevědomost, závist, světonázorové předsudky a odstrašující povrchnost zkoumání jeho činnosti vykreslily tohoto muže ve sdělovacích prostředcích v takovém obraze, který stojí v příkrém rozporu k výpovědím, obsaženým ve velkém počtu svědeckých zpráv, odborných posudků (viz kap.2) a dokumentací o vyléčení, které mi byly k dispozici k napsání této knihy. Kromě toho byla využita i možnost nesčetných osobních rozhovorů s očitými svědky tehdejšího dění.

V průběhu sbírání materiálu k této knize mi bylo umožněno nejenom hluboké porozumění podstaty duchovního léčení, nýbrž se i stále výrazněji začalo jevit pozadí tohoto zčásti masivního odporu ze strany etablovaných institucí naší společnosti proti této prastaré a

primární formě léčení. Nyní rozumím, proč muž jako je Bruno Groening, který radikálně zastupoval potlačované vědomosti o síle ducha a tisícům lidí, kteří byli lékařskou vědou odepsáni jako nevléčitelní, navrátil zdraví bez nároku na odměnu, se musel stát nebezpečím těm silám ve společnosti, které svou moc stavěly na základech nevědomosti a utrpení lidu.

Lékařská věda, to osudné spletení farmaceutického průmyslu, medicíny, státních institucí, ale také vyšší církve, je tak v souvislosti se svou zodpovědností za bezmezné utrpení dnešních dnů stavěna za pomoci pro ni neznámých a nevysvětlitelných informací do pravého světla veřejnosti.

Popudem k napsání této knihy byla konečně i ta skutečnost, že se uzdravování neděla jen za života Bruno Groeninga, nýbrž že zasahují i do dnešní doby, kdy dochází v rostoucí míře k návratu zdraví i při těžkých organických onemocněních a to jen skrze zprostředkování jeho učení. Kromě zpráv o uzdravení z doby života Bruno Groeninga jsem mohl nahlédnout i do více než 1000 zpráv o uzdravení a pomoci z doby nynější. U mnohých jsou přiložena i lékařská vysvědčení.

V tomto vpravdě "nevléčitelném čase" otvírá učení Bruna Groeninga - o čemž jsem se mohl jako lékař přesvědčit - cestu k uzdravení, kterou bych nebyval považoval za možnou. Vždyť jen nemocným, kteří jsou lékařskou vědou označeni za nevléčitelné, se dostává touto cestou přístupu k léčebné síle, která pojem nevléčitelná vůbec nezná.

Tuto knihu jsem napsal ze zodpovědnosti lékaře k těmto lidem. Vyzývám tímto i mé kolegy, aby si tuto zodpovědnost vůči svým pacientům uvědomili a zaměřili své další vzdělávání i tímto směrem. Vyzývám je dále k tomu, aby se vymanili z dogmatické sešněrovanosti jednostranně orientované lékařské vědy a aby se otevřeli možnostem léčení duševními cestami. Jen tehdy, když se naučí ne proti, nýbrž společně pracovat s největším lékařem všeho lidstva, jak Bruno Groening Boha nazývá, budou schopni se vymanit z pout temnoty v lékařství a stát se lékaři věrohodnými.

Úspěchy všech těchto lékařů, kteří se tohoto kroku odvážili, hovoří řečí, která je víc než srozumitelná.

Matthias Kamp

Věřím, že léčba na ne-materialistickém základě, tzn. léčba cestami duchovními, představuje budoucnost plnou neuvěřitelných možností. A také věřím tomu, že tato psychická oblast postupně přeroste přes všechno, co dnes právem či neprávem označujeme jako "funkční" a zahrne do sebe i vše "organické". Vidím před sebou zářit červánky nové epochy, ve které budou určité chirurgické zákroky např. na vnitřních orgánech považovány za "látanice" a s údivem bude konstatováno, jak je to jen možné, že lidstvo vůbec kdy disponovalo tak málo znalostmi o léčebných metodách. Pak zbude sotva ještě místo pro dnes obvyklá chemická léčiva. Jsem na hony vzdálen tomu, abych podceňoval nějakým způsobem moderní lékařství a chirurgii, ba naopak jsem jejich obdivovatelem. Patřím však také k těm, kterým bylo umožněno nahlédnout do nitra obrovských energií, které sídlí v každé osobnosti a také do těch, které mají své prameny mimo živé bytosti, které jsou však za určitých podmínek schopny do nich proniknout a skrze ně proudit. To jsou ty síly, které nemohu nazvat jinak než

Boží. Síly, které jsou schopny léčit nejen poruchy funkční, nýbrž i poruchy organické, které jsou v největší míře výsledkem psychického strádání.

Prof. dr. Carl Gustav Jung

Promluva Bruna Groeninga dne 31. 8. 1949 na Traberhofu v Rosenheimu

"Moji milí spoluobčané, milé sestry, milí bratři!

Vy všichni zde již roky hledáte pomoc. Dlouhé roky hledáte znovu zdraví, které jste kdysi ztratili. Já vím, tak jako tady tak i všude jinde jsou lidé, je jedno, kam kráčím, jedno kde stojím, všude se mi naskytá stejný obraz. Každý hledá pomoc, každý hledá uzdravení. Tím nechci ale vůbec říci, že lékaři, kteří nasadili vše pro to, aby vám pomohli, byli špatní, protože nebyli schopni pomoci. Ne. Tento lékař vydal ze sebe nejlepší, aby vám pomohl. Není to jen lékařům dáno, přinést pomoc všem, kteří to od nich očekávají. Jedno je však jisté, to vám říkám se vši zodpovědností. Jediný lékař, lékař všeho lidstva, je jediné náš Pán Bůh.

Již před tisíciletími nastoupil člověk cestu, která vedla jiným směrem než k přírodě, víře, k našemu Pánu Bohu. Každý si myslel, že je schopen prosadit se sám. Tato země patří nám, my jsme jejími pány, my si zařídíme vše podle naší vůle. Jsme tak dobří a schopní, že si poradíme se vším, myslel si každý. Já vám ale dávám na vědomí, že nikomu nemůže být pomoheno bez našeho Pána Boha. On jediný je a navždy zůstane náš otec, on jediný je a zůstane ten největší lékař veškerého lidstva.

Kdo si myslí, že se může odtrhnout od přírody, kterou pro nás všechny Pán Bůh tak nádherně stvořil, ať si jde, kam chce. Nejedni si myslel, že se může od druhého lišit tím, že se obrátí k přírodě zády a bude stoupat po stupních kultury. Zde je právě ta chyba. To je právě to, co člověku chybí. Příroda. Zpět k přírodě! Zpět k našemu Pánu Bohu, zpět k víře v Boha, zpět k víře v to dobré v lidech.

Já sám se nikdy neptám, kdo ke kterému náboženství, ke které víře či národnosti patří. Hlavní a podstatné je, že má Boha v srdci. Ten, kdo však víru v Boha ztratil a pomoc Boží očekává, ten musí cestu k Bohu znovu hledat a najít. Kdo tuto cestu našel a věří, kdo cítí povinnost také podle této víry jednat, tomu se dostane pomoci.

Vždy jsem dal každému jednotlivci najevo: Ten, kdo ke mně cestu našel, ten musí svůj strach, své obavy a především však své peníze nechat doma [...]. Prosím vás, zapomeňte na to, abyste mně popisovali svá utrpení nebo je přede mnou všechna jednotlivě vyjmenovávali [...].

Skutečnost, o které se teď zmíním, mi můžete potvrdit i sami: Dříve byly nemocnice obsazeny jen částečně pacienty. Dnes se už nedají ani rozlišovat nemocnice od obydlí, protože dnes už jsou vlastně všechna obydlí nemocnicemi. V každém domě, kde si člověk myslí, že by se měl cítit dobře, najdeme nějakého nemocného. Tomuto musí být jednou učiněna přítrž! Jsme již na nejlepší cestě, abychom toho dosáhli. Oznamuji tímto, že se již mnoho lékařů přiklonilo k myšlence spolupracovat na tomto obrovském Božském díle.

Já jen s velkou radostí přivítám, když všichni beze zbytku vyvinou své úsilí k tomu, aby bylo všem lidem pomoheno, aby byli všichni uzdraveni. Teprve potom se zbaví svého utrpení nejenom jeden národ, nýbrž všechny národy, celé lidstvo.

Slovíčko egoismus je vám všem známo. Ale člověk by měl být v životě jednou i egoista a to tehdy, když své ztracené jmění - své zdraví - znovu přijme [...].

Člověk nesmí na svých nemocech lpět, nesmí na ně denně myslet a zabývat se jimi, musí se umět uvolnit a zahodit takové myšlenky. Má se ptát sám sebe: Co se teď děje s mým tělem [...]?

Není to moje vina, když tomu tak nebude a nemohu ani vědět, do jaké míry jste schopni vzít si má slova k srdci, tzn. jak jste tedy oprávněni přijmout pomoc Boží - staň se tedy vůle Boží!"

1. Kapitola

Zneuznaný

Nevyléčitelnost neexistuje

Sotva bylo kdy o jednom člověku v poválečném Německu tolik napsáno jako o Brunu Groeningovi. Brzy poté, co vešly v březnu 1949 ve známost jeho první léčebné úspěchy ve westfálském Herfordu, bylo jeho jméno ve všech ústech. V tisících byli k němu lidé přitahováni, lidé, kterým ublížila válka nejen na těle, ale i na duchu a kteří byli z velké části tradičním lékařstvím odepsáni, viděli v Brunu Groeningovi svou poslední naději. Ten k nim hovořil o Bohu jako o největším lékaři lidstva nejen na Traberhofu v Rosenheimu, nýbrž na mnoha místech Německa a dokonce, jak psaly jedny noviny, biblické výjevy se stávaly skutečností.

Nad čím zůstává člověku rozum stát, bývá označeno za pohádku, poněvadž to není možno vtěsnat do předem určených hranic naší představivosti, přesto všechno mluví skutečnosti jinou řečí. Nejen tehdy, nýbrž i nyní, více než 30 let po smrti Bruna Groeninga, jsou vyléčení na základě jeho učení dokázána, vyléčení, která jsou tradiční medicínou nevysvětlitelná.

Tváří v tvář dnešní katastrofální situaci ve zdravotnictví se jeví seriózní prozkoumání tohoto jevu bez ohledu na všechny předsudky jako nezbytně nutné. Ten, kdo klade na přední místo osobní pohodlí, ješitnost a vlastní zisk a z tohoto důvodu pak podle tisíc let starého hesla "co být nesmí, být nemůže" zapírá úžasné možnosti léčby duševní cestou, ten jedná nezodpovědně.

Ale i zde je nezbytně nutné mít se na pozoru a důsledně diferencovat v této již víceméně nepřehledné oblasti "léčení psychickou cestou" a oddělit zrno od plev.

Zevšeobecňování ve smyslu úplného odklonění se na základě negativních zkušeností jsou však znakem nedostatečné důslednosti při zkoumání tohoto jevu. Bohužel je tomu tak, že všude můžeme narazit na šarlatány, kteří chtějí zbohatnout na utrpení svých spoluobčanů. Před tímto nedokáže mnohdy uchránit ani lékařská aprobace a ani osvědčení léčitele. Lehkověrnost se zde nevyplácí a může mít právě pro těžce nemocné nedozírné následky. Zde jsou informace ze strany znalců, přesahující konvenční myšlení, nezbytně nutné.

Z tohoto důvodu jsem se přenesl přes všechny předsudky a počal jsem se důsledně zabývat všemi zprávami týkajícími se bohatého působení Bruna Groeninga od minulosti až po dnešní dny. Výsledky jsem na následujících stránkách uspořádal a sepsal. Kdo má přes všechny důkazy pořád ještě problémy řečenému uvěřit, připomene si prosím Shakespearova slova:

Je mnohem více věcí na zemi a na nebesích, o kterých může věda jen snít."

Považuji za smysluplné uvést hned na počátku jednoho takového výzkumu léčebnou zprávu, která živě a podle skutečnosti vypovídá o pozitivním působení léčebné síly, která si až po dnešní dny udržela skrze slovo Bruno Groeninga nevídanou působnost.

Před více než pěti lety se objevily u paní Margarety Mastové (52) z A. těžké poruchy oběhu krevního v žilách (chronická žilní insuficience - CVI) na nohou, které jí působily nesmírné obtíže.

Podala mi tuto zprávu:

"Krev v mých nohou nebyla správně transportována směrem nahoru, nýbrž se hromadila v dolní části a následkem toho zde vznikaly krevní nahromadění. Nemohla jsem ani pár okamžiků stát na nohou, aniž bych neměla pocit, že se napětím roztrhnou. Zvláště nepříjemné to však bylo za teplých letních dnů, za horka přímo nesnesitelné. Kvůli těmto těžkostem jsem byla u svého lékaře, který diagnostikoval tento můj výše popsáný stav a předepsal mi kompresní punčochy v nejpevnějším provedení. Punčochy jsem pak denně nosila. Když jsem se posadila, musela jsem i přesto nohy podložit jinou židlí, aby byly aspoň ve vodorovné poloze. V posledních dvou letech mi už ani tato židle nestačila, aby se tímto bolestí zmírnily. Potřebovala jsem již vysoký stůl a polštářek pod nohy.

Můj ošetřující lékař mi sdělil, že mé utrpení je nevléčitelné, že se však může dosáhnout nezhoršujícího se stavu za pomoci jednotlivých procedur, které mohu doma i sama praktikovat: Střídavé sprchy, masírování nohou kartáčem, nošení zdravotní obuvi."

Po dobu 25 let se k tomu ke všemu dostávaly v nohou ještě silné křeče, které se objevovaly výlučně v noci a odolávaly veškerým lékařským terapiím.

Dále trpěla paní Mastová dvacet let zánětlivým kožním onemocněním na obličeji, které se nehojilo ani po trvalém používání všelijakých mastí a tinktur (byly jí v tuto dobu předepsány Voluminat 20g, Acidum salicolicum 0,25g, Glycerin 7,5, Eucerin cum aquosum ad 50,0, Unguentum emulsifikant aquosum 50,0, Lotio Alab Aquos AA 50,0, Liniolital emulsion, Aknefug-mléko).

Přes třicet let mořily paní Mastovou stálé bolesti zad, které jí dokonce zabraňovaly ještě asi v posledních deseti letech, než byla zasvěcena do učení Bruno Groeninga, sedět na normální dřevěné židli. Musela opustit i své zaměstnání a její manžel jí musel doma vyrobit speciální pohovku, pod jejíž polstrování byla podložena masivní deska, pomocí které bylo pro ni dosaženo vhodné polohy - pololeže, polosedě.

Kvůli špatnému prokrvení nohou musela ještě tyto držet ve zvýšené poloze.

Ze strany lékařské byla zjištěna ještě těžká osteochondróza L4/5 a L5/S 1. Bylo zahájeno jednání o nástupu do invalidního důchodu, kterému se dostalo ze strany ortopedů plné podpory.³

Tato obrovská omezení v denním životě způsobená těmito četnými onemocněními měla za následek těžké deprese, které se projevovaly hlubokým smutkem, malomyslností a byly navíc ještě spojeny se stále rostoucím pocitem beznaděje. Byla stále naplňována pocity viny vzhledem ke své rodině, pocity selhání v životě a pocity neschopnosti.

Paní Mastová:

"Není divu, že se toto utrpení přeneslo i na mou rodinu a neskonalejší smutek se zračil také ve tvářích mých dětí.

Tyto pocity viny, kterou jsem si jako samozřejmost připisovala na svůj účet, mne trýznily po mnoho let. Tolik jsem si přála být dobrou matkou, přesto se mi to nedařilo. Toto více než dvacetileté utrpení se dá popsat jen v náznacích. Oč víc jsem se snažila otočit vše do pozitivního světla, nepodařilo se to nikdy, k původním strastem se družily další, neštěstí následovalo za neštěstím.

Žádný z lékařů, které jsem ve všech těchto letech konzultovala, mi nemohl pomoci."

V roce 1988 se paní Mastová dověděla o učení Bruna Groeninga. Krátce nato se objevují první léčebné úspěchy:

"Po mém uvedení do učení Bruna Groeninga jsem pocítila v nohou jen vždy krátce přerušovaný trvalý proud. Tento proud byl zvláště jemný a příjemný. Hřejivé svědění se objevilo nejdříve ve spodní partii holeně, přecházelo do horní části, až jí konečně proudilo celou.

Čtyři měsíce po mém uvedení do učení jsem mohla odložit kompresní punčochy. Od té doby nosím jen nylonové punčochy jako dříve a docela normální obuv. Bez potíží mohu delší dobu stát na jednom místě, nedostavují se žádné bolesti. Není už vůbec nutné podkládat nohy při sezení."

Paní Mastová se nechala ještě téhož roku na mou prosbu vyšetřit v r. 1991 jedním tamním lékařem. Hned poté následovalo ještě téhož roku 1991 dopplersonografické vyšetření.

Ve své zprávě napsal lékařský kolega toto:

"Toto lékařské vyšetření dolních končetin následovalo po podezření na chronickou žilní insuficienci - CVI (selhání). Dopplersonografické vyšetření obou stran nevykázalo žádnou CVI. Nejsou patrné žádné vnější varixy, žádné žilní zúženiny i náznaky trombózy jsou negativní."

Od uvedení do učení Bruna Groeninga zmizely i bolesti páteře, které paní Mastovou třicet let mučily. Byla nyní schopna sedět i několik hodin na tvrdých židlích. I tady seděla denně osm až deset hodin na jedné normální dřevěné židli. Své povinnosti jako matka a hospodyně je znovu schopna plnit na výbornou. Za sedm měsíců po jejím uvedení do učení se vytratily i noční křeče v nohou.

Také její kožní záněty, se kterými se musela 21 let potýkat, odešly natrvalo poté, co půl roku přijímala léčivý proud. Nyní nepotřebuje žádné masti ani žádné tinktury.

Podobně se dělo i s depresemi:

"Od té doby, co jsem ve společenství Bruna Groeninga, nemám žádné deprese. Stal se ze mne optimistický člověk. Do naší rodiny se navrátila radost a s ní i úplně jiné rodinné vztahy. Stala jsem se vnitřně klidnou, vyrovnanou, plnou důvěry. Raduji se z každého dne mého nově darovaného života. Dostává se nám pomoci v každém směru. Mohla bych o tom podávat svědectví každým dnem!

Nestačí mi slova k tomu, abych jimi mohla vyjádřit díky za tento můj nově darovaný život."

Jak je toto všechno skrze učení zemřelého možné? Pouhá iluze to nemůže být v žádném případě. Byly mi přístupny lékařské chorobopisy a nálezy. Místopřísežné výpovědi osob z

okolí Margarety Mastové potvrzují k tomu dojemným způsobem její po desetiletí trvající křížovou cestu. Já sám jsem se setkal osobně s mnoha jinými, kteří byli rovněž po mnohaletém utrpení vyléčení skrze učení Bruna Groeninga a mohl jsem se na vlastní oči přesvědčit o jejich nynějším dobrém zdravotním stavu.

Existuje skutečně souvislost mezi událostmi dnešních dnů a mužem, který v roce 1949 hovořil na Traberhofu u Rosenheimu před třemi tisíci lidmi o Bohu jako o našem největším lékaři?

Když jsem slyšel před několika lety o Brunu Groeningovi poprvé, utkvěla mi v paměti především tato jeho slova:

"Nevyléčitelné neexistuje, Bůh je lékař největší."

Na klinice jsem zažíval denně opak. Často jsem se stětoval s pacienty vnitřně zlomenými prognózami jako např. "s tím už musíte žít" nebo "dáváme vám ještě tak půl roku." Takoví pacienti opouštěli kliniku s vidinou beznaděje. Když jsem se kolegů ptal, jakým způsobem přicházejí k takovým prognózám, poukazují na statistiky a na vlastní zkušenosti. Chtějí být vůči svým pacientům upřímní, nechť v nich budit v žádném případě falešné naděje. Může být takový postoj vůbec akceptován? Je statistika schopna určit osud každého jednotlivého případu? Můžeme připustit, aby lékař tím, že nechce budit falešné naděje, budil falešnou beznaděj?

Co je tedy pravdou? Kdo je tu v právu? Lékař, který na základě svých zkušeností vloží svému pacientu na jeho další cestu životem do rukou to "nevléčitelné", nebo tento neznámý muž, který nemá žádné akademické tituly, jen základní školu a přesto se odvažuje veřejně tvrdit, že "nevléčitelné" neexistuje?

Po staletí se milióny lékařů usilovně a všemi prostředky snaží vymanit lidstvo z pout nemocí. V dnešních moderních státech nehrají peníze roli v úsilí pomoci člověku v tisícerých nemocnicích a zdravotnických zařízeních. Na druhé straně nemůžeme popřít, že možnosti tradičního lékařství mají také své hranice. Statistiky hovoří jasnou řečí. Přes miliardové náklady můžeme pozorovat ne úbytek, nýbrž nárůst rozličných onemocnění. Nemoci srdce, krevního oběhu, revma, alergie, nádory apod. jsou na nezadržitelné cestě vpřed.

Mnichovský lékař dr. Scheiner k tomu píše:

"Statistika druhů nemocí vědeckého institutu všeobecných nemocenských místních pokladen v Bad Godesbergu z roku 1988 poznamenává, že častost onemocnění neustále stoupá [...]. Statistika druhů nemocí AOK porovnává přitom případy nemocných z roku 1980 s případy z roku 1988. Ve všech sektorech je patrný značný vzestup. Tak např. stouply: Psychiatrická onemocnění asi o 50%, nemoci nervového systému a smyslových orgánů o 70%, nemoci kostry, svalů a šlach dokonce o 90%, nádory o 30%, nemoci krevního oběhu o 35%. Zároveň nebylo v dějinách lidstva ještě nikdy poskytováno na hlavu a rok takové množství lékařských zásahů a služeb. Za rok je němečtí lékaři předepisují 500 miliónů receptů - kdyby se položily všechny na sebe, vytvořily by věž, která by byla dvěstěkrát vyšší než je věž při Kolínském dómu."

Lékařství se nachází v krizi. Při všech úspěších v boji s akutními chorobami, které se nedají popřít, přináší však u značné části pacientů namísto úplného uzdravení jen zmírnění nemoci.

Na druhé straně leží přede mnou na tisíc zpráv o úspěšné pomoci a vyléčení z posledních let skrze následování učení Bruna Groeninga. Jak dochází k tomuto rozdílu? Leží kámen úrazu snad v tom, že moderní medicína opomíná toho jednoho, kterého Bruno Groening svými slovy:

"Ten největší lékař všeho lidstva je a zůstane náš Pán Bůh"

staví stále a stále do středu svého učení a působení?

Aby se staly tyto otázky lehčeji zodpověditelné, chtěl bych se dále podrobněji zabývat událostmi okolo Bruna Groeninga a vejít i tak trochu do jeho života.

Herfordský zázrak

Neodlučitelně spjaty jsou s Brunem Groeningem události z Herfordu z března 1949. Tehdy byl léčitelství úspěch na devítiletém Dietrovi Hülsmannovi, který léta trpěl pokročilými svalovými úbytěmi (nevléčitelná choroba, při které svaly stále více ochabují, při některých formách následuje smrt již v mladých letech) začátkem veřejného působení, které přesahuje až do dnešních dnů. Dr. phil. Kaul podává zprávu ve své knize: "Zázrak z Herfordu":

"V tisících přicházejí nemocní a neduživí do tohoto malého westfálského městečka, které skrývá ve svých zdech zázračného lékaře. V autobusech, v nákladních autech, v osobních automobilech nebo pěšky, koňskými potahy, na kolech, na žebříňácích, na vozíčkách či v sanitkách - za dne i za noci přicházejí masy lidí do Herfordu na Wilhelmovo náměstí [...] k domu č. 7, ve kterém našel Bruno Groening přístřeší u rodičů chlapce, kterému navrátil zdraví. Lidské utrpení, které se zde zjevuje, je strašné, je bez hranic [...]. Ze všech stavů a společenských vrstev, Američané, Angličané, Belgičané, Švýcaři, Švédové, Maďaři, Poláci, dokonce i cikáni, kteří se tu začali houfovat po vyléčení jednoho němého cikánského dítěte."

Dále píše:

"Moje zpráva je pravdivá a týká se jen toho, co jsem na vlastní oči viděl. Zajímal jsem se o to, co se povídalo a osobně jsem mluvil s vyléčenými. Sám jsem stál uprostřed zástupů hledajících pomoc před domem na Wilhelmově náměstí č. 7 v Herfordu. Jednu celou noc jsem strávil v domě "zázračného doktora" a mohl tak z bezprostřední blízkosti pozorovat veškeré tamní dění. Mluvil jsem s duchovními i s lékaři Tři dny a tři noci jsem v Herfordu bydlel, pracoval, zkoumal a pokoušel se najít odpověď na otázku dnes už milionů lidí, která by osvětlila "mystérium z Herfordu".

Nakonec shrnuje dr. Kaul své výsledky následujícími slovy:

"Nikdo nemůže popírat, že Bruno Groening vyléčil lidi, kteří platili za nevléčitelné. Tradiční lékařství připouští a tvrdí, že to není nic mimořádného, neboť se jedná o choroby, které mají svůj původ v duševní oblasti. Proč ale dosáhlo tradiční lékařství tak malého úspěchu právě v této oblasti, řečeno není. Nebo jsou tyto případy tak ojedinělé, že se o nich raději nemluví? Nová metoda z Herfordu si v každém případě takového uznání zaslouží, protože mluví sama za sebe."

Státní místa se na nadšení z těchto úspěchů nepodílela. Místní zdravotní úřad přiznal Bruno Groeningovi velkomyslně jedině pozitivní ovlivnění špatného duševního stavu.

Po krátké době veřejného působení v Herfordu mu bylo léčení zakázáno.

Podkladem k tomuto zákazu byl "zákon o profesionálním výkonu léčitelské činnosti bez jmenování", krátce "léčitelský zákon". Přesto přicházely zástupy hledajících pomoc do Herfordu i nadále a lidé tábořili zčásti celé dny před domem, ve kterém se Bruno Groening zdržoval. V tomto čase obdržel asi 8000 dopisů a venku se nacházelo zhruba 5000 lidí. Několikrát uvolnily úřady na nátlak událostí tento zákaz. Konečně musel ale Bruno Groening - úřady neudělily povolení k léčení, zřejmě z obav před masivním přívalem nemocných do města - začátkem června 1949 Herford opustit. Následovalo pozvání do Hamburku. Ale i tam mu úřady neudělily povolení k léčení, zřejmě z obav před masivním přívalem nemocných do města.

Časopis "Revue" projevil zájem o Bruna Groeninga a nabídl mu financování vědecké studie o jeho působení na univerzitě v Heidelbergu. Tato studie mu měla umožnit cestu k nemocným. Vyšetřování v oddělení proslulého psychosomaticky zaměřeného lékaře prof. v. Weizsäckera přinesla velmi dobré výsledky. Vědci dospěli k názoru, že Bruno Groening není žádný šarlatán, žádný hypnotizér, žádný zázračný lékař, nýbrž že je sice bez lékařského studia, ale přesto nadaný psychoterapeut (lékař duše)"

Vyléčení dosažená Brunem Groeningem byla potvrzena. Přesto všechno mu však nebylo vystaveno žádné dobrozdání, přislíbené otevření cesty k nemocným se nekonalo. Protože se v Heidelbergu mezitím znovu začaly shromažďovat davy nemocných, přijel Bruno Groening na pozvání do Rosenheimu. Majitel domu pan Harward doufal, že Bruno Groening uzdraví jeho ochrnutou švagrovou a chtěl nabídnout Bruno Groeningovi místo, kde by měl klid. Zveřejnění jeho pobytu v tisku však způsobilo, že do Traberhofu přišlo kolem 5000 lidí. I zde se vyskytují zprávy o vyléčených (viz kap. 4). Bavorská vláda se zachovala zprvu milostivě, později však udělila také zde Bruno Groeningovi zákaz léčení s ohledem na výše uvedený "léčitelský zákon".

Bruno Groening však hledal nové možnosti, jak získat přístup k pomoc hledajícím. Jeho cílem bylo založit léčebná zařízení, ve kterých by se léčilo jeho spoluprací s lékaři. Jeho úsilí ztroskotalo na odporu úřadů.

Krátce nato pracoval nějaký čas s jedním léčitelem v jeho ordinaci u Mnichova, ale brzy došlo k jeho soudnímu procesu (1952). Přesto, že prokuratura podala odvolání, byl Bruno Groening obžaloby z porušení zákona o léčitelství zproštěn. Soud uznal, že kvůli protikladnému stanovisku bavorské vlády, která udělila zpočátku povolení, nebyl právní stav zcela jasný. Přesto byl zákaz léčení potvrzen, působení Bruna Groeninga bylo podřízeno podmínkám lékařského zákona a tím učiněno závislým na zvláštním úředním povolení (viz kap. 5).

Bruno Groening se nyní pokusil dostat povolení k práci léčitele při zdravotním úřadu ve Stuttgartu (1953). Jeho žádost byla však pod průhlednými argumenty zamítnuta (viz kap. 5).

Tím vším však neodrazen, hledal další cesty a možnosti, které by vedly ke zprostředkování nutné pomoci všem pomoc hledajícím, aniž by byly porušeny předpisy úřadů.

V r. 1953 byl založen "Groeningův svaz", který měl jeho působení zprostředkovat právní podklad. Bruno Groening mluvil nyní uvnitř jednotlivých společenství (místních skupin) "Groeningova svazu" v Německu a Rakousku k těm, kteří u něj hledali pomoc. Poněvadž se uskutečňovala další uzdravení, byl proti němu v r. 1955 znovu nařízen soudní

proces. Přípravy k hlavnímu přelíčení se protáhly až do roku 1957. Konečný rozsudek vynesena nebyl, neboť Groening zemřel v Paříži dne 26.1.1959 ještě před ukončením procesu.

Mnozí z těch, kteří doufali v jeho pomoc, odpadli. Společenství se zmenšovala. Ale posléze se stalo něco neuvěřitelného: Uzdravení se konala dále tak, jak předpověděl. Po delším mezičase začaly od počátku osmdesátých let růst opět společenství pod vedením Grete Häuslerové, která byla také jednou z těch, které se dostalo od Bruna Groeninga vyléčení. Od roku 1992 existuje víc než 170 společenství v celé střední Evropě. Jsou podávány zprávy o stále rostoucím počtu neobvyklých uzdravení. U několika z nich jsem měl příležitost k odborným lékařským vyšetřením, která toto nepochopitelné dění jenom potvrdila.

Od té doby, co jsem se plně přesvědčil o tom, že uzdravení jsou i v dnešní době událostmi skutečnými, chtěl jsem se dozvědět o Brunu Groeningovi víc. Z výpovědí nesčetných přímých svědků, s kterými jsem z části hovořil osobně, osobních spisů a zápisů Bruna Groeninga a magnetofonových nahrávek jsem si mohl udělat živý obraz o jeho osobnosti. Toto je i tématem další kapitoly.

2. Kapitola

Osobnost Bruna Groeninga

Neobvyklé dítě

Bruno Groening se narodil jako čtvrté dítě ze sedmi sourozenců 30. 5. 1906 v Gdaňsku-Oliva. V jednom životopise píše o svém dětství:

"Během svého dětství jsem se již čím dál častěji střetával s tím, že asi oplývám zvláštními vlastnostmi, které působily na jiné lidi, ale i na zvířata uklidňujícím způsobem a i dokonce hojivě. Již jako malé dítě jsem svou pouhou přítomností zbavoval nemocné jejich potíží a děti, jakož i dospělí se ve svých sporech a hádkách při mnou vyřčených slovech zcela uklidnili. dále jsem pozoroval, že zvířata, která byla velmi plachá, nebo ta, která platila za zuřivá, se v mé přítomnosti chovala velmi pokorně a dobrosrdečně. Mé vztahy k rodině se stávaly díky tomu zvláštní až napjaté. Usiloval jsem proto dostat se co nejdříve z tohoto prostředí neporozumění do úplné samostatnosti."

Již v okamžicích kolem porodu začalo to neobvyklé kolem dítěte Bruna. Jeho matka měla před ním jen samé těžké porody, ale Bruno přišel na svět podivuhodně lehce. Již velmi brzy po porodu se vydala jeho matka do blízkého lesa, aby oznámila udivenému otci dítěte, který tam pracoval, narození syna.

Rodiče byli přísní katolíci. Nebyla vynechána jediná návštěva kostela a i přes mnohdy velkou únavu kvůli náročným denním povinnostem, nebyly nikdy vynechány večerní motlitby s dětmi klečícími před svými postelemi. Otec Bruna Groeninga byl, jak píše E.A.Schmidt, drsný, neobyčejný muž. Pracoval jako zedník, byl vážený a vždy vyhledáván jako dobrý pracovník.

Jeho bratr Kurt si vzpomíná na jednu příhodu, která popisuje jednu neobvyklou příhodu, kterou s malým Brunem zažil. Kurt měl jednou ráno za povinnost prostříit ke snídani rodinný stůl. Dal však přednost hraní před povinností. Jeho bratr vyplnil příkaz rodičů za něj, aniž by o to byl požádán. Dostalo se mu za to od rodičů nemalých pochval.

Kurt líčí dále:

"Vjela do mne najednou taková zlost, protože Bruno byl vždycky představován jako ten lepší. Neovládl jsem se, popadl jsem konev s kávou a vylil její vřelý obsah na jeho hlavu. On zůstal úplně klidný, ostatní byli mým činem přímo otřeseni. A opět se stalo něco neobvyklého. Bruno neutrpěl ani na těle, ani na obličeji žádné popáleniny!"

Časopis "Revue" ze dne 4.9.1949 psal o dětství Bruna Groeninga:

"Již jako dítě, které sotva začalo mluvit, hledal samotu. Utíkal z domu pryč a hrál si v sousedství s domácími zvířaty, která mu byla, jak se zdálo, bližší než jeho sourozenci. Když byl trochu větší, objevil ten velký les, který se rozprostíral v blízkosti nájemné kasárny. Nořil se do něho jako do nějakého tajuplného světa. Jedno se od matky naučil: Modlení! A celou svou naivní dětskou víru ve svatou matku Boží a ve stvoření bral s sebou tam, kde byl jeho

svět. Ten malý byl podivín, jakého člověk mezi chlapci v dělnické čtvrti v Ludolfinské ulici ještě nikdy předtím neviděl. Býval nezvěstný i několik dnů. Z čeho žil, nevěděl nikdo. V jeho rodičovském domě platilo pravidlo, že ten, který se ke společnému jídlu zpozdí, dostane jen to, co zbylo, zbylo-li vůbec něco. Bruno musel asi tyto dny hladovět. Mnohdy jej viděli známí, jak leží pod keřem a pozoruje bedlivě trávu a listy. Příležitostně také pozorovali, jaký podivuhodně úzký vztah se vyvíjí mezi ním a veverkami či jinými zvířaty. Býval viděn, jak tráví chvíle na hřbitově úplně sám. Mnohdy byl viděn, jak se tam modlí [...]. Jednou jej pozoroval jeden muž, jak hluboce zamyšlen sleduje jednoho kulhajícího psa. Začal si se psem hrát. Hladil jej po srsti [...]. To se stalo i v dalších dnech až konečně přestal pes kulhat [...]. Následovalo jej vždycky mnoho zvířat. A když tu ležela zvířata nemocná, vstala a následovala jej do lesa."

Často ho v lese lidé chytli a přivedli domů k rodičům. Dostalo se mu vydatného výprasku a býval zamčen v jedné místnosti.

Jednou k tomu napsal:

"Nikdy jsem nebyl schopen plakat kvůli výprasku, nepocíťoval jsem tyto rány nikdy jako bolest, přesto že mé tělo hrálo mnohdy všemi barvami, zelenou, modrou i žlutou, které vykouzlily tyto údery. Mé zajetí v rodičovském domě však nikdy netrvalo dlouho, protože jsem se dokázal vždy brzy vymanit. Les a mí přátelé - zvířata - byli vždy tak silní, že jsem se k nim cítil přitahován neskonale silou."

Za předpověď začátku první světové války si Bruno vysloužil od svého otce notný pohrabeček, ale ani to nezabránilo tomu, aby se jeho předvídaní do puntíku nevyplnilo.

Jeho otec se k tomu vyjádřil v místopřísežném prohlášení dne 26.6.1949 v Löhne ve Westfálsku:

"Jako otec mého syna Bruna Groeninga prohlašuji tímto místopřísežně, že se již při porodu tohoto dítěte ukazovalo, že se jedná o dítě se zvláštními vlastnostmi. Toto se i v pozdějších letech prokázalo. Příbuzní a známí potvrzují tento zvláštní případ. Již za jeho dětství se děly neobyčejné věci, když praktikoval svá nezvyklá nadání na zvířatech. Kromě jiného vzal jednou do rukou hodiny, které hodinář nebyl schopen opravit, vložil je mezi své dlaně a hodiny začaly okamžitě jít. Dokázal dokonce předvídat zvláštní události. Začátek a konec války 1914 - 1918. Viděl také předem smrt své matky, zrovna tak jako počátek a konec druhé světové války. Viděl také předem to, že jeho otec a sourozenci budou muset opustit po kapitulaci svůj dům a vlast a věděl také, kam se uchýlí. Všechno to viděl a předpověděl. K tomu přistupuje ještě další jeho vlastnost, která mu umožňuje léčit lidi z jejich trápení a nemocí."

Ernst Kohn, tehdejší soused Bruna Groeninga, prohlásil místopřísežně, že "pan Bruno Groening [...] na začátku druhé světové války v r. 1939 v mém domě v Gdaňsku Langfuhr, Magdeburská ulice 77, podal následující vyjádření:

"Válka se potáhne dlouhou dobu, Polsko podlehne zrovna tak jako Francie. Německo nebude ale skrz dobývání území větší, nýbrž menší. Bude rozděleno. Poté mi ukázal hranice obou zón, přesně tytéž, které existují i dnes. [...] Působení léčivé síly Bruna Groeninga jsem měl možnost pocítit už v době, kdy jsme byli v Gdaňsku - Langfuhr sousedé. Často jsem býval vysvobozován od mých bolestí. Také moje manželka Frieda Kohnová rozená Pettkeová to může dosvědčit. Poznala Bruna Groeninga po naší svatbě v roce 1940."

Charakteristické zůstalo pro Bruna Groeninga to, že se již od útlého mládí cítil přitahován k nemocným lidem. Dokonce už jako u dvaapůlletého hochu u něj tento zvláštní jev pozorovali.

Později píše ještě ke svým vzpomínkám z dětství tento dodatek:

"Z těl některých zvířat zmizela nemoc, když jsem jim tiše našeptával: 'Moje milé zvířátko, brzy bude tvoje tělíčko zdravé, uvidíš.' A tak se taky stalo. U člověka to přece není jiné. [...] Zrovna tak jsem byl přitahován i nemocnými lidmi a to velikou silou. [...] A vždy jsem k nim hovořil: 'Přece už nejsi nemocný!' Nebo ale když jiní říkali: 'Ten brzy zemře,' řekl jsem jen krátce: 'Ne, ten tak hned nezemře, ten se uzdraví!'"

Později zpozoroval, že je schopen pomoci současně ne jenom jednotlivcům, ale že může pomoci hned vícero nemocným najednou. Bylo to pro něj až podivuhodně lehké a ve většině případů měl úspěch. Jeho působení zůstalo ale kvůli válečným zmatkům ohraničeno jen na malý okruh lidí.

Jeho kamarádům bývalo při hrách podivné, že nikdy nevracel rány, byl-li některým z nich napaden. Jeho starší sourozenci si nedovedli s takovýmto neobvyklým chováním také poradit a ze zlosti, že se nebrání, se ho snažili stále častěji týrat. Jeden ze dvou starších bratrů mu udělal jednou tak silné rány, že mu roztříštil nosní kost. Toto chování trvalo tak dlouho, až se stalo něco neobyčejného.

Bratr Kurt o tom podává zprávu v roce 1954:

"Chlapci se mezi sebou venku prali a když viděli, že Bruno stojí vedle a do rvačky se nepřidává, popadl jednoho z nich takový vztek, že zpolíčkoval Bruna jenom proto, že se nikdy nezapojoval do krutých her a stál vždy mimo ně. Jako vždy, neoplatil mu Bruno ani tentokrát jeho rány. Stál klidně a bez hnutí čekal. Ten chlapec ale musel potom chtít nechtít domů. Doma se začal sám od sebe políčkovat a nemohl sám od sebe přestat. Zkrátka to vůbec nešlo. Všichni ostatní pozorovali toto prapodivné dění. Vše trvalo tak dlouho, až počal chlapec křičet: 'Bruno, pomoz mi přece!' Bruno vstoupil dovnitř, chlapec se uklidnil a ten se přestal políčkovat."

Od tohoto zážitku ho přestali jeho sourozenci a i ostatní chlapci ze sousedství bít a pronásledovat.

Jeho bratr si vzpomíná ještě na jednu událost, která ještě více vyzdvihuje charakter Bruna Groeninga. Vypráví, jak v období hladu během první světové války byly postupně spotřebovávány všechny zásoby jídla, které rodina Groeningova měla k dispozici a nikdo nevěděl, kde by se dalo něco k jídlu sehnat. Malý Bruno se vydal na svém kole na objížďku a obstaral zázračným způsobem u rolníků pár pytlů brambor výborné kvality, které pak jeho bratři přinesli domů. V tomto období přišel ke stolu a jedl vždy až tehdy, když byli všichni nasyceni. Přestože tímto způsobem jen velmi málo jedl, mnohdy vůbec ne, vykazoval udivující tělesné výkony.

Chodil do základní školy a jako žák nebyl sice špatný, ale jako vynikající se taky nejevil. Mnohdy působil na učitele jako v hádankách. Přihodilo se např., že četl až do konce věty, které učitel začínal teprve na tabuli psát. Po skončení vyučování se často ubíral do blízkého lesa, kde setrval až do večera. V lese se cítil Bohu, kterého tolik miloval, velmi blízko. Zde prožíval Boha, jak sám vypověděl, v každém stromě, v každém zvířeti, ale i v kamenech. Zde

mohl dlouhé hodiny sedět a přemítat a cítil se tak blaze, jako by se jeho život rozšiřoval do nekonečných dálek.

Jednou vyprávěl Bruno Groening, že jako dítě utíkal často pryč od lidí, protože mu život mezi nimi připadal strašně temný a bezcitný. V tomto čase jeho duševní nouze prosíval často Boha, aby si ho vzal k sobě z tohoto temného světa. V lese mu bylo, jak sám říká, skrze vnitřní motlitby vyjeveno, proč byl na tento svět vyslán a v čem spočívá jeho životní úkol.

Každý, kdo kráčí zrovna takovou duchovní cestou a z celého svého srdce Boha hledá, chápe tohoto chlapce a rozumí, že byl veden hlubokou touhou své duše hledat Boha tam, kde je i jeho stanoviště nejčistší, v samotě a v klidu přírody.

Tato do té míry velmi raná a uvědomělá touha po vyšším Duchu, touha po Bohu svědčí o existenci jeho vyspělého ducha. Takoví lidé musí žít často v nepochopení a v odsouzení svým okolím, kterému v mnoha případech tento přístup k vyšším prožitkům chybí. Jako nějaká zvláštní zkouška, nějaká vnitřní škola, leží na životě těchto lidí určitá tvrdost jako příprava jejich duše na pozdější náročné úkoly.

V roce 1915 ve věku devíti let onemocněl Bruno Groening životu nebezpečným onemocněním, úplavicí. Silně ubíral na váze a ležel týdny v horečkách. Tvrdohlavě však prosadil to, že neležel měsíce v posteli, nýbrž nahý na podlaze. Lékař dr. Klinge, který k jeho rodičům častěji přicházel, mu nedával žádnou naději. Nikdo by nevěřil, že toto na kost vyhublé a horečkami týrané dítě vyvázne živé. On ale přece jenom nemoc překonal a jako zázrakem se uzdravil."

Mnohostranný pracovní život

Po skončení základní školy nastoupil Bruno Groening do obchodního učiliště. Jeho otec, povoláním řemeslník, byl však od začátku proti rozhodnutí svého syna, až konečně své rozhodnutí prosadil.

Bruno Groening k tomu říká ve svém životopise:

"Tohoto místa v učilišti jsem se musel vzdát na žádost svého otce z toho důvodu, protože si otec přál, abych se vyučil v oboru stavebního řemesla. Vyhověl jsem tedy přání otce a začal se učit tesařem. K závěrečným zkouškám však bohužel nedošlo, neboť v tehdejší době panovala v Gdaňsku velká nezaměstnanost. Z toho důvodu jsem musel předčasně a bez závěrečných zkoušek čtvrt roku před ukončením mého učení z místa odejít, protože firma, u které jsem se učil, musela kvůli nedostatečnému počtu zakázek svůj provoz ukončit."15

V roce 1925 se mu pak podařilo jako devatenáctiletému otevřít vlastní stavební a stolařskou firmu. Dva roky se mu dařilo udržet tuto firmu v provozu, ale z důvodů špatných hospodářských podmínek v Gdaňsku byl posléze přinucen pracovat přechodně u různých podniků, jako na stavbě, při zpracovávání dřeva, v lakovně, v továrně na krabice a ještě v dalších odvětvích. Jistě patří mnoho píle a dovednosti k tomu, aby se mladý chlapec s tak málo prostředky danými mu k dispozici a v tak těžkých podmínkách, jaké byly v období mezi dvěma válkami, v Gdaňsku osamostatnil, i když pak musel po dvou letech provoz ukončit a byl tak přinucen hledat jiné výdělečné možnosti. Nedostatek pracovních příležitostí podmiňoval jen krátkodobé pracovní smlouvy a rychlá propouštění při nedostatku odbytišť. Tak byl např. Bruno Groening z jedné lakovny již po roce propuštěn, protože zde došlo k úbytku zakázek a protože byl poslední, který byl před rokem přijat.

Dále říká ve svém životopise, že po roce 1933 bylo ještě mnohem složitější najít práci, protože hospodářské poměry v Gdaňsku byly ještě horší než v "Říši" a firmy byly z větší části

polské, takže v nich byli upřednostňováni polští pracovníci. (Gdaňsk byl po první světové válce od německé Říše izolován. Spojení s Německem bylo tedy možno jen přes polské území). Bruno Groening pak našel práci na určitý čas v jedné čokoládovně v Hafenu a potom na poště v Gdaňsku. Až do svého nástupu k wehrmachtu v r. 1943 pracoval několik let jako slaboproudý technik u firmy Siemens a Halske.

Jeho spolupracovníkům bylo vždy velmi nápadné, že prokazuje ve všech oblastech neobyčejnou šikovnost a mnohdy přesahovala jeho šikovnost i při nově naučených pracích veškeré meze. Mnoho z jeho spolupracovníků dosvědčilo, že se mu až neuvěřitelným způsobem jednoduše vše dařilo, co vzal do rukou, ať už to byla oprava hodin nebo radiopřijímačů, anebo to byly práce zámečnické. Ve věcech technických se vyznal obzvlášť dobře. Velký význam přikládal tomu, jak sám tvrdil, aby člověk všechny práce vykonával s velkým zájmem a láskou. Ve velkém počtu různých zaměstnání, které byl nucen vykonávat, viděl svou životní praxi, životní školu a důkladnou přípravu pro své další úkoly. Bylo pro něj velmi důležité, jak sám zdůrazňoval, pozorovat a poznávat lidi v jejich nejrozličnějších oborech a životních situacích.

Trpké manželství

Bruno Groening se oženil ve svých 21 letech. Ale toto manželství mu nemohlo dát to, po čem marně snil již ve svém rodičovském domě a to bylo teplo domova a porozumění. Jeho žena Gertrud mu to nebyla schopna dát, jejich povahy byly až příliš protikladné.

Zároveň s počátkem jeho pracovního života se ztrácela do pozadí i jeho rezervovanost z dětských let a do popředí se tlačila stále více touha pomáhat lidem. Svědkové potvrzují, že se Bruno Groening stal štedrým a obětavým hostitelem a často hostil ve svém domě spoustu přátel, zatím co jeho paní by nejraději nikoho do domu nepustila. Když se některý z jeho spolupracovníků a známých ve své nouzi na něj obrátil, zapomněl často své problémy a zůstal s ním sedět a hovořit mnohdy až do časných ranních hodin. Usiloval o to, aby pak společně našli cestu z těžkostí. V obvyklých formách společenského života (návštěva kina, chození do různých lokálů, karetní hry atd.) nenalézal zalíbení.

Jeden svědek z této doby říká:

"Chtěl bych něco potvrdit písemně. Jedná se o Bruna Groeninga. Pana Groeninga znám od roku 1928 z Gdaňska, což je moje rodné město. Pan Groening se již tehdy zajímal o duchovní věci, pomáhal lidem a léčil je. Mně samotnému je známo asi dvacet případů, které byly úspěšné. [...] Mohu podat i mnohá svědectví o tom, kdy Bruno Groening pomohl dětem, např. při ochrnutích (apod.) a také dětem, které byly hluché a slepé. Ve všech případech byla pomoc úspěšná. My sami a i lidé, kterým pomohl, stojíme ještě dnes před velkou hádankou. Dříve jsme si nad tím lámali hlavy, jak je něco takového vůbec možné. Pan Groening se zabýval také jinými věcmi, které možná k této věci vůbec nepatří, ale i přesto se chci o nich zmínit. Např. se zabýval radiopřijímači a auty. Rádía se ani nedotkl a ono přestalo přesto na jeho přání hrát. Rádiové přijímače, které byly opravdu v dezolátním stavu a proto už ani nehrály, uvedl znovu do provozu."

Z roku 1931 je k dispozici místopřísežné prohlášení o vyléčení, které podal E. A. Schmidt. Bruno Groening si měl vzít za úkol vyléčit jednu paní, která onemocněla těžkou diphterií a lékaři ji odepsali jako nevléčitelnou. Schmidt říká o tomto případě: "Když Bruno Groening mluví o tomto případě, který má stále v živé paměti, vyzařuje z něj vždy ohromná radost,

když říká: 'Tuto paní jsem vyzvedl z lůžka smrti.' Přitom vytahoval vždy fotografii této mladé ženy ze své peněženky a ukazoval ji všem se šťastným zadostiučiněním."

Pan Max Bruhn z Gdaňska podal zprávu o jednom zvláštním zážitku, který mu vyličila sestra Bruna Groeninga, Marie.

"Znal jsem sestru Bruna Groeninga. Byla již objednaná v nemocnici k operaci. Musel jí být odňat prs, byla to rakovina. Den před nástupem do nemocnice přišla k Brunovi. Prosila jej o pomoc. Byl velmi udiven, že má jeho vlastní sestra k němu tolik důvěry, chvíli si ji prohlížel a pak řekl: 'Jdi klidně do nemocnice, já v tobě nevidím nic zhoubného.' Sestra šla tedy, jak ujednáno, do nemocnice. Při předoperačních vyšetřeních nebylo nic nalezeno, co by se mělo operovat - operace se nekonala."

Jeho manželka však považovala jeho výjimečné schopnosti za "vrtochy". Chyběl jí očividně duchovní přístup k motivaci jeho života, pomáhat lidem a léčit je. Neobávala se ničeho více, než buzení pozornosti a toho, že budou zesměšněni. Proto jí bylo také do nejvyšší míry nepříjemné, že se její muž věnoval tolika lidem. Chtěla ho mít jen pro sebe. Jednou z největších zkoušek jeho života byla ta skutečnost, že odepřela jeho pomoc jejich vlastním dětem, které nadevše miloval. Chtěla ochránit děti před jeho "kouzelnictvím", všemi prostředky držela děti od něj odtrženy a bez jeho vědomí je poslala do nemocnice. Starší syn Harald zemřel v jedné nemocnici v Gdaňsku ve svém devátém roce života v roce 1939 na srdeční vadu. Mladší Günther zemřel zrovna tak ve svém devátém roce života v r. 1949 v Magdeburgské univerzitní klinice na zápal pobřišnice.

Grete Häuslerová, současnice z Hennef/Siegu, která znala Bruna Groeninga od roku 1950, potvrdila, že byl teprve až v r. 1955 schopen o osudu svých dětí vůbec mluvit. Když o nich v okruhu svých nejbližších přátel hovořil, tekly mu přes celý obličej slzy.

Když v roce 1949 veřejné působení Bruna Groeninga počalo, musel svou manželku opustit, protože nebyla schopna změnit své protichůdné stanovisko vůči jeho činnosti a pokoušela se mu dokonce léčení zakazovat. Manželství bylo rozvedeno v květnu 1955.

Válka a zajetí

V roce 1943 byl Bruno Groening poslán ve věku 37 let do wehrmachtu. Kvůli jeho postoji vůči násilí, neoplácet zlo násilím, nezabíjet lidi, který měl své kořeny v jeho hlubokém náboženském zaměření, došlo k nesrovnalostem, kdy mu dokonce vyhrožovali válečným soudem. Nakonec se dostal přece jenom na frontu. Je dokázáno, že Bruno Groening v souvislosti s druhou světovou válkou s velkou přesností předpověděl i svůj vlastní osud.

Byl nasazen ve středním a severovýchodním úseku východní fronty a v prosinci 1943 poprvé zraněn střepinou granátu. Utrpěl povrchní postřelení levého stehna. V únoru 1944 došlo ke druhému zranění na pravém stehně. Po vyléčení byl ale začátkem roku 1945 znovu nasazen a upadl dne 5. března 1945 v Hammersteinu (Pomořany) do ruského zajetí. V květnu 1945 byl transportován do zajateckého tábora v Petrozavodsku. V ruských zajateckých táborech se mu podařilo záhadným způsobem vyléčení mnoha spoluzajatců, kteří trpěli vodnatelností. Také zde vedl jeho velmi silný vnitřní pocit pomáhat lidem ke konfliktům. Tváří v tvář nadřizeným tábora si "nebral nikdy ubrousek před ústa" a byl proto u Rusů považován za rebela. Opět unikl jen o vlásek smrti a to proto, že při něm stálo pár ruských oficírů, kteří ho před zastřelením ochránili. Koncem r. 1945 byl propuštěn.

Zpětný transport v přeplněných dobytčácích přesahoval u propuštěných jejich poslední síly. Jeden z navracejících se později popisoval, že přitom povolovala všechna pouta lidskosti a kamarádství mezi vojáky se změnilo v boj o holý život. Dotyčný poznal Bruna Groeninga na této zpáteční cestě a strávil s ním společně nějaký čas. Byl mu mezi ostatními okamžitě nápadný, protože se úplně jinak choval. Uprostřed všeho zůstal navýsost lidský. Proto mu nabídl, aby ho doprovázel do jeho bavorského domova. Bruno Groening chtěl ale nejdříve navštívit na severozápadě svoji rodinu. Očividně věděl již tehdy o své cestě na veřejnost v následujících letech, poněvadž prosil svého kamaráda již v roce 1945 při jejich loučení o to, aby ho vyhledal v případě, bude-li se o něm v novinách příliš mnoho psát.

Následovala těžká doba poválečná. Bruno Groening přišel s jedním spoluzajatem do Heigerselbachu v Dillském kraji. Tam se jim dostalo společně od starosty města malého bytu a Bruno Groening se snažil různými pracemi u rolníků v okolních vsích a při obci sehnat to nejnnutnější k přežití. Pro svou skromnost a vlastnost nic nepožadovat spokojit se se vším, pro svou šikovnost při všech pracích byl ve svém okolí vždy velmi oblíben. Jeho činnost ho zkontaktovala s mnoha krajany. Ke zmírnění nouze uvedl v život současně s ostatními uprchlíky "Pomoc vyštvaným". Cílevědomě pracoval ve službách věci a společnými silami mohla být vybudována i místní zastupitelství této organizace. Tato práce ho přiváděla často do Dillenburgu. Zde obdržel krátce nato ještě jednu funkci v jedné bytové komisi této organizace a snažil se tak pomoci si, jak se dalo. O nějaký čas později našel znovu svou ženu a přišel s ní do uprchlického tábora v Dillském kraji. Nastěhoval se do jednoho uprchlického bytu, který byl nouzově zbudován na půdě jednoho domu v Dillenburgu.

Erich K., dnes léčí v S., tehdy Bruna Groeninga poznal. Líčí ze svých vzpomínek:

"Ten muž mne zkrátka fascinoval. Člověk s ním mohl hovořit o věcech, o kterých nemohl mluvit s nikým jiným. Bylo na něm vždy něco zvláštního. Přestože ničeho nebylo, každý kdo k němu přišel, dostal talíř polévky - to bylo typické. Přesto, že byla připravena zcela primitivně z nějakého obilí - nebylo totiž ničeho, sotva jsme měli k jídlu trochu chleba a dařilo se nám mizerně - ale toto bylo typické, každý kdo přišel - talíř polévky byl zde. "

Skrze svou činnost se Bruno Groening setkával s velkým množstvím lidí a opět se děla uzdravování. Byl volán stále větším počtem nemocných. Byl zván od domu k domu až přišel dne 14. 3. 1949 do rodiny Hülsmannovy na jejich úpěnlivou prosbu. Jeho léčebný úspěch u jejich syna upoutaného na lůžko, který trpěl na úbytě, se díky jeho otci brzy roznesl a tak se stalo, že se před domem Hülsmannů na Wilhelmově náměstí 7 shromažďovalo stále více trpících. Bruno Groening promlouval k těmto lidem o Bohu a jeho slova působila zázraky. Bolesti se vytrácely, slepým se dostávalo znovu zrak, ochrnutí se pozvedali se svých vozičků nebo odhazovali berle a byli schopni sami jít. Brzy přicházeli nemocní nejen z blízkého okolí, ale i z různých koutů Německa a z ciziny v naději, že jim bude tímto mužem znovu navraceno jejich ztracené zdraví.

"Jsem jen nepatrný služebník Boží"

Bruno Groening byl člověk, který žil výlučně ze svého nitra. Nečetl žádné knihy, jeho vědění mu bylo dáno "shora". Při všem co činil, důvěřoval svému citu. Již během války se často přihodilo, že ovlivněn svým pocitem opustil místo, na které o něco později dopadl granát. Tento jeho postoj tak úzce spjatý s duševnem se odrážel v celém jeho životě. Neplnil žádné rozkazy či příkazy lidí, podřizoval se bezpodmínečně jen vyššímu vedení, které vycházelo z jeho hluboké a bezprostřední pobožnosti a projevovalo se v jeho pocitech či vlohách.

Uzdravení, která se jeho prostřednictvím uskutečnila, jsou neoddělitelně spjata s návratem neochvějné víry v Boha a s novou orientací (viz kap. 3) myšlení léčeného. Neoznačoval se sám jako léčitel, nýbrž chtěl objasnit existenci vyšších zákonů života a tím přimět trpící k víře v Boha, který jediný je největším lékařem celého lidstva. Vůle k obratu myšlení, vůle k dobru a přání přijmout znovu víru v Boha byly pro něj základními podmínkami k léčbě. Zároveň však striktně odmítal jakékoliv ovlivňování svobody vlastního rozhodování:

"Smím lidem pomoci najít cestu k dobru, nemohu jim ale jejich rozhodnutí k tomu ani odejmout, nemohu je však k dobru ani nutit. Každý musí najít svou cestu sám".

Jeho projevy se vyznačovaly stejnou prostotou a jednoduchostí, jako byl on sám. Způsobem velmi výrazným dokázal málo slovy odhalit stěžejní duchovní souvislosti mezi zdravím a nemocí. Jeho slova nepotřebovala žádných rétorických okras. Ležela v nich síla, která svým účinkem nikoho neminula. To dokládá velký počet léčebných vyléčení. Člověk v jeho projevech cítí, že vše to, o čem hovoří, také osobně hluboce prožívá. Když ve svých 43 letech života vystoupil v Herfordu na veřejnosti, čerpal již ze zkušeností svého vnitřního boje, který měl své počátky již v jeho nenasytné touze po Bohu v čase jeho dětství. Hovořil ne jako akademik, ale jako mudrc.

Tehdejší tisk, vycházející v období jeho působení, podával o Brunu Groeningovi obraz plný rozporů. Jedni v něm viděli muže Božího, pro jiné byl šarlatán. E.A.Schmidt, který si o něm chtěl pomoci osobního setkání utvořit správný a jasný obraz, ho vyhledal v Herfordu na Wilhelmově náměstí 7 krátce poté, co se stal na veřejnosti znám.

Popisuje své první setkání takto:

"Probojovali jsme se množstvím lidu k cestě, která vedla k zadním dveřím, které nebyly uzamčeny. Zůstali jsme před nimi stát a slyšeli jsme, jak uvnitř klapou dveře, lidé chodí uvnitř bytu spěšně z jedné místnosti do druhé. Až po třetím zvonění nám bylo otevřeno. Byl to Bruno Groening sám, kdo přede mnou stál. Muž silné, podsaditější postavy, přesně 170 cm vysoký, jednoduše oblečen, bez saka, v tmavomodré košili a v tmavomodrých dlouhých kalhotách. Opálený, značně výrazný obličej, dlouhé, přirozeně zvlněné vlasy. Do této tváře vyryl vrásky sám osud. Tento muž musel kráčet všemi propastmi. Před mýma očima stál jasný důkaz, žádný plnovous mu nepropůjčoval odcizené či dokonce mystické vzezření, což se ale v novinách tvrdilo. Jeho oči byly jasné a byly namířeny na mne. Zářily dobrotou a hlubokým lidským porozuměním."

Dr. phil. Kaula přivedly podobné motivy na Wilhelmovo náměstí 7. Jeho zájem byl vzbuzen různorodými články v tisku, proto se chtěl na místě přesvědčit o pravdě.

Píše o "člověku Brunu Groeningovi":

"Kdo se setká s tímto mužem poprvé, nepocítí v žádném případě cizost. Naopak, člověk se okamžitě cítí být ve spojení s tímto podivuhodným mužem. [...] Opálený, poněkud podlouhlý obličej, který i přes energické vrásky kolem úst vyzařuje dobrotivost, nese v sobě potlačený výraz smutku. Viděl jsem ho často hovořit s nemocnými a vždy jsem měl ten dojem, že vnitřně pláče kvůli toliké lidské nouzi a utrpení, které se před jeho očima odvíjejí. Bruno Groening je muž z lidu. Ješitnost je mu cizí, stejně jako póza. Jeho proslavenost, která učinila jeho jméno v krátkém čase známým nejen v Německu, ale i daleko za jeho hranicemi, ho nepřiměla k tomu, aby se včlenil do role hvězdy nebo prominenta. Měl jsem jednu z řídkých

příležitostí prodlít v jeho společnosti několik hodin a dozvědět se od tohoto spíše mlčenlivého člověka útržky z jeho života. Neměl rád, když ho někdo přepadl otázkami, mluvil raději sám od sebe. Často to vypadalo tak, že dokáže číst myšlenky naproti sedící osoby a navazuje tak nápadně lehce i bez otázek na to, co se chce dotyčný člověk dozvědět. Z toho mluví zase jen sám k sobě a budí tak dojem, že na svého společníka úplně zapomněl. Jeho oči jsou přitom zaměřeny do daleka. Osobní potřeby nemá Bruno Groening téměř žádné, vyjma výrazné lásky k cigaretám a silné zrnkové kávě. Jeho oblečení je skromné, jednoduché. Žije v domě vděčných rodičů, jejichž dítě, nevléčitelně nemocné, hrající si nyní vesele v zahradě, bylo jeho pomocí vyléčeno. Starají se o něj a paní Hülsmannová musí vždy použít svého řečnického umění k tomu, aby ho přiměla sednout si k jídlu. Nejí skoro nic a žije již více než tři měsíce téměř beze spánku. [...] Celý dům mi potvrdí tuto skutečnost.' Také jsem se mohl přesvědčit o tom, že Bruno Groening nepožaduje za svá vyléčení žádné peníze a ani si od nikoho žádné nevezme. Denně přináší pošta přes 2000 dopisů, několik stovek doporučených zásilek, přes 300 telegramů a hory balíků a balíčků. Požádal přísně své spolupracovníky, aby peníze z dopisů a neotevřené balíky nechali poslat zpět na jejich odesílatele."24

Z pozorování současníků jasně vyplývá, že Bruno Groening zůstal i ve světle veřejnosti sám sebou. V žádném případě se nikdy nevydával za žádného zázračného léčitele a nechtěl se ani jiným způsobem povyšovat. Takováto povrchní označení v senzacechtivém tisku mu byla hluboce proti mysli.

"Nesmím se povyšovat", to podtrhoval stále znovu "musím však následovat svůj cíl, jedno kam mě i vede."

Jeho touha pomáhat jiným ho nechávala v době pobytu v Herfordu působit dnem i nocí. Viděl v sobě malého služebníka Božího" a chtěl lidem zprostředkovat svými slovy přístup k léčivým Božským silám. Přitom si připadal jako zprostředkovatel nebo také jako kanál, jímž tyto síly proudí. Vždy a znovu zdůrazňoval, že ne on, nýbrž "To" je síla Boží, která způsobuje uzdravení. Oč rozsáhlejší byl okruh pomoc hledajících, o to mocnější byla léčitelská síla, kterou předával, o to spokojenější a šťastnější se pak sám mohl cítit. Bylo-li mu dopřáno léčit bez překážek, naplnily ho tyto síly, jak sám říká, v takové obrovské míře, že nepociťoval ani hlad, ani únavu. Tuto skutečnost jsem dostal potvrzenou z více pramenů.

Jeho náboženské zaměření mu zakazovalo přijímat jakékoliv materiální odškodnění za jeho léčitelské úkony. Říkal, že by o svou sílu mohl přijít, kdyby ji zneužil, tzn. kdyby ji použil pro svůj osobní zisk. Ve své schopnosti léčit viděl dar Boží, dar milosti, dary, které nevyžadují zaplacení, které však předpokládají vnitřní obrat k víře a k lásce. To málo, co potřeboval, dostal od svých přátel a z toho ještě polovinu rozdál. Bruno Groening nacházel všude dveře otevřeny, lidé dokonce soutěžili o to, aby jej mohli přijmout.

Superintendent církevní společnosti v Herfordu pan Kunst zaujal k němu na mnohé žádosti z jeho obce a po mnoha osobních kontaktech s Brunem Groeningem toto stanovisko.

Zde výpis:

"S ohledem na veškeré snažení lékařů nechci vynášet uzavřená hodnocení, chci ale podat zprávu týkající se určitých otázek kladených v souvislosti s osobou Bruna Groeninga, jejichž podstatou bylo Písmo svaté. Oslovil jsem tohoto na 1. Joh. 4, 1 - 6. Na otázku o jeho názoru na Krista jsem dostal jasnou odpověď. Ale ještě důležitější byla pro mne skutečnost, že v jednom tiskovém rozhovoru recitoval ve vši přirozenosti dětskou modlitbu: 'Jsem malý [...]' ,

a oslovil všechny přítomné ve jménu Pána Ježíše [...]. Nezavdal mi svým chováním žádný podnět k tomu, abych věřil, že chce na základě svých vloh získat osobní finanční výhody. Několikrát mne ujistil, že chce zůstat nezámožným člověkem. Bylo mi i věrohodně dáno ve známost, že mu byly nabízeny vysoké peněžní částky od zámožných lidí, kterým vrátil zdraví. Je mi taky známo, že tyto nabídky nikdy nepřijal."

Přes velký ohlas, který působení Bruna Groeninga na veřejnosti vyvolal, anebo právě kvůli němu, vzrůstal proti němu v určitých kruzích odpor. Jeho vynoření v Herfordu uvedlo statisíce lidí v pohyb, více než milion dopisů došlo v prvních letech jeho působení, celé strádání a bezútěšnost této epochy se ukázaly v celé její šíři.

Mnozí se pokusili o to, aby se mu dostali k ruce a vytěžili takto ze situace pro sebe peněžní výhody. Často bylo jeho jméno zneužíváno k osobním účelům osob, které se vnutily do jeho nejbližšího okruhu. Hluboce zakořeněné neporozumění a již předem zaujatý negativní názor na léčení pomocí duše v mnoha akademických a zvláště pak vlivných lékařských kruzích učinily své v pokusech zabránit působení Bruna Groeninga. Započal se urputný boj, který se projevoval hlavně v zaujatých tiskových zprávách a v četných soudních procesech. Bylo vyvíjeno úsilí zaměřené k diskriminaci tohoto muže a jeho léčení na veřejnosti a to všemi prostředky. Zpočátku uspokojovalo tyto kruhy tvrzení, že jeho léčení je jen výsledkem sugesce, přestože to nebylo pravdou, bral-li člověk v úvahu organická vyléčení, např. u válečných invalidů. Později se přidala i osobní nařčení, která se dostávala na veřejnost pomocí tisku, takže důvěra všech zdraví hledajících, kteří neměli možnost osobně Bruna Groeninga poznat a tím i jeho obrovskou snahu jim pomoci, byla podlomena.

Je až udivující, s jakou mocí jsou schopny oznamovací prostředky na veřejnosti rozhodovat o blahu či utrpení jednotlivců. Tato zpravodajství, která se neštítala ani ponižujících či zesměšňujících vyjádření, se jeví zároveň jako výkřik současného vládnoucího ducha, který se pokoušel odtrhnout společnost pomocí klamného obrazu od Boha a duše vzdáleného materialismu od jejího spojení s vnitřním pramenem života. Přesvědčivá slova Bruna Groeninga o Bohu jako o největším lékaři lidstva, prokázána jeho léčebnými skutky, zasahovala nejcitlivější místo tohoto nesprávného a falešného světového názoru.

Davy trpících

Tomu, kdo pozorněji sledoval cesty Bruna Groeninga na veřejnosti, bude jistě nápadná až dojemná důslednost jeho veškerého jednání. Tento muž je neomylně a přes všechny překážky směřoval k tomu, aby si vybudoval pevný základ pro své řádné působení. Svou úlohu viděl ve vytvoření takové nosné základny, která by i po jeho pozemském bytí dala lidem možnost jednoduchým způsobem přijímat uzdravující Božskou sílu. Dosažení tohoto cíle v letech jeho působnosti bylo výrazně ztěžováno tiskem hladovějícím po senzacích a zkostnatělým úředním aparátem.

Bez odpovídající pomoci a podpory ze strany úřadů stál Bruno Groening přívalu mas tváří v tvář. V Herfordu to bylo v době od března do června roku 1949 až k pěti tisícům pomoc hledajících, kteří se nacházeli denně v naději na jeho pomoc na Wilhelmově náměstí 7. O něco později a to od konce srpna do poloviny září 1949 se toto množství zešestinásobilo na Traberhofu, což byla bývalá stáj v jedné části Rosenheimu, která byla dána Brunovi Groeningovi jejím majitelem k dispozici.

Ne dosti. V Herfordu ho zastihlo mnohdy volání o pomoc z Porýní a z okolních obcí. Vícekrát hovořil před větším shromážděním ve Viersenu. K tomu přistupovaly ještě návštěvy u jednotlivých osob, které ve své hluboké nouzi prosily o jeho slova pomoci. Ne jinak tomu bylo na Traberhofu u Rosenheimu, odkud cestoval mnohdy na prosby hledajících pomoc až do severního Německa.

Očití svědkové bývali vždy hluboce dojati vnitřním výrazem víry v Boha, který v tisících pomoc hledajících Bruno Groening znovu vyvolal a rozvíjel. Mnozí se počali po dlouhé době poprvé znovu modlit, nejednou sjednotila tato znovu probuzená víra celé množství lidu, který začal dokonce společně zpívat i chorály.

V křiklavém rozporu k tomuto dění stály reakce mnoha úřadů a rozhodujících úředních lékařů.

Hned od počátku svého působení usiloval Bruno Groening o těsnou spolupráci s příslušnými úřady. Přesto nedošlo ani přes několikrát pohovory ke sblížení. V květnu 1949 mu bylo jeho působení zakázáno.

Již jednou výše jmenovaný superintendant místní církevní obce Kunst se vyjádřil k poměrům v Herfordu v daném období:

"Krátko poté, co přišel v roce 1949 Bruno Groening do Herfordu, se naplnilo celé město a jeho okolí zprávami o jeho úspěšném léčení. Místní noviny [...] přinášely podrobné články.

Mne přivedli s Brunem Groeningem dohromady zástupci tisku. Byl jsem tehdy superintendantem církevní obce v Herfordu. Bruno Groening byl i několikrát u mne v domě, kde jsme spolu vedli rozhovory. Poměry ve městě se stávaly stále bouřlivější. Přicházely tisíce lidí ze spolkové republiky a ze zahraničí a hledali u pana Groeninga pomoc. Když chtěl nejvyšší řídící městské správy jeho činnost zakázat, počalo hrozit nebezpečí ze strany pobouřeného mnohatisícového davu, který byl schopen vtrhnout i do radnice. Byla svolána vyšetřovací komise, ve které byli přítomni nejvyšší řídící města Meister z Herfordu, pan prof. Schorsch z Bethelu a příslušníci vládní lékařské rady v Detmoldu. Po nějakou dobu jsem byl vedoucím tohoto výboru. Vyšetřovací komise brala svou práci tak neobyčejně vážně, že vedla s panem Groeningem jednání a nechala si předvést osoby, které vyléčil. Jednání s panem Groeningem nevedla k žádnému kladnému výsledku z toho důvodu, protože se lékaři při svých hovorech s panem Groeningem pohybovali v kategoriích a slovníku jen z oboru školní medicíny, což nebyl obor Bruna Groeninga. Vyšlo najevo, že Bruno Groening nevyšetřil ani jednoho jediného člověka, který k němu přišel. Není mi znám jediný případ toho, že by se byl pan Groening některého pacienta jen dotknul. Také mi nikdy nepřišlo ve známost, že by se pokusil odradit některého nemocného od pomoci odborného lékaře nebo mu v tom bránil. Nepředpisoval ani žádné léky."

Boj Bruna Groeninga o povolení k léčení nebral konce a trval až do jeho posledního dne, táhl se skoro deset let.

Tomuto muži, jehož působení se podobalo spíše práci faráře než práci lékaře nebo léčitele, byla jakákoliv cesta dobrá, musela to být ale cesta, která vedla k tomu, aby mohl nerušen policií nebo soudy pomáhat nemocným.

Byl ochoten dát se k dispozici jedné lékařské vyšetřovací komisi v Heidelbergu, která vykazovala při vyšetřování jím provozovaného léčení velmi dobré výsledky, ale ani ta mu

bohužel cestu neotevřela. Po léta se pokoušel založit ve spolupráci s odbornými lékaři léčebné stanice, ve kterých by byla prováděna řádná vědecká vyšetření před léčbou a po ní. Tato snaha však ztroskotala na obchodních zájmech nabízejících a na odporu úředních míst. I když byl Bruno Groening přesvědčen o tom, že jeho působení nemá nic společného s léčitelskou praxí, byl ochoten podřídit se a splnit právní podmínky pro léčitelské povolání a složit léčitelské zkoušky, což mu však povoleno nebylo.

Člověku bylo v takové situaci zapotřebí v pravém slova smyslu skálopevné vůle k tomu, aby si nezačal zoufat.

Podpory tisku se mu dostalo málokdy. Naopak, byla to jen malá menšina žurnalistů, kteří byli schopni a ochotni tváří v tvář negativnímu postoji rozhodujících tiskových orgánů, lékařských civilních organizací a dále i církevních kruhů, osobním prověřováním čtenářů utvořit objektivní a reálný obraz Bruna Groeninga. Ve většině případů bylo obvyklé přebírat bez jakéhokoliv prověření negativně zaměřené články. Tímto způsobem se spolehlivě vyhnuli konfliktům s vedoucími společenskými kruhy. Je ale zajímavé pozorovat, že žurnalisté, kteří si udělali po osobním kontaktu s Brunem Groeningem o něm svůj vlastní obraz, viděli věci v docela jiném světle. Jeden příklad k tomu podává zprávu v časopise "Veřejné slovo" (nezávislý list pro časové otázky a toleranci, PAD nakladatelství Mnichov) na začátku padesátých let.

Jeden žurnalista popisoval veřejnosti svůj dojem v jednom svém článku s nadpisem:

"Groening [...] jaký skutečně je!"

Uznal všechny snahy a obtíže Bruna Groeninga na jeho nelehké cestě ke svobodnému působení a vysoko hodnotil, že oplýval takovou houževnatostí, že dokázal odmítnout nespočetné a velmi lukrativní nabídky z ciziny a přes všechny těžkosti se rozhodl zůstat v Německu, kde lidé, zbědovaní válkou jeho pomoc velmi nutně potřebovali. Pro tohoto autora byl Bruno Groening osobností, které si hluboce vážil pro její přímočarost a rozhodnost podřadit se svému vnitřnímu cíli i přes všechny brakové články a vědomý podvod, který se v tisku objevoval a dokonce i přes všechny překážky, stavěné mu do cesty státními orgány a jejich zákazy. Popisoval ho jako muže "plného lidské dobrotivosti a obětavosti, plně odhodlaného přinášet oběti pro své poslání léčit lidi." Podle jeho pojetí překročil Bruno Groening dalece tehdejší rámec dosavadních vědeckých zkušeností. Jeho cílem je "pomoci člověku a vést ho na cestě k vnitřní obnově". Své poznatky shrnul v resumé: Odjakživa tomu bylo tak: Určitá nová teorie byla nejdřív zesměšněna, potom bylo proti ní bojováno a nakonec se stala samozřejmou."

"Zkušenosti nás poučují, " dodal nakonec, "tak tomu bohužel je, člověk je jen netolerantní a nikdy se nepoučí."

Bruno Groening zůstal i přes značné těžkosti věrný své zásadě nebrat peníze za vyléčení. Na druhé straně věnoval všecek svůj čas a sílu pomoc hledajícím v celém Německu a Rakousku a nemohl proto vykonávat žádnou jinou pracovní činnost. Byl závislý na dobrovolné pomoci a pohostinnosti druhých. Soudní procesy ho přivedly z tohoto důvodu do velké finanční tísně.

Jeho čistě intuitivní počínání bylo velmi často střízlivému a výhradně podle zákona logiky jednajícímu intelektu nevysvětlitelné. Někdy se stalo, že připustil do své bezprostřední blízkosti i takové osoby, které - pod záminkou snahy pomáhat druhým - chtěly stát po jeho

boku, ve skutečnosti však nemyslely na nic jiného, než na dobrý obchod. Takovým ponechával po určitou dobu a k určité hranici volné pole působnosti. Jestliže ale tito lidé neměli pak v úmyslu obrátit se k dobru a upustit dobrovolně od svých plánů a ani se tváří v tvář všemu odstrašujícímu dění v jejich blízkosti nehodlali vnitřně změnit, v takových případech odhaloval Bruno Groening nemilosrdně jejich zlé počínání. Vleklá soudní jednání bývala následkem tohoto jeho kroku. Bývalí spolupracovníci se tak stávali zahořklými nepřáteli, kteří se nezastavili ani před tím, špinit na veřejnosti jeho pověst údajnými "odhaleními" jeho osobnosti. Přesto, že ho leckterý ziskuchtivý spolupracovník přivedl do značných nesnází, neslyšel nikdy nikdo ze strany Bruna Groeninga slova zloby nebo nevlídné kritiky na jeho adresu. Ba naopak, i těm, kteří mu těžce škodili, dopřál na jejich prosbu i druhé šance pracovat znovu po jeho boku (viz kap. 5).

Toto pro normální rozum jistě nezvyklé jednání se stane pochopitelnější, když je člověk schopen si ujasnit, že léčba prostřednictvím duševna je proces neobyčejně citlivý a jako takový může pak být protipólným duchovním vyzařováním silně rušen nebo dokonce i úplně přerušen. Tak může negativně naladěná osoba dokonce již skrze svůj ne zjevně viditelný postoj a ještě více skrze rušivé mluvní projevy bránit léčivým proudům v jejich citlivé činnosti.

Skoro nikdy mu nebývaly přítomné osoby z větší části známy, jeho reakce však byly i v případech, kdy si chtěli zdraví hledající své zdraví koupit nabídkami peněžního honoráře.

E. A. Schmidt podává ve své knize zprávu o jednom takovém případě:

"Opakovaně docházelo k případům, kdy se objevil zámožný prosebník s úpěnlivou prosbou o pomoc, kterou však nechtěl zadarmo, byl ochoten dát za ni 5000 DM a i mnohem víc. V tomto okamžiku 'zalapá Bruno Groening po dechu' a je očividně uražen, což mohou pozorovat a cítit nejen ti v jeho nejbližším okolí, ale i všichni venku stojící. Kontakt je přerušen, Bruno Groening říká s odmítavým gestem: "Neprodávám žádné zdraví." Odvrací se a odchází a my, jeho spolupracovníci, máme nepříjemnou povinnost vypoklonkovat takového návštěvníka ze dveří. V jednom případě jsem zažil následující: Groening se posadil proti postiženému a řekl asi toto: 'Vím, že jste bohatý člověk. Je mi taky známo, že jste své bohatství nenabyl poctivým způsobem. Vykořisťoval jste své zaměstnance a zřizence a hrabal bohatství. Nesloužil jste dobré věci a váš majetek není nabytý právem.' Oslovený zneklidněl a vrtěl se na své židli sem a tam. Zbrunátněl, nedalo se rozpoznat jestli studem nebo hněvem a opustil mlčky místnost."

Něco obdobného pozoroval také dr. Kurt Trampler:

"Nejednou jsem měl možnost být svědkem toho, že byl zdraví hledající vykázan z místnosti, protože chtěl za vyléčení nabízet peníze."

Přes všechny zde popsané překážky se podařilo Brunu Groeningovi dosáhnout svého cíle. V roce 1953 založil Groeningův svaz, aby mohl pod ochranou spolku pronášet projevy pomoc hledajícím v různých městech a na různých místech. Tam také začala vznikat "společenství", ve kterých se vyléčení bezplatně věnovali - jako vyjádření díků za vrácené zdraví - nově přichozím a pomáhali jim na jejich cestě ke zdraví v jeho nepřítomnosti.

On sám již nejednou zdůraznil, že pro vyléčení nemocných není vůbec nutná jeho osobní přítomnost:

"Každý z vyléčených je schopen dále léčit" řekl a jeho slova potvrzuje prokazatelně velký počet zpráv o vyléčení z mnoha společenství, která nastala v době jeho nepřítomnosti.

V roce 1955 se Bruno Groening znovu oženil a to poté, když ztroskotaly všechny jeho snahy navázat spojení s jeho bývalou manželkou. Jeho druhá žena Josette byla Francouzka. Snažila se mu v jeho činnosti při budování dalších společenství pomáhat ze všech sil.

Krátce po založení "Groeningova svazu" došlo k zahájení "velkého procesu" namířeného proti němu. Tento proces měl učinit definitivní konec jeho působení. Následovalo nejtěžší období jeho života. Útoky tisku dosahovaly toho času svého vrcholu. Mnozí z těch, kteří se ve společenstvích v Německu i v Rakousku nabídli pomoci a byli ochotni starat se o pomoc hledající, byli předvoláni k policejním výslechům a bylo jim vyhrožováno též soudem, protože svým jednáním porušují údajně zákon a vykonávají nepovolenou léčitelskou praxi. Nedošlo k tomu sice nikdy, ale tyto vyhrůžky nepřešly u mnohých jen tak beze stop.

Paralelně k obsáhlým přípravám na soudní proces vyvíjel Bruno Groening značné úsilí k upevnování pozic mladých společenství, tolik vydávaných na pospas veřejným útokům. Jeho práce byla však do velké míry ztěžována jeho finanční tísni.

Jedna z jeho současnic popisovala s dojetím, jak i v době největšího zatížení si dokázal Bruno Groening uchovat nevysvětlitelný klid a rovnováhu a pro něho tak typický humor. Toto pozorovala i při soudním jednání k poslednímu procesu, který byl pro něj jeden z nejtěžších. V jedné z přestávek k němu přistoupila, on se na ni jen usmál a prohodil, že je přece známo, že se nic nejlák horké, jak se uvaří.

V lednu 1959 Bruno Groening zemřel. Proces byl z tohoto důvodu zastaven, aniž by byl vyneseno konečné rozhodnutí. I po jeho smrti se ukázalo, kolik pravdy se v jeho tvrzeních a snahách skrývalo a jakou pevnou základnu pro pomoc hledající vytvořil, základnu sahající až za hranici jeho pozemského bytí. Vyléčení se uskutečňují i po jeho smrti.

"Byl ten, který Boha miloval"

V těch několika desetiletích před svým působením na veřejnosti si vypěstoval Bruno Groening v důsledku svého vnitřního boje takovou vlastnost, která dnes většině lidí chybí.

Katharina Dichtlová (82) léčitelka z M. měla možnost pozorovat ho několik měsíců v začátcích jeho působení z bezprostřední blízkosti a vyjádřila tento povahový rys pár slovy:

"[...] byl to opravdu člověk, který Boha miloval."

Z této lásky k Bohu rostla v něm na dnešní poměry tak citově chladném čase jeho neobyčejná láska k lidem. Paní Dichtlové nemohlo nikdy ujít, s jakou náklonností byli pomoc hledající u něho přijímáni, zvláště nápadná byla tato náklonnost ve vztahu k dětem. Ty miloval vše, paní Dichtlová byla sama svědkem několika spontánních vyléčení.

Inge Thiedová z F. mi o něm vyprávěla podobně. Měla roky kontakt k Bruno Groeningovi a tvrdí, že z něho vycházelo něco, co u žádného jiného člověka ještě nikdy nezažila. Dá se to jen těžko popsat, snad to byla ta přemíra lásky a jeho hluboký soucit především s nemocnými, co z něj tak silně vyzařovalo. Tuto lásku, kterou vyzařoval, přijímal člověk zcela nevědomky, člověk totiž nemohl jinak než ho mít rád.

"Byla to ale", pokračuje dále, "zcela jiná láska než je ta mezi mužem a ženou. Člověk ji mohl označit jako láska duší." A hned nato dodává: "Je to pocit, který vniká až do největší hloubky duše a zprostředkovává pocit největšího štěstí, pocit hlubokého bezpečí, který se slovy popsat nedá. Tento zvláštní pocit lásky jsem v přítomnosti Bruna Groeninga neprožívala jen já sama, ale také ostatní lidé, ať už to byly ženy nebo muži."

Podobně se o něm vyjadřovali i Christa a Werner Hasseovi z S. Rovněž oni popisovali ten silný pocit lásky, pohody a síly, který pociťovali vždy, když byli v přítomnosti Bruna Groeninga při jeho častých návštěvách u nich doma. Vycházelo z něj něco zářivého. Pozorovali také, že i když se stalo, že byl u nich několik dní, nebývali nikdy unaveni, přestože měli jen málo příležitosti dobře se vyspat. Bylo také udivující, že se nedostavoval při těchto návštěvách ani pocit hladu."

Také Christa Pohlová (55) z G. označuje tuto lásku, kterou nejen ona, ale i ostatní v přítomnosti Bruna Groeninga pociťují, jako lásku duše. Na přednáškách ve společenství ve Springe, které navštěvovala, mluvil Bruno Groening velmi často o lásce k lidem, rostlinám a zvířatům. Paní Pohlová nabyla dojmu, že láska pro něho byla to ze všeho nejdůležitější. Během přednášek pociťovala klid, mír a pohodu a zvláštní blahý pocit, který nemůže popsat slovy.

"Člověk musí tyto pocity sám na sobě prožít, aby byl schopen něco tak nepopsatelného vůbec kdy pochopit.", říká paní Pohlová.

Lidé, kteří byli za života Bruna Groeninga s ním delší dobu ve spojení a měli možnost ho jako člověka blíže poznat, mluví o něm, jak jsem se o tom osobně přesvědčil, s netajenou úctou, ať je to v Husumu, Hamelnu nebo Herfordu, v Mnichově, u Bodamského jezera nebo na jiném místě Německa nebo Rakouska. Ve výpovědích svědků nalézáme stále znovu zmínky o tom, že na něm bylo něco tak zvláštního, tento pocit se nedá blíže popsat ani zdůvodnit. Vedle těchto již zmíněných jevů bylo mluveno o pocitu světla či mocné síly, které jakoby z něj vystupovaly, jiní zase popisovali pocity nevysvětlitelného blaha, pociťovali neobyčejnou lehkost a radost, když byli v jeho společnosti.

"Nejsem nic jiného než obyčejný, přirozený člověk"

Úzké spojení s přírodou nebylo charakteristické jen pro jeho dětství, nýbrž ho provázelo po celý život. Moře a hory ho přitahovaly magickou silou, velmi často sedával dlouhé hodiny bez pohnutí a nechal se unášet svými dojmy. Rostlinám a zvířectvu byl tak hluboce nakloněn, že nepřenesl přes srdce, kdyby si měl utrhnout nějaký květ. Choval v sobě tu pradávnu, hlubokou úctu ke každé formě života, což vyplynulo i z výpovědí jiných současníků, protože v každé cítil lásku Boží. Nebyl příznivcem rituálů a okázalostí, jeho chování nebylo přehnané, vyplývalo z jeho přirozené povahy.

Až do dospělosti si uchoval některé charakteristické znaky dítěte, které se projevily v jeho nekomplikovaném, velmi otevřeném způsobu jednání a jeho výrazné schopnosti bezvýhradně důvěřovat.

Jednou k tomu Bruno Groening řekl:

"Jsem a zůstanu dítětem [...], nebudu se měnit, ne, a vy všichni si o tom můžete myslet, co chcete. Jsem a zůstanu dítě, jsem jen dítko Boží, nic víc. Nic si nenamlouvám, ne, nejsem ani zbabělý, když opakuji stále znovu, jsem jen dítě. Spousta lidí není více dítětem, protože jsou dospělí."

Zrovna jako dítě, byl i on schopen těšit se z těch nejjednodušších darů života. Např. mu mohl člověk udělat velkou radost tím, že mu nabídl bramborovou polévku, kterou neobyčejně rád jedl. Při styku s ním neměl člověk nikdy ten dojem, že jedná s člověkem světa vzdáleným, spíš naopak, člověk se s ním mohl bavit nenuceně o všem možném zrovna tak, jako s každým jiným. Přitom měl rád humor a rád se od srdce smál, i když byl jinak spíše člověk vážný a mlčenlivý.

Bruno Groening pokračoval ještě často po svých projevech se svými přáteli v soukromých rozhovorech v užším kruhu. Přítomní se tak jeho slovem dovídali ještě více o existenci Boží říše (onoho světa) a mnohý zde našel i odpověď na své otázky o Bohu a o tajích života. Tato přátelská posezení se protáhla mnohdy až do časných ranních hodin.

Christa Pohlová byla několikrát ve Springe přítomna takovým rozhovorům až do ranních hodin a vylíčila jednu událost, která se přihodila na závěr jednoho takového večera:

Společnost se tehdy loučila až v 6 hodin ráno. Hned nato musela jet paní Pohlová do Hannoveru do zaměstnání. Při loučení ji Bruno Groening řekl, aby si nedělala žádné starosti a jela do práce ve vší pohodě. Ujistil ji, že tento den bez problému přežije. Do 15 hodin tomu také tak bylo. Pak ji ale přepadla silná únava. Ve svých myšlenkách se vrátila k Bruno Groeningovi a upomněla ho na jeho slib. Najednou se jakoby probrala a byla úplně čilá. Po skončení pracovní doby jela znovu do Springe a byla Brunem Groeningem srdečně přivítána. Ještě než stačila sama něco říci, poznamenal se smíchem on: "No, jak to bylo dnes odpoledne ve tři hodiny?" Očividně mu bylo známo vše, na co ona ve vzdáleném Hannoveru v danou hodinu myslela.

Jiná současnice, která udržovala kontakt s Brunem Groeningem po mnoho let, mi vyprávěla další osobní zážitek:

"Při jednom společném pobytu s panem Groeningem u pana Loye v rakouském Klagenfurtu se téhož večera dostavil ještě jeden manželský pár S. Bruno Groening znal tu paní, ale její manžel mu znám nebyl. Po určité době se Bruno Groening počal intenzívně bavit o lodích. Rozhovor šel tímto směrem stále více do detailů. Bruno Groening s ním mluvil jako jeden, který se v tomto oboru dokonale vyzná. Po nějakém čase řekl pan S. zcela udiven:

‘Pane Groeningu, to jsou přece ale podrobnosti, které vy nemůžete vůbec vědět!’ Pan Groening se usmál a odvětil s humorem: ‘No jo, jsem zkrátka starý mořský vlk!’ Panu S. bylo jasné, že jeho vědomosti musí mít kořeny ve vyšší moci, jinak to není možné, jak sám řekl. Pan S. byl specialista na stavbu lodí a zaujímal během války jedno velmi důležité vedoucí místo v tomto oboru, což Bruno Groening v žádném případě nemohl vědět. Byl přímo otřesen zjištěním, že Brunu Groeningovi jsou známy i věci, které byly služebním tajemstvím a které byly panu S. přístupny jen s ohledem na jeho vysokou funkci."

Něco podobného se událo i rodině Weberově v Essenu, když Bruno Groening začal mluvit s jedním přítomným reportérem o vývoji a konstrukci letadel. Po určité době se tento reportér ptal, odkud má Bruno Groening takové vědomosti. Nikdo nevěděl, že tento reportér měl za války vysokou pozici při luftwaffe a v tomto oboru se přirozeně výborně vyznal.³⁹

Käthe Tamsová z B. popisovala jeden opravdu nezvyklý příběh, který se dověděla od pana Loye. Pan Loy s ním byl jednou venku na procházce a během jejich společného rozhovoru se stalo, že Bruno Groening najednou zmizel. Pan Loy ho nemohl při nejlepší vůli nalézt. Po pěti minutách stál Bruno Groening vedle něj a otázal se jen: "Ach, měl jste snad obavy, že jsem

utekl?" Pan Loy nebyl schopen jediného slova, nemohl totiž vůbec pochopit, jak se může člověk stát jen tak, z ničeho nic, neviditelným.

Vzpomíná si ještě na jednu událost. Bruno Groening byl velmi úzce spřátelen s panem Preulem. Jednoho dne si spolu vyrazili na výlet. Během jízdy si položil Bruno Groening hlavu na volant, vypadalo to, jako by chtěl spát. Tak to zůstalo několik minut. Auto však jelo dále, aniž by sjelo z cesty. Pan Preusel zneklidněl a když to Bruno Groening zpozoroval, obrátil se k němu a ptal se ho, jestli si myslí, že by auto mohlo narazit do nějaké překážky a uvést je tak oba v nebezpečí. Pan Preul přiznal, že měl strach. Bruno Groening k tomu jen poznamenal: "Ale ne, umím přece řídit.:"

Grete Häusler z Hennefu / Sieg, která znala Bruna Groeninga od dob svého vyléčení v roce 1950, popisuje následující událost: Byla s panem Petzem a s manželi Bavayovými z Rosenheimu na návštěvě u pana Groeninga v Augsburgu. Pozdě v noci chtěli jet zpátky, bohužel však zjistili, že na jejich autě nefunguje zpáteční světlo. Pan Petz vše prohlídl, ale závadu nemohl najít. Prosil o pomoc Bruna Groeninga. Namísto toho, aby začal závadu hledat, postavil se Bruno Groening s rukama založenými za zády před otevřenou kapotu a díval se dovnitř. V tomto okamžiku se rozsvítilo i zpětné světlo jejich auta.

V knize "Zažit uzdravení je pravdou" popisuje Grete Häuslerová ještě jednu událost. Dne 25. května 1952 hovořil Bruno Groening u ní v domě před několika zdraví hledajícími, mezi nimiž byla i 73 letá paní Kulleová, která trpěla těžkou srdeční chorobou a hned toho večera se jí dostalo uzdravení. Z ničeho nic byla schopná vykonávat cviky, které byly pro ni předtím kvůli její nemoci zcela vyloučeny.

Grete Häuslerová líčí tuto příhodu takto:

"Musela ta cvičení opakovat a byla radostí celá bez sebe. Nikdy by nevěřila, že se jí něco takového v životě ještě podaří. Zářila štěstím. Pan Groening řekl láskyplně: 'To se bude váš syn těšit, že jste opět zdravá!' Ale ona odvětila jakoby na obranu: 'Pane Groeningu, nemám žádného syna!' A já jsem si v duchu pomyslela: 'No tak vidíš, nemůžeš přece jenom vědět všechno. Teď ses ztrapnil.' Pan Groening si byl ale jist a zeptal se znovu: 'A ani jste žádného neměla?' 'Ale ano,' odvětila paní Kulleová, 'ale před třiceti lety. Zemřel jako kojeneček.' 'Takže přece syn!' řekl Bruno Groening lichotně. 'On to vše vidí a má z toho radost. Dnes je jen trochu jinak oblečen.' "

To vše se přihodilo jen tak, jakoby se nic nedělo, bez nějakého závoje velkého tajemství. Se svými schopnostmi, které byly normálnímu člověku těžko uvěřitelné, zacházel Bruno Groening zcela přirozeně. Byly pro něj tak normální, jako všechna jeho léčení a jiné, pro ostatní lidi zcela neobvyklé příhody, žádné zázraky, byly jen výrazem stavu hlubokého spojení s přírodou, tzn. hlubokého spojení s Bohem.

Z tohoto úhlu vzato, není těžko porozumět jeho opětovným tvrzením:

"Nejsem nic jiného, než zcela přirozený, obyčejný člověk a takovým i zůstanu."

Přirozenost a nenucenost pro něho tak charakteristická, byla i vlastní všem jeho projevům. Jeho příprava na ně spočívala v tom, že se vzdálil a zahloubal se sám do sebe. Nikdy si nedělal písemné přípravy. Slova k jeho projevům mu přicházela sama od sebe. Jeho způsob mluvy byl zcela neobvyklý. Často se přerušil, aby se obrátil na některé z přítomných a kladl jim otázky. Přitom s nimi začal krátký rozhovor. Mnohdy vkládal do svých projevů vsuvky,

kteří očividně nebyly částí projevu, protože do něj vůbec nezapadaly, i když měly svůj smysl: byly totiž odpovědi na otázky, které si ten či onen posluchač v duchu kladl. Současnice Christa Pohlová to mohla potvrdit. Vzpomíná si na to, co neprožila jen jednou. Spontánně jí Bruno Groening odpovídal na otázky, kterými se v duchu zabývala. Tyto věty, jimiž jí odpovídal, nedávaly souvislost s jeho projevem a byly pro ostatní nepochopitelné. Sama pojednou během jednoho jeho projevu poznala, kdo před ní stojí v osobě Bruna Groeninga a sotva jí tato myšlenka bleskla hlavou, přerušil svou řeč, obrátil se k ní a řekl: "To, co vám teď přišlo na mysl, si ponechte prosím jen pro sebe."

Cizí mu byla i veškerá dogmatika. Nikdy se nestalo, že by někomu jakýmkoliv způsobem něco zakazoval. Svou úlohu viděl právě v tom udělovat jen rady, nazýval je svými životními moudrostmi. Nikdy neřekl, že ten nebo onen něco musí a byl na hony vzdálen tomu, aby něco zakazoval. Christa a Werner Hasseovi si toho všimli při jedné návštěvě u Bruna Groeninga někdy kolem vánoc. Byli k němu pozváni zrovna tak, jako někteří další lidé. Postřehli, že někteří z hostů pijí bowli. Přestože byl Bruno Groening zapřisáhlým nepřítelem alkoholu, nezakázal jeho požívání dokonce ani při takové příležitosti.

Posudky odborných lékařů

Jak posuzují Bruna Groeninga lékaři, jejichž obzor sahá dále než jsou hranice školské medicíny a kteří jsou schopni věřit na sílu vyšší moci, která prostřednictvím tohoto muže působí na vše živé? Co pro ně znamenal, pro ty, kteří byli prosti předsudků materialistického věku a kteří jeho působení pozorovali ve vší střízlivosti?

Hella Emrichová, lékařka a spoluvydavatelka časopisu "Nová Evropa" byla roky i se svým manželem Louisem Emrichem v kontaktu s Brunem Groeningem.

Navštěvoval je často v jejich bytě v Badenu a z jejich známosti se vyvinulo vřelé přátelství. Při jednom rozhovoru mi ho popsala jako obyčejného, ale velmi inteligentního člověka.

"Z jeho bytosti vycházelo příjemné teplo," vyprávěla mi. "Člověk se cítil v jeho blízkosti prostě blaze. Často, když nás i spolu s jeho paní navštěvovali, sedávali jsme zkrátka jen tak, mlčky. Člověk ani nepotřeboval mnoho mluvit, již sama jeho přítomnost byla schopna zprostředkovat obrovskou sílu."

Ve své knize "Tajemství zázračného léčení, pokus o objektivní pohled do sporných otázek léčitelského umění" podává zprávy o výsledcích dlouhodobých zkoumání u mnoha léčitelů.

V jedné kapitole popisuje "fenomén Bruno Groening":

"Když vešlo ve známost, že při masových shromážděních odklonil v Herfordu skutečnil Bruno Groening s úspěchem mnohá uzdravení, proudily k němu ze všech zemí světa nemocní [...]. Výsledek tohoto dění byl ten, že se brzy začala o něho horlivě starat lékařská obec, ne že by to bylo v kladném smyslu slova, naopak, tato starost sebou nesla jen odcizení a rozhořčení. Byly hledány všemožné prostředky, kterými by se "protivník" zneškodnil [...]. Tvořily se skupiny, které vášnivě bojovaly buď s ním, nebo proti němu. Vznikl pravý shon okolo Bruna Groeninga, jehož následkem se vynořovala spousta obchodních manažerů, o jejichž intrikách neměl Bruno Groening ani tušení. [...]"

Člověk by to nepovažoval ani za možné - kdyby bral za věrohodné všechny zprávy v tisku - že Brunu Groeningovi peníze, hodnosti či tituly mnoho neznamenal.

‘Chci přivést lidstvo zpět k víře Boží. Ta je bude i léčit,’ bylo hlavním naplněním a smyslem jeho učení. [...]

Jestliže byl Bruno Groening určitými kruhy úplně zneuznán a pomlouván, nebylo to snad jen proto, že byl svými současníky představován jako zázračný doktor [...]. To zamlžovalo jen jeho skutečný a diferencovaný charakter křesťana, zvěstovatele a hlasatele. Co bylo vlastním jádrem jeho života a jeho úsilí, bylo známo jen velmi malému počtu lidí."48

Dr. Beyer, lékař, který se po desetiletí zabýval fenoménem duchovního léčení, podal soudu ve velkém soudním procesu v roce 1955 -59 odborné dobrozdání o způsobilosti Bruna Groeninga k duchovnímu léčení. V tomto dobrozdání, kterému předcházely mnohé společné osobní výměny názorů, popisuje úlohu duchovního léčení jako průchodní stanici, jako potrubí, jako zprostředkovatele pro "obrovskou Kosmem proudící tvůrčí sílu" a připojuje v souvislosti s Brunem Groeningem:

"Zrovna tak pociťuje Groening své působení a vyjadřuje to ve své jasné a dobře srozumitelné výpovědi:

‘Ne já léčím, nýbrž To léčí skrze mne.’

Toto vědomí, že ne já sám působím, ale že sloužím jen jako prostředek vyšší mocnosti, je výrazem pravého náboženského cítění - pravé religiozity. Takové výjimečné zdůraznění tohoto nadání, které u Bruna Groeninga vyšlo překvapivě na denní světlo, vzbudilo pochopitelně velký ohlas, jak je z průběhu událostí zřejmé. Nával pomoc hledajících byl tak obrovský, že samotná osobnost takto ze všech stran sevřeného léčitele nemohla dostát požadavkům na ni kladených. A ani o pomoc žádané úřady nebyly sto takovému nečekanému živelnému návalu čelit. Tak se stalo, že došlo k velkým nepořádkům, které budily veřejné pohoršení nejen skrze neudržitelné vnější poměry, nýbrž také skrz nečestné osoby z Groeningova okolí, které neodolaly pokušení sledovat a uskutečňovat vlastní cíle, takže se celkovému dění nakonec dostalo stínu nekalosti a nečestnosti. Bylo by neoprávněné, zatahovat do takových obvinění osobu Bruna Groeninga. [...]

Jako člověk, který se již po tři desetiletí zabývá léčivým působením duchovní cestou a který se tedy v této oblasti na základě vlastních zkušeností dokonale vyzná, dívám se na osobnost Bruna Groeninga daleko nezaopatěji než ten, který je v této oblasti nezkušený a proto neznalý, nebo přinejmenším nejistý. Můj posudek není založen na základě protiřečících si zpráv z tisku, nýbrž na základě osobního styku s Brunem Groeningem. Poznal jsem ho jako muže s nejčistšími úmysly. [...] Po znalecké stránce nejsou známy důvody k tomu, aby mu nebyla povolena činnost, poněvadž není pochyb o jeho schopnostech, kterými skutečně pomáhá nemocným lidem při jejich uzdravování."

Dr. Gemassmer, jiný lékař s dlouhodobými zkušenostmi v léčitelství duchovními cestami, vyjádřil ve svém dobrozdání pro soudní jednání ze dne 17. 4. 1955 o Brunu Groeningovi kromě jiného:

Poznal jsem Bruna Groeninga v prvních dnech měsíce ledna roku 1954 a navštívil ho v jeho bytě v blízkosti Mnichova. V průběhu rozmluvy s ním jsem ho poprosil o léčebný zážitek. Na

to mi řekl: " Pověte mi, co se teď s vámi děje, co cítíte?" Nevěnoval mi více pozornost a začal se bavit s jiným pánem, který stál ode mne vzdálen asi čtyři metry.

Již po několika málo minutách se u mne dostavil pocit silného proudění, který stoupal od chodidel k lýtkům a holeni. Tento proud vyvolal v jedné z mých nohou palčivou bolest, která však po několika okamžicích zase zmizela. Stále více mne naplňoval příjemný klid [...]. Silný pocit blaha se ve mně rozšiřoval víc a víc. [...] Pocit klidu, který se mne zmocnil, rostl až k mocnému pocitu síly, tak že jsem sám přerušil toto působení a děkoval jsem panu Groeningovi [...]. Cítil jsem se mimořádně dobře. Z důvodu cestování jsem byl již druhý den bez svého poledního spánku, na což jsem byl velmi háklivý. Po půlnoci jsem pana Groeninga opustil. Do postele jsem se dostal až teprve ve dvě hodiny v noci. Byl jsem tak obdivuhodně cílý, že jsem měl obavy z toho, že neusnu. Přesto jsem však usnul již po několika minutách a druhého dne jsem po čtyřech hodinách spánku vstával plně odpočat. Bydlel jsem ve Stramberku, vzdáleném od nádraží asi 25 minut. Naneštěstí jsem se nemohl dovolat taxi a tak jsem byl přinucen k nádraží běžet, abych nezmeškal vlak. To byl výkon, kterého jsem dříve nikdy nebyl schopen. Tímto zážitkem byl fenomén síly vycházející z Bruna Groeninga jednoznačně potvrzen."

Dále ještě dr. Gemassmer zdůraznil, že taková síla, jaká se u Bruna Groeninga tak výrazně projevuje, zavazuje jejího nositele k tomu, aby ji poskytl k dispozici. Viděl to jako morální povinnost veřejných činitelů, "poskytnout možnost nechat tento účinek dále působit ve všech případech, kdy se takový fenomén objeví." Tomuto harmo-nickému působení bylo však ze strany zdravotnických zákonodárců i přes očividnou ochotu Bruna Groeninga zabráněno.

Dr. Gemassmer k tomu dodává:

"Vím, že je ze strany civilních organizací vykonáván nátlak na lékaře, aby nespolupracovali s Brunem Groeningem a tím, že mu nebylo vydáno povolení k výkonu praxe jako léčitele, bylo znemožněno harmonické působení Groeninga přímo zdravotnickým zákonodárstvím."⁵¹

V Brunu Groeningovi jsou skryty vnitřní síly, říká dr. Gemossmer dále, které nepůsobí jen jako mohutná energie směrem ven na nemocné, nýbrž působí i na něho samotného. Tyto síly ho musí bezpodmínečně vnitřně roztrhnout, nebude-li mu umožněno uskutečňovat to, co je jeho vnitřní úlohou a co mu bylo určeno vyšší mocí.

Pokračuje dále:

"Neumožnit člověku cestu, na které by mohl blahodárným, harmonickým způsobem nechat působit tuto prasílu, jejíž léčebná účinnost se již tisíckrát prokázala, je zodpovědnost, která bude jednou souzena zákonem Ducha."

Posudek Bruna Groeninga

Na závěr bych se chtěl ještě zmínit o posudku na Bruna Groeninga, který jsem našel v aktech. Po své osmileté známosti s Brunem Groeningem zachytil v tomto posudku pan Erich Pelz, hostinský z R., své postřehy o jeho osobnosti. Vše je sepsáno formou osobního dopisu, který byl napsán v lednu 1958 krátce poté, co bylo ukončeno odvolací jednání velkého soudního procesu v Mnichově.

"Tímto právě skončeným procesem i s jeho očekávající se jistou revizí se dostává Váš zápas a boj o Vaši osobnost do velmi závažného stadia.

Protože jsem sledoval tento i jemu předcházející proces do všech podrobností přímo na místě dění, pociťuji potřebu napsat Vám dobrovolně a neodvolatelně toto prohlášení:

Poprvé jsem přišel s Vámi do styku v roce 1949 na Traberhofu u Rosenheimu. [...] Já sám se zabývám intenzivně asi čtyřicet let indickou, čínskou a tibetskou moudrostí. Poté, co jste díky událostem v Herfordu vešel do oslnivého světla veřejnosti a stal se známým, bylo mi jasné, že jste [...] jeden z těch nevšedních a jen řídko se objevujících velkých poznatelných duchů v lidské podobě - což je v zemích Východu známo, ne však na Západě - jimž byla Stvořitelem všech věcí udělena neobyčejná síla a jejichž existenci nedokáže tzv. exaktní věda dnešními prostředky vůbec vysvětlit. Tyto Boží síly jsou nám přesto všechno k dispozici a nemohou být ani diskusemi sprovocovány ze světa.

Proto jsou u nás takoví lidé již po staletí pronásledováni a kamenováni. Bylo mi jasné, že také Vy [...] budete nucen jít takovou cestou. Dosavadní vývoj věcí mi moji domněnku bohužel jen potvrdil. Také názory na Vás se u mnoha lidí liší [...]. Přitom se sotva kdo z nich přesvědčil sám o Vás a o Vaši činnosti. Protože jsem si toho byl vědom, sledoval jsem od počátku Vaši cestu a snažil se s Vámi navázat bližší kontakt. Začalo to na Traberhofu jedním zázrakem. Od roku 1939 jsem trpěl na zbytky pravostranného ochrnutí [...]. Přes osmiměsíční intenzivní ošetřování v jedné speciální klinice v Kielu zůstávalo ochrnutí v pravém rameni tvrdošjně i nadále. Na tento stav jsem si v průběhu dalších deseti let zvykl. I když jsem tehdy na Traberhofu stál od Vás dosti vzdálen, a to asi za dvěma tisíci lidmi, byl jsem během okamžiku od mého zatížení osvobozen! A jsem až doposud."

Aby svůj názor a posudek oprávnil, píše Erich Pelz dále, že v průběhu dalších let navštívil spolu s Brunem Groeningem mnoho společenství v Německu a v Rakousku a mohl se opakovaně přesvědčit o jeho privátním životě během svých návštěv u něho v Plochingenu a udělat si tak o něm přesný obraz. Dále pokračuje ve svém dopise:

"Mohu tedy říci, že jsem měl příležitost v dostatečné míře a dostatečně dlouho k tomu, abych mohl pozorovat Vás samotného a také Vaši činnost a dění okolo Vás. Vycházejí z této situace se nerozpakuji prohlásit následující:

- Podle mého přesvědčení jste jeden z poslů, který má v podobě prostého člověka zde v Německu žít a plnit své vyšší poslání. [...]

- V mé přítomnosti jste ještě nikdy neřekl nic, co by neodpovídalo pravdě.

- Nevykonáváte nic takového, co by se mělo hodnotit jako činnost léčitelská nebo lékařská. Zásadně zakazujete pacientům hovořit o jejich nemocech. Mohl jsem to opakovaně pozorovat od r. 1946 až do dneška. Přesto jsem i zažil, že Vás lidé takovými hovory opakovaně obtěžovali. [...]

- Nedotýkáte se žádného člověka, nevyšetřujete ho a neradíte mu, aby nechodil k lékaři. Ba naopak, doporučujete lidem, aby se na lékaře obraceli [...].

- Zrovna tak, jako jste neřekl nikdy nic proti žádnému lékaři, nestojíte ani svými projevy proti jakémukoliv náboženskému učení. [...]

- Léčebnou sílu, která z Vás vychází, jsem měl možnost i se svou manželkou na vlastním těle zažít. Viděl jsem i uzdravení nesčetných lidí z Vaší blízkosti, ale také ve společenstvích, kde jste přítomen vůbec nebyl. Byla mi k dispozici i místopřísežná prohlášení uzdravených.

Rovněž jsem měl příležitost hovořit s jedním mužem ze
- Severní Ameriky o neslýchaných výsledcích a dojít tak k překvapivému závěru, že síla,
která z Vás vychází, nezná žádných místních ohraničení.

- Musím důrazně upozornit, že Vaše přednášky jsou čistě religiózní. [...] povahy. V žádném
případě nepřipomínají léčitelskou vědu. To, že v souvislosti s novou orientací myšlení, která
vzniká v důsledku Vašich projevů, nastává i regulace tělesná, je něco, co se teprve nyní
pokouší akademická medicína znovu vyhrabat z vědeckých trosek několika tisíciletí.

Proto se mi nyní zdá být vysvětlitelné to, že jste tak neseriózně pronásledován bez toho, aby
se člověk aspoň jednou jedinkrát o Vašem skutečném působení přesvědčil."

Cílem této kapitoly je podat čtenáři fakta, výpovědi a zážitky očitých svědků z okolí Bruna
Groeninga, aby si mohl utvořit obraz o charakteru a vlastnostech tohoto neobvyklého muže.
Skutečnost, že v době od jeho dětství až po jeho smrt docházely rozdílné osoby nezávisle na
sobě ke stejným nebo podobným závěrům, znamená dojemná potvrzení pravdivosti všech
těchto výpovědí.

3. Kapitola

Učení Bruna Groeninga

Tajemství Bruna Groeninga odkryto vědou?

Bruno Groening byl často označován v novinách jednostranně a se značně ironickým podtónem jako "záračný doktor Groening". Ale o Groeningově učení se nehovořilo nikdy. Úloha snižování významu osobnosti Bruna Groeninga nebyla pro protivníky jeho učení z doktorských řad velmi těžká a to z toho jednoduchého důvodu, že jeho osobnost byla už tak jako tak zafixována ve veřejném mínění jednostranně v obraze léčitele či nějakého záračného doktora.

Úspěšná léčení byla přiznávána, byla ale výlučně spjata s onemocněními podmíněnými duševně. Zprávy, ze kterých mohlo být zřejmé, že jeho úspěchy jsou očividně větší než ty, které byly dosaženy léčbou doktorů, byly buďto popřeny anebo odsunuty na vedlejší kolej masové psychózy. Z tehdejších dokumentů jsem vypožoval, že byly vyvíjeny snahy dokázat veřejnosti, že lékařská věda je schopna začlenit Groeningovo působení do lékařských souvislostí a jsou jí i zjevné a vysvětlitelné příčiny tohoto dění hraničícího jakoby se zázrakem. Toto zaměření je jasně patrné i z titulní strany časopisu "Revue" z října roku 1949, kde můžeme číst:

"Groeningovo tajemství odkryto vědou."

Toto zařazení Groeningova působení do obvyklých lékařských myšlenkových schémat, která budila dojem absolutní bezproblémovosti, způsobilo, že se v širokých kruzích neprojevila nutnost podrobit dění kolem Groeninga důkladnějším zkouškám nebo průzkumům. Vždyť co mohlo přinést ještě nového, když jej věda už tak jako tak prohlédla?

Objektivní pozorovatel, který se děním kolem Bruna Groeninga zabývá bez ohledu na výše uvedené skutečnosti, musí chtít nechtít přiznat, že lékařský slovník je příliš chudý na to, aby podal uspokojivé vysvětlení k událostem souvisejícím s tímto mužem. Zprávy o vyléčení, které každou souvislost se sugestivním ovlivněním léčené osoby spolehlivě vylučují a mnohonásobná svědectví o nezvyklých duševních schopnostech Bruna Groeninga jsou očividnými důkazy, které dokazují existenci síly, která byla vědou doposud tvrdošijně popírána

Při důkladnějším sledování projevů Bruna Groeninga vystupuje na denní světlo rozpoznání takových příčin zdraví a nemoci, které bychom marně hledali v naučných lékařských knihách. Poznáním, které je tak nekompromisně a srozumitelně představováno a přesto budí pohoršení, jsou tedy vědomě uváděny v pochybnost podstatné složky celospolečenského světového názoru. Výpovědi Bruna Groeninga mají tak ucelený charakter, který nese očividně známky učení, takže považují za smysluplné vyjadřovat se v dalších kapitolách této knihy o jeho působení jako o "učení Bruna Groeninga".

Bruno Groening: "Existence Boha je holá skutečnost."

Následující popis učení Bruna Groeninga vznikl na základě původních pramenů (osobní projevy Bruna Groeninga), písemností z jeho doby a informací, které jsem získal při osobních rozhovorech se svědky všech událostí. Snažil jsem se přijít k duchu jeho výpovědi tak blízko, jak jen to bylo možno.

Většina lidí věří, že jejich hlavním znakem je jejich viditelné tělo. Bruno Groening viděl naproti tomu v lidském těle jen nástroj, který je schopen působit v oblasti materiální. Byl přesvědčen o tom, že člověk je ve skutečnosti duch, který má duši a ta může žít na zemi jen ve spojení s materiálním tělem. Nekompromisně zde poukazoval na vyšší duchovní existence. Duchovní roviny lidského pozemského bytí nebyly pro něj teorií, byly pro něj živou skutečností. Prožil ji sám v sobě a díky tomuto prožití rostlo i jeho přesvědčení a jeho vědomosti o hlubokých souvislostech mezi zdravím a nemocí. Tato věda není nová, tak vždy zdůrazňoval, je to jen část pravědy, ke které v dnešní době ztratila většina lidí přístup.

"Nevím mnoho," řekl jednou v jednom ze svých proslovů ve společnosti ve Springe, "nevím o nic víc, než druzí, vím ale jedno a to je to, co dnes už lidé neví. Právě proto vidím svou povinnost každého jednotlivého člověka poučit, ke komu patří, co je za stvoření a jak má přijímat sílu Stvořitelovu, aby se s její pomocí stal pánem svého těla."

Existence Boha byla pro Bruna Groeninga skutečností. Z tohoto vnitřního vědomí rostlo vědomí existence všemohoucí moci, na kterou již mnoho lidí nebylo schopno věřit:

"Cítím se zavázán podat lidstvu vysvětlení. [...] A kdyby jeden z vás chtěl tvrdit, že Pán Bůh neexistuje, nechám se rozčtvrtit! Nikdy se od své víry neodvrátím."

V jeho případě nezůstávalo jen u zbožných slov, chtěl vést lidstvo k tomu, aby samo znovu zažilo, že tento odcizený Bůh může pomoci a chce také pomoci, jestliže mu v tom člověk sám nebrání. Z tohoto důvodu viděl prvotní úlohu svého působení v tom, aby umožnil všem pomoc hledajícím přístup k této rozsáhlé léčivé síle, síle tvůrčí, síle, kterou nazýval léčivým proudem.

Přijímání Stvořitelovy síly

Ve většině případů hovořival ještě před projevy Bruna Groeninga k pomoc hledajícím osobám jeho spolupracovník, který je svými pokyny připravoval k přijímání léčivé síly. Tyto předpoklady musely být splněny, mělo-li být dosaženo úspěchu. Přítomní nesměli křížit ani nohy ani paže, myšlenky měly být zaměřeny k něčemu pěknému a příjemnému. Přitom měl každý pozorovat, co se děje v jeho těle.

Bruno Groening shrnul tuto prosbu v následujících slovech:

"Kdybyste se prosím nyní zaměřili na své tělo a při opravdu dobré vůli mu mohli věnovat veškerou pozornost. Když už všem svým spoluobčanům radím, aby každý jeden z nich své tělo neznetvořoval, aby nekřížil své nohy, neboť k tomu ho Bůh nestvořil. Zde chcete přijímat to nejcennější, proto musí každý sedět s otevřenými dlaněmi a musí mít své toužebné přání v srdci, musí Boha prosit, aby mu dal to, čeho mu je opravdu zapotřebí. Když budete vždy takto činit, přátelé, budete přijímat nejen něco, budete přijímat a cítit to, čeho si vaše tělo žádá, co vaše tělo potřebuje."

Při rozhovorech s mnoha léčiteli jsem měl možnost pozorovat, že tito jednají stejným způsobem. Jeden léčitel z Brém mi řekl, že přišel zcela intuitivně na to, že léčivá síla proudí mnohem lépe, když člověk ruce a nohy nekříží. Jedna léčitelka mi líčila, že nemůže pracovat, když jsou končetiny přeloženy přes sebe. Má vždy pocit, jakoby se v ní něco hromadilo a nemohlo dále.

Bruno Groening popsal tyto situace jednoduchými slovy. Léčivou sílu Boha označil jako léčivý proud. Je zajímavé, že většina osob, které přijímaly podle pokynů Bruna Groeninga léčivou sílu, ji popisují jako pocit brnění a velmi příjemného tepla, které proudí jejich tělem. Pro lepší pochopení nabádal Bruno Groening své posluchače k tomu, aby si své paže a nohy představili jako elektrické vedení. V technickém přirovnání vede dotek dvou neizolovaných elektrických vedení ke zkratu. Podobná situace nastává v těle. Překřížené končetiny způsobují nahromadění energie, která nemá možnost proudit dále. Tímto způsobem se člověk z léčivého působení těchto sil vymyká. Tento jev je člověk dokonce schopen vnímat, je-li dostatečně citlivý. Některé osoby, kterých jsem se na jejich pocity vyptával, mi v této souvislosti popsaly velmi nepříjemný pocit, který se u nich dostavil a působil jako nějaký tlak či zácpa. Většina lidí není schopna vnímat tyto pochody v těle. Téměř všude lze pozorovat, např. při různých veřejných akcích, že více než 90% lidí kříží své ruce a nohy. Někteří dokáží přelozit své končetiny dokonce dvakrát. Toto držení těla je považováno za normální a dokonce za pohodlné. Člověk dokonce ani tímto špatným držením těla nepostrádá ztracenou energii, protože mu tato není vůbec známa. Poněvadž však tento stav nemá nepřetržitě trvání (nejpozději při chůzi je odstraněn), bývá dosahováno určitého vyrovnaní a poruchy se dostaví teprve až po delší době.

Léčivý proud: Sugescce či léčebná síla? Faktor "X" v působení Bruna Groeninga

Vraťme se zpět k učení Bruna Groeninga. Otevřené držení těla je tedy nutné k tomu, aby mohla být přijímána tvořivá síla. Vedle těla musí být plně otevřena i mysl, přičemž člověk upustí od negativních myšlenek, především myšlenek na nemoc a starosti a připouští si jen myšlenky pozitivní, kdy myslí na něco pěkného a příjemného a pozoruje, co se děje s jeho tělem. Bruno Groening nazval toto otevřené držení těla a vnitřní dění "zaměřením" nebo "naladěním". I zde použil k lepšímu porozumění srovnání v oblasti techniky. Skrze toto zaměření či naladění se člověk vědomě otevře léčebné síle, tvořivé síle, neklade žádné překážky této léčebné vlně, kterou mu Bůh vysílá. Bruno Groening srovnává lidské tělo s rádiem. Rádio potřebuje také určité "naladění", aby mohlo přijímat požadované vysílání.

Člověk přijímá léčivé vlny (léčivou sílu), jsou-li k tomu splněny všechny předpoklady. Většinou se dostávají tyto výše popsané pocity již poměrně brzy. Je zajímavé, že tyto pocity se nedostávaly jen přímým Groeningovým posluchačům v době jeho života, také dnes jsou známy případy pomoc hledajících osob, které léčivou sílu pocítily a i přijaly. Jsou to však nejen pocity, které jsou podobny slabému proudu, často bývají popisovány jako pocity plné síly a lehkosti či pocity plného štěstí. Jiné osoby nepocítí naopak vůbec nic. Vnikání síly však není na vědomých pocitech závislé. Skrze mnohá pozorování se ukazuje, že se vyléčení dostavilo i u takových nemocných, kteří tyto pocity proudícího léčivého proudu neměli. Léčivá síla působila i přesto.

Jak však k takovým pocitům dochází? Tuto otázku si kladli vědci při výzkumné komisi v Heidelbergu v roce 1949, když chtěli pod klinickou kontrolou vyzkoumat léčivé působení Bruna Groeninga. Objevili podobnosti s autogenním tréninkem zdůvodněným hypnózou,

kteřý zpracoval v roce 1920 na základě svých dlouholetých zkušeností prof. J.H.Schulz. Při povrchním pozorování by člověk mohl tyto podobnosti akceptovat. Takzvané "drožkové sezení" při autogenním tréninku vyžaduje také otevřené držení těla. Paže a nohy nemají být překládány přes sebe, záda jsou volná, nepodepřená, ruce leží na stehnech. Při bližším pozorování však neuniknou některé rozdíly. Schulz označoval autogenní trénink vždy za "cvičnou cestu k samohypnóze". Z tohoto popisu jasně vyplývá nikdy nepopřený vztah k hypnóze. Pro Bruna Groeninga bylo svobodné rozhodování člověka nedotknutelné, proto byl také odpůrcem hypnózy a sugesce vůbec.

Schulz stejně jako Groening nabádá, aby se lidé hluboce soustředili na své tělesné pocity. Při autogenním tréninku jsou však tělesné pocity vyvolávány autosugescí. To znamená, že pacienti jsou vedeni k tomu, aby se soustředili na určité cvičné formule, aby ve své mysli vytvářeli opakovaně obrazy, až se stanou citelné. Používány bývají formule jako: "Pravá (levá) paže je těžká", "jsem zcela klidný (á)", "mé srdce bije klidně a mocně"- a podobné.

Ten, kdo tato cvičení provádí, si musí tyto formule ve své mysli přeměnit na výrazné živé obrazy. Pomocí tohoto opakovaného sebesugerování se dosahuje ovlivnění jinak neovlivnitelného vegetativního nervového systému, např. svalového nebo cévního napětí. V protikladu k autogennímu tréninku není v případě "naladění" nutná žádná autosugesce nějakých představových vzorů. Člověk, který se aktivně pokouší dosáhnout ve svém těle při autogenním tréninku určitých změn, je při "naladění" v učení Bruna Groeninga ten, kterému se něčeho dostává, je tedy jen příjemcem. Ne on sám způsobuje něco ve svém těle tím, že svému podvědomí vnucuje určité myšlenkové vzory, nýbrž zde působí takzvané "to" nebo "ono", zde působí Božská síla. Člověk v sobě nechává jednoduše působit a pracovat to "ono" a pozoruje toto dění ve svém těle a ve své duši.

Peter Drittler (31) z L. se naučil u jednoho lékaře autogennímu tréninku a prakticoval ho po dlouhou dobu. Obeznámil se také s učením Bruna Groeninga a začal se zaměřovat také na léčivé síly.

Jeho osobní zkušenosti potvrzují můj dojem, když mi podává tuto zprávu:

"Dopis mé bývalé přítelkyně mne přivedl k učení Bruna Groeninga. Krátce poté, co jsem jej četl, mnou projížděl od hlavy až k patám ve vlnách proud, v němž jsem ihned rozeznal léčivý proud. V mžiku mne naplnily blažené a osvobozující pocity, jakoby v mém nitru docházelo k nějaké očistě. Totéž prožívám vždy v těch chvílích, kdy se na léčivý proud naladím. Zjišťuji také výrazné rozdíly v porovnání s autogenním tréninkem. Při něm se soustředuji na části těla nebo na stavy, kterých chci dosáhnout. Při "naladění" na léčivý proud umožním pozitivním myšlenkám a pocitům cestu do mého nitra, uvolním se a myslím jen na pěkné zážitky, řekněme na východ slunce. Přitom pozoruji své tělo a přijímám a vnímám proudění v celém jeho pozitivním působení. Učení Bruna Groeninga mi umožnilo vybudovat si niterné spojení k tomuto léčivému životnímu proudění, které je schopno vyléčit dokonce choroby podle lékařské vědy nevléčitelné. Autogenní trénink toho schopen není. Upustil jsem od autogenního tréninku, i když ho už velmi dobře ovládám, poněvadž mi už nestačí to málo, to krátce trvající a to povrchní, co je mi tento trénink schopen poskytnout. Skrze příjem léčivých proudů se ve mně vyvinuly pocity, kterých bych autogenním tréninkem nikdy nedosáhl. Svou moc ztratilo nade mnou již kouření, alkohol a herní automaty, rovněž tak myšlenky na sebevraždu, deprese a strach ze zkoušek, které mne dříve tak trýznily, mne opustily a uvolnily místo optimismu a radosti ze života, což mi dříve bylo úplně cizí. Připadá mi, jakoby se skrze tuto sílu ve mně rozsvítilo světlo, jakoby skrze léčivý proud mým nitrem procházel proud

života. Díky těmto dojemným zážitkům jsem našel znovu víru v Boha, kterou jsem již před lety opustil."

Je zřejmé, že se z otázky, kterou si medicínské kruhy jsou nuceny klást - odkud - stává světonázorový problém. Výklad Bruna Groeninga o působení vyšší moci, kterou označuje za Boží proud, otřásl světovým názorem vědecké medicíny, poznamenané oduševněnými pojmy materialistické éry. Ukázal něco nového, něco co vyžaduje myšlenkové přeorientování. Z historie jsou nám známy příklady, které svědčí o tom, že prosazení něčeho nového, co odporovalo soudobému světovému názoru, nemělo téměř nárok na úspěch. Když si člověk uvědomí, že první učebnice o psychosomatickém lékařství vyšla v roce 1943 a že přes všechny nové poznatky případně mnohým lékařům ještě dnes zatěžko akceptovat myšlenku převahy ducha nad tělesným děním, není zatěžko si představit, do jaké míry muselo být pro Bruna Groeninga v r. 1949 obtížné přesvědčovat o správnosti podstaty jeho učení rozhodující vědecké autority tehdejší doby.

Vědci z Heidelbergu se snažili zařadit účinky léčivých proudů do svých myšlenkových systémů.

Prof. Fischer popisuje své dojmy z heidelberských vyšetření v jednom uzavřeném interview takto:

"Groening nevyvolává takovou autosugesci (jako např. při autogenním tréninku), nýbrž vytvoří nejdříve stav velmi silného a napjatého očekávání, přičemž podněcuje pacienty k pozorování všech pocitů na svých orgánech. Tyto pocity se dostávají ve většině případů samy od sebe, poněvadž jsou vyvolány právě tím napětím, které toto očekávání produkuje."⁷

Příklad jednoho zcela neuspokojivého vysvětlení tohoto dění. Potíže, s jakými byly vyvíjeny snahy vtěsnat působení Bruna Groeninga do běžných formulací, jsou v dalších projevech prof. Fischera ještě výraznější. Pokouší se definovat ještě nějaký "mezistupeň", který se však zdá být ještě pochybnější.

"Groening zde vyvinul něco nového a sice nějaký mezistupeň, který je mezi autogenním tréninkem a sugescí dosaženou pomocí cizí osoby."

Působení nějaké vyšší síly bylo popřeno, pocity měly být výsledkem nějaké zvláštní formy sugescce Bruna Groeninga a tak se tedy mohlo na veřejnosti s čistým svědomím tvrdit:

"Groeningovo tajemství je vědou odkryto."

Zcela na okraji veřejné diskuse stálo o několik let později čestné prohlášení známého psychoterapeuta dr. G.R. Heyera, který dal jasně najevo to, že působení Bruna Groeninga přesahuje dalece hranice sugestivního působení na člověka v psychoterapii a "nějaká zcela vzdálená podobnost existuje sice, ale jen v podstatě těchto jevů." Tvrdil, že "si člověk mnohdy z přespříliš vysoko postaveného vědeckého hlediska nemůže dovést do takové míry, aby popřel zcela léčebné účinky sil, o kterých nemá důkladné znalosti a tím se dopustil staré a nebezpečné chyby, když by povyšně tvrdil, 'něco takového neexistuje [...],' nebo ale 'to jsme věděli přece už dávno [...]' " Přiznal existenci ještě jedné neznámé veličiny, která je v působení Bruna Groeninga podpurným faktorem. Nazval ho "veličina X."

Bruno Groening hovořil ve vsí otevřenosti na veřejnosti o této neznámé veličině, která byla vědou z větší části popírána, vždy, když byl dotazován, jak se dá dění kolem něj vysvětlit. Říkal:

"Ne já léčím, nýbrž 'to' vede v člověku skrze mé učení o víře k jeho uzdravení" a "mně neděkujte, děkujte Bohu."

V jednom projevu popsal své působení takto:

"Jsem připraven předat vám sílu, která mi byla dána ne od lidí, nýbrž skutečně od samotného Boha, abych mohl lidem pomáhat, abych je mohl léčit. Neříkejte prosím ale nikdy, že jsem vás vyléčil já. Ne! Víra v Boha, spojená s Pánem, to je ta vlna, kterou jste přijali, která jde přes mé tělo nebo skrze něj. Jsem jen malý zprostředkovatel, nic víc, maličký transformátor. Můžete ode mne tento proud mít a záleží jen na vás samotných, jak ho v sobě necháte působit."

Tato slova svědčí o osobní pokoře a o hlubokém poznání vyšších zákonů. Toto "to,ono", léčivá síla Boha, to bylo to nové a zároveň prastaré z jeho učení. Toto "to"předávat vědomě lidem, byla jeho úloha, v tom viděl své poslání.

Nezávisle na Brunu Groeningovi nacházejí i dnes mnozí léčitelé stejná nebo podobná slova, kterými vysvětlují své léčitelské působení. Margarete Rauerová, léčitelka z Wuppertalu se vyjadřuje v knize Anity Höhnerové "Duchovní léčitelé dnes"o tom, že ona sama nikdy neléčila, to je možno jen Ježíši Kristu, ona byla jediné jakýmsi kanálem, kterým božské síly proudily. Stejně jako Bruno Groening odmítá i ona slovo "zázrak"jako označení pro tuto sílu.

Anita Starková, léčitelka ze Švýcarska, podává zprávu ve stejné knize:

"Cítím to sama, jak mnou něco prochází [...], pociťuji to, jako bych seděla na mraveništi [...], někdy pociťuji chlad, někdy teplo."

Ještě jedna léčitelka, Erika Blöchingarová ze Švýcarska zdůrazňuje, že tato síla nepřichází od ní. Mnozí pomoc hledající míní, že tuto sílu vnímají jako nějaké světlo:

"Pociťují proudění energie, které je zasahuje jako světelné paprsky [...], mají pocit tepla a cítí se přítom volně a blaze."

V Anglii se spojili léčitelé ve spolky. Jeden z nich se jmenuje "Národní federace duchovních léčitelů" a je v něm sdruženo 4000 z počtu asi 20 000 léčitelů z celé Anglie. Je-li těmto "duchovním léčitelům"ve Velké Británii kladena otázka - "odkud"jejich léčebné síly přicházejí, odpoví tito zpravidla stejně, že ne oni sami léčí, nýbrž jsou jen zprostředkovateli Božských sil a proudů, které pronikají celým Kosmem.

"Regulace"- očista těla?

Když se Bruno Groening po svých projevech přítomných tázal, cítí-li něco ve svém těle, popisovali tito často bolest, která byla během jeho projevu podstatně větší, než obvykle. Při takových výpovědích bylo možno pozorovat určité potěšení, které mu tato skutečnost očividně přinesla, což přivádělo mnohdy pomoc hledající osoby v údiv. Přišly sem především proto, aby se bolestí zbavily a ne proto, aby v jejich vystupňování viděly či našly něco

dobrého. Bruno Groening nazýval tyto reakce, vyvolané pronikáním léčivého proudu do těla a právě tímto jevem zintenzivněné, nebo také změnu daných potíží, jako "regulace".

Vyjadřoval se o tomto fenoménu takto:

"Regulační bolest je velmi nutná. Jednotlivci dostanou často strach, když se tyto regulační bolesti dostaví, že se nemoc zhoršuje. [...] Někteří se toho dokázali hned chytit a říkali: 'Namísto uzdravení si od něho lidé odnášejí nemoci.' - Proto upozorňuji stále a znova, dostaví-li se regulační bolesti, musíte je trpělivě snášet. Neděje se nic špatného, jenom to, že se člověk uzdravuje."

Bruno Groening viděl v regulacích očistný proces, reakci, která se dostaví tehdy, když léčivý proud zasáhne místa v těle a v duši, která byla postižena poruchou, t.zn. nemocí. Regulační bolesti mohou být považovány za vnější příznak proměnného procesu nebo za obnovu porušených tělesných a duševních funkcí. Často se projevují jako bolesti nebo také tím, že se již existující příznaky nemoci stávají výraznějšími, někdy zase slabšími, jindy jsou pociťovány ve změněné formě. Dostavit se však mohou i takové reakce jako je průjem, zvracení, horečka nebo pocity všeobecné slabosti. Nastanou-li regulace, je to vždy dobré znamení, neboť se stává zřejmým, že pacient na léčivou sílu reaguje a v jeho těle právě začíná probíhat očista.

Anna K. (59) z W. byla již více než 13 let ochrnutá na levé straně, což byl následek mrtvice s krvácením v pravé části mozku. Když ve svém těle přijala poprvé léčivý proud, pocítila brnění a přitom se dostavily bolesti v pravé (!) části hlavy. K pochopení tohoto jevu je třeba mít znalost v anatomii člověka a vědět, jak pracuje mozek. Dojde-li k ochrnutí levé části těla, jsou porušeny mozkové buňky pravé mozkové hemisféry, neboť nervové dráhy se v mozkovém kmenu kříží a vycházejí na opačnou stranu, takže svaly levé poloviny těla jsou zaopatřovány mozkovými buňkami pravé mozkové hemisféry. S úžasnou precizností tedy nastaly i regulační bolesti přesně v té části hlavy, kde došlo před 13 lety na základě mrtvice ke zničení mozkových buněk.

Každému čtenáři musí být jasné, dočetl-li se až k tomuto místu, že není v žádném případě namístě tvrdit, že působení léčivé síly je jen následkem nějakého klamu, iluze či sugesce.

Z hlediska medicíny nejsou nervové buňky schopny regenerace. Zmizení organického nervového ochrnutí, které trvalo více než jedno desetiletí, během několika málo dnů, není vysvětlitelné. Právě zde se ukazuje působení léčivé síly, která v těle působí podle svých zákonů a v jejíž moci je i náprava zřejmých poruch organických.

Christa Leiendeckerová (33) z K. mi řekla o svém vyléčení: Již od dětství měla astma, od svého dvanáctého roku sennou rýmu, roky byla alergická na vlašské ořechy a kromě toho trpěla na noční křeče v nohou. Ještě tentýž večer, kdy se v květnu 1981 dověděla o učení Bruna Groeninga a kdy svého ducha zaměřila na léčivou sílu, se u ní dostavily silné dýchací potíže. Den nato byla z astmatu vyléčena, záchvaty se více nedostavily. Dvanáct let již žije bez této nemoci.

Několik dnů po zmizení astmatu následovalo i druhé vyléčení. Během jedné procházky se u ní náhle dostavily typické příznaky senné rýmy, a to v podobě silného slzení a svědění v pravém oku. Něco takového dosud ještě nezažila, vždy bývaly postiženy obě oči a teklo jí silně z nosu. Pevně věřila, že se jedná o regulace, které jí pomohou zbavit se těchto dlouholetých

potíží. Silné svědění a slzení pravého oka bylo jen vnějším znamením tohoto očištného procesu. A skutečně bylo pravé oko příštího dne čisté a senná rýma se od tohoto dne nikdy více neobjevila. Znovu je jí tak umožněno běhat v létě po rozkvetlých loukách a těšit se z jejich krásy.

Třetí vyléčení z alergie na vlašské ořechy následovalo teprve na podzim roku 1981. Najednou se u ní dostavil silný pocit, který jako by jí říkal, že jí ořechy nemohou uškodit. Při prvním kousku, který snědla, zůstalo její tělo bez jakékoli reakce. V následujících dnech jedla znovu menší dávky vlašských ořechů. Při druhém kousku nastaly obvyklé příznaky: Svědění po celém těle, reakce sliznic a horečka. Paní Leiendeckerová byla ale opět vnitřně přesvědčena, že se jedná o regulace, že tyto projevy patří k očistě jejího těla.

Sama o tom říká:

"Při čtvrtém soustu nastaly tak silné regulace, že jsem měla pocit, že moje hlava roste do závratných velikostí. Měla jsem rovněž pocit obrovské horkosti, kdy mi však zároveň bylo chladno. Protože jsem byla pevně přesvědčena, že se zde jedná o mou poslední očistu, nepoužila jsem žádnou mast. Tento stav trval toho večera několik hodin. Příštího rána nebylo po všem ani památky. Od té doby jsem plně osvobozena i od těchto potíží a mohu jít bezstarostně všechno."

Ani dnes, po dvanácti letech není po těchto onemocněních nikde ani stopy. Noční křeče zmizely v červenci 1981. V tomto čase se u ní dostavily silné křeče a to během dne, při jednom sezení ve společenství hned poté, co se naladila na příjem léčivé síly. Tyto křeče trvaly s přestávkami až do večera. Christa Leiendeckerová věřila i tehdy, že se jedná o projevy očištného procesu a regulací v jejím těle, které jsou z vyléčením úzce spjaty a měla pravdu: Od toho okamžiku se u ní křeče nikdy více nedostavily.

Vnitřní proces regulace se po vnější stránce může projevovat velmi rozličnými příznaky. Regulace může nastat ve stejné formě jako je onemocnění, tak jak tomu bylo v případě astmatu, nebo se objeví v příznacích zcela netypických, jak tomu bylo u senné rýmy a u nočních křečí v nohách. Takový atypický průběh ulehčuje přirozeně celou situaci, člověk očekává léčivou reakci s důvěrou, poněvadž je mu podávána formou značně důraznou. K tomu se pojí ještě pocit nevysvětlitelné vnitřní jistoty, kterou ještě navíc mnozí léčení pocítují. Je to intuice, která nenechává člověka na pochybnostech, že se v jeho případě jedná právě o proces regulační, respektive o proces léčebný.

Ferdinand Duwe (44) z L. trpěl od svého šestnáctého roku bolestmi žaludku při zánětech sliznice břišní a stále nově se objevujícími žaludečními a dvanácterníkovými vředy. Z tohoto důvodu byl také osvobozen od povinné vojenské služby. Příslušné léky byly jeho denními průvodci životem, kteří ho však jeho strastí nebyli schopni zbavit, byli schopni jeho situaci do určité míry jen ulehčit. Bolesti ho často budily i v noci. Byl několikrát v nemocnici, ale ani tam se mu nedostalo pomoci. Operace odmítal. Podle předložených lékařských zpráv byla u něj prokázána chronická, respektive chronicky se opakující žaludeční a dvanácterníková choroba. Možné následky této chronické poruchy mohou být odpozorovány a dokonce i předvíhány z osudů jeho nejbližších příbuzných.

U jeho otce i u bratra došlo kvůli tomuto onemocnění k prasknutí žaludečních vředů. Jeho mladší bratr si stěžoval rovněž na stejné potíže a všichni jeho strýcové byli rovněž tímto

onemocněním postižení. Jednomu ze strýců byla z tohoto důvodu odoperována dokonce větší část žaludku (2/3 resekce), jiný na toto onemocnění zemřel.

V roce 1988 se pan Duwe dověděl o duchovním léčení skrze učení Bruna Groeninga od svého spolupracovníka. Měl přání přesvědčit se na vlastní kůži. Jeho kolega mu v září 1988 vysvětlil, oč v tomto učení jde a ukázal mu, jak se má na příjem léčivé síly naladit. Pan Duwe byl ihned na svém těle schopen pocítit proudění léčebné síly. Každé ráno a každý večer se zaměřoval na příjem této síly. Byl také schopen uvěřit, že bolesti, které nyní ve svém těle pocítuje, nepatří více k jeho nemoci, nýbrž že jsou to bolesti regulační. V příštích dnech pocítoval sice tyto bolesti v plné síle, byly však jiné než ty, které mu byly tak známé. Byly sice mnohem silnější (!), netrvaly však nepřetržitě a přicházely v určitých odstupech. Tato odchylka od dřívějšího charakteru bolesti v souvislosti s přijímáním léčivé síly ulehčila panu Duwemu situaci a umožnila mu tak vidět správně v této vnější změně znamení vnitřního přeorientování v jeho těle, znamení léčení jeho nemoci.

Od 10.10. až do 15.10. 1988 pocítoval pan Duwe každý den regulační bolesti, které byly stále silnější a přicházely ve stále kratších odstupech.

Popisuje, jak došlo k vyléčení:

"Sobotní ráno toho týdne bylo pro mne zvlášť těžké. Musel jsem vstávat už ve tři hodiny ráno, protože mi už ve čtyři začínala služba. Regulační bolesti jsem pocítoval jako mimořádně silné. Nejraději bych se byl nahlásil nemocným, ale kde a u koho v tuto tak časnou hodinu? Sbalil jsem si do tašky knihu: 'Zde je pravda o Brunu Groeningovi a o něm' a vydal se na cestu do práce. Hned po příchodu jsem se pustil do čtení, moje práce mi to totiž dovolovala. V sedm hodin jsem měl již přečtených mnoho stránek, četl jsem dále i přes silné bolesti. Pojednou jsem ve svém těle pocítil neobvyklou slabost, která se však rychle přeměnila v sílu. Začal jsem vnímat brnění, které přecházelo mým tělem od hlavy až k patám. Toto brnění jsem vnímal jako zvláštní, obdivuhodný a nádherný pocit. Když brnění ustalo, byly pryč i bolesti. Bylo to, jako kdybych stál celou tu dobu pod sprchou a voda ze mne všechnu bolest spláchla a odnesla. Trvalo to ještě nějakou dobu, než jsem si vůbec uvědomil, co se se mnou vlastně stalo, co jsem právě prožil. Od této chvíle nezůstalo po mých bolestech ani památky.

Na snímku, který byl pořízen krátce nato při jednom rentgenovém vyšetření, nebyl nalezen žádný vřed. Po desítkách let jsem byl osvobozen od svých bolestí a tento stav zůstal do dnešních dnů nezměněn. Jsem nyní zdravý a šťastný člověk, děkuji Brunu Groeningovi a všem těm, kteří mi pomohli věřit v Boha a v jeho Božskou sílu."

Paracelsus, proslulý lékař, věděl zřejmě také o fenoménu očisty a regulace těla bolestmi a to již na počátku 16. stol. V jeho písemnostech můžeme číst následující:

"Kdo se chce uzdravit, musí myslet na to, že to bez bolesti nejde [...] a stejně jako získáváme v potu tváře svou obživu, tak je to i zde: V potu a bolestech budeme od nemoci oproštěni."

Také z homeopatie je znám pojem "první zhoršení". Po začátečním podání léků bývá často pozorováno, že stadiu zlepšování se zdravotního stavu předchází stadium, které nese symptomy zhoršení.

Friedrich Brechbühl, léčitel ze Švýcarska, vidí v léčení "aktivizaci sil, které vyvolají v těle nejprve obrannou reakci či zdání této choroby." Léčebné krize nazývá porodními bolestmi zdraví. Tyto jsou mu vždy potvrzením, že nemocnému může být pomoci.

Při rozhovorech s léčiteli se mi dostávalo dalších potvrzení těchto jevů: Léčitel Hossenfelder z D. mi sdělil své postřehy, ve kterých se bolesti v prvním stadiu zhoršily asi u 80% všech jeho pacientů. Toto zdánlivé zhoršení přetrvávalo pak často nějakou dobu, aby potom jedním rázem zmizelo.

Pro Eriku Petz, léčitelku z M., je počáteční zhoršení stavu u lidí, na které působila pomocí léčivé síly, přirozené. Je znakem toho, že pacient na tyto síly reaguje. Počáteční zhoršení nejsou ale k léčení nezbytně nutná, vyléčení nastávají mnohdy i bez nich.

Rudolf Thetter sděluje ve své knize "Magnetismus - prastarý léčivý prostředek" své zkušenosti, které získal jako léčitel. Mnohdy se mu zdá být těžké vysvětlovat pacientům, kteří u něho hledají pomoc, že je před jejich uzdravením nutné překonat období "krize". Říká:

"Ani tak důrazné upozorňování na možné krize nebývá mnohdy dostatečně účinné, když se pak člověku donese často k jeho sluchu hned při jejím nástupu: Před zahájením léčení jsem nebyl docela zdrav, nyní jsem však opravdu nemocný. [...]"

Takové krize se dostávají často velmi bouřlivě. Mohou s sebou přinášet horečky, průjem až silnou běhavku, zvýšené nutkání k močení, závratě a únavu, silné pocení, těžkou nevolnost, nervózní podrážděnost, přechodnou nespavost, zesílenou nebo zeslabenou menstruaci. [...] Především jsou to ale syndromy nemoci samy [...], které náhle vykazují mnohonásobné zhoršení a není proto divu, že nemocný ztratí důvěru v takové léčebné postupy, které jeho stav očividně zhoršují."

Thetter je však obhájcem tvrzení, že tyto krize jsou přirozeným předchůdcem uzdravení, jsou neškodné a k vyléčení nezbytně nutné. Tyto krize jsou projevem "moudrosti plného působení" Božského podvědomí. Takto není nikomu možné předpovědět, jestli se krize dostaví, kdy se dostaví a jakým způsobem se projeví. Thetter vidí příčiny "krizí" v tom, že do organismu jsou v důsledku léčení přiváděny léčivé síly ve zvýšené míře. Nemocnému organismu jsou současně dodána k dispozici tzv. "pomocná vojska." Zdraví hledající člověk se cítí nabývat nových sil, dochází ke všeobecnému oživení v jeho organismu, což se děje tak dlouho, až je tento "schopen postavit se sám do boje proti nemoci." Posilněný organismus začne svůj boj, což znamená začátek odeznívání "krize". Zvláště pozoruhodné je takové dění u nemocí chronických. V období krize se poruchy stanou akutními, po nich nemoc odezní.

"Nezmizí-li nemoc po prodělané krizi dokonale a zůstane v těle nadále, byť i v oslabené formě, je nutno přivolat pomocí přívodu nových léčebných sil krizi další. Takové krize se budou opakovat ve stále vzdálenějších časových odstupech a ve stále slabší formě [...] tak dlouho, až se dosáhne vítězství, tzn. až se dostaví dokonalé vyléčení nemoci."

Thetter zdůrazňuje, že je však na druhé straně bezpředmětné, obávat se těchto krizí:

"U valné části nemocí vystupují sotva znatelně jako slabé zvýraznění obrazu nemoci, někdy se nedostaví vůbec a přesto dochází i zde k vyléčení."

Dogmatický pohled na tento proces by nebyl vhodný a je nesprávný už z toho důvodu, říká Thetter, že "naš život není řízen námi, ale zákony, do kterých lidský rozum není schopen vůbec proniknout."

Paní Mary Ehlenová (44) z B. zažila vyléčení bez regulačních bolestí. Od června 1991 trpěla bolestmi způsobenými rameno-pažním syndromem pravé ruky. Bolesti neustupovaly ani přes uvedení této paže do polohy klidu. Přidaly se k nim ještě bolesti páteře (chronické lumbago), které ji provázely po desítky let. Každé vstávání z postele bylo pro ni utrpením. Fyzikální terapie prováděná fangem (bahenní zábaly) a četné masáže přinesly jen zmírnění, nezabránily však tomu, aby se chronické potíže neopakovaly. V polovině roku 1991 se přidružily ještě bolesti žaludku, způsobené podle mínění jejího lékaře refluxem. Obdržela léky pojící kyseliny, které tyto bolesti zmírňovaly. Dne 31. ledna 1992 večer se paní Ehlenová dověděla o učení Bruna Groeninga a její bolesti zmizely do jedné ještě téhož večera. Od tohoto spontánního vyléčení zůstala až po dnešní dny úplně zdravá. Neužívá více žádné léky a je schopná se zcela bezbolestně pohybovat.

Význam myšlenek při "procesu regulace"

Bruno Groening zdůrazňoval neustále význam myšlenek v tomto přechodném období, vedoucímu k uzdravení. Samotný proces regulace je působen duševní silou a z tohoto důvodu je podřízen v obrovské míře vlivu myšlení každého jednotlivce. Jak jsem již výše uvedl, je pro příjem "léčivého proudu" nutné nejen "otevřené držení" těla, neméně důležité je i "otevření mysli". Skrze negativní myšlenky, např. starosti či myšlenky na nemoc se člověk přílivu blahodárných sil doslova uzavře, což může každý pozorovat lehce sám na sobě. Protože je regulační dění výsledkem průběžně plynoucí síly, je průběh této očisty těla plně závislý na nepřerušovaném dodávání léčivého proudu. Proto je nám zcela pochopitelné, proč Bruno Groening stále znovu připomínal a zdůrazňoval důležitost toho, jakými lidmi se léčení, hlavně v období jejich přeměny, obklopují.

Friedrich Retlov píše ve svém spisu "Léčivý proud Bruna Groeninga, jeho povaha a jeho působení" o tomto období přechodu:

"Náš myšlenkový život je v období od počátku léčení až do doby, kdy držíme svůj zdravotní stav pevně ve svých rukou, nesmírně důležitý. Zvláště při léčení léčivým proudem Bruna Groeninga je tato podmínka neodmyslitelná, neboť dnešní materialisticky zaměřený svět tyto metody odmítá a představuje tímto svým postojem velké nebezpečí pro všechny nemocné, toužící po uzdravení. Svými od Boha odpadlickými názory a zlovolnými předsudky sugestivně zpochybňují učení a umění Bruna Groeninga, což vede k nabourávání víry v jeho působení nebo dokonce k úplnému zničení této víry v uzdravení. Že takové škodlivé ovlivnění, zvláště je-li nemocným přijato, klade překážky na cestě léčivým proudům nebo je dokonce schopno je zastavit úplně, je pochopitelné. Nejedna případ zpětného onemocnění stejnou nemocí nás vede k jeho počátku, na kterém nalézáme právě tyto ničivé síly všech těchto negativních myšlenek. Myšlenky jsou síly, které mají své určité kmity a vyzařování. Tak jako může oheň v kamnech vyzařovat buď blahodárné teplo nebo taky jedovatý kysličník uhelnatý, zrovna tak vysílá člověk právě prostřednictvím svých myšlenek ustavičně buďto zdravé, pozdvihující síly v případě, že myslí na dobro, nebo nezdravé, ponížující, podlehně-li myšlenkám zlým.

Jestliže je léčený člověk vytržen z harmonického okruhu dobrých, ochotných a nadějeplných lidí a je nucen být ve společnosti pochybovačů, nevěrců a pomlouvačů, může u něj dojít právě z těchto důvodů k zastavení léčby či ke znovu onemocnění. Příčiny takového pádu mohou zůstat skryté a nepoznané.

Mlčení o započatém léčení duševní cestou je proto při změně prostředí považováno přímo za nutné a je označováno ve společnosti skeptiků a nezalců takového učení za moudrost nejvyšší. Mluvit o tomto dění je možno - a je to i moudré - teprve ale poté, kdy je období přechodu k plnému zdraví překonáno a nový zdravotní stav stojí na pevných základech.

O podobných zkušenostech podává zprávu léčitel R. Thetter ve výše uvedené knize: "Velké zatížení pro léčené představuje již dostavivší se krize, která může vyvolat jeho první pochybnosti [...]. Celé jeho okolí, známí, vševědové, i pochybovači mohou přiložit polínko do ohně [...]. To vše zatěžuje léčenému jeho situaci [...] a již se stavějí do cesty léčivým proudům zatěžující překážky, které mají neblahé následky [...]. Nejlépe činí nemocný, když o svém léčení s nikým nemluví."

Síla myšlenek

Podstatnou část učení Bruna Groeninga tvoří věda o síle myšlenek. Jak bylo již dříve při procesu regulace naznačeno, mají myšlenkové procesy při léčení rozhodující význam. Porozumíme tomu lépe, když si uvědomíme, že Bruno Groening vidí ve všech myšlenkách působivé síly, které neponechají náš zdravotní stav bez následků. Negativní myšlenky člověka oslabují a způsobují při delším trvání jejich vlivu na duši a na těle poruchy, které se pak dříve nebo později mohou projevit jako skutečné choroby. Kladné myšlenky člověka obrozují, dávají mu sílu, povzbuzují a upevňují jeho zdraví. Bruno Groening nabádal své posluchače vždy k tomu, aby dbali na obsah svých myšlenek, aby kladné myšlenky podporovali a záporné si vůbec nepřipouštěli. Věděl dobře, že negativní myšlenky jsou velkou, mnohdy až nepřekonatelnou překážkou na cestách, které jsou určeny povzbuzujícím, blahodárným silám a navíc dělí člověka od Boha.

V jednom projevu je jeho varování obzvláště patrné:

"Mějte se na pozoru před jakoukoliv zápornou myšlenkou! [...] Odvráťte se od ní a říkejte si pro mne za mne třeba sami k sobě: ‚Nechci mít s touto zlou myšlenkou nic společného, chci jen myšlenky dobré!‘"

Pak odvráťte pozornost od tohoto zla a pohleďte z okna, zahleďte se tam, kde to dobré, to skutečně Božské, bydlí. Jistě mi potvrdíte, že se občas zahledíte do přírody, že pozorujete, jak se právě na jaře vše probouzí a začíná růst, jak se vynořuje nový život, jak se před očima vše zelená [...]. A když tak celou přírodu bedlivě sledujete, začnete pociťovat a vnímat, že vás zlé myšlenky opouštějí - už jenom toto pouhé pozorování přírody vás spojilo s Bohem."

Bruno Groening si byl vědom toho, že většina lidí se zabývá spíše ze zvyku negativními myšlenkami, aniž by si uvědomili, jak si tím sami škodí. Nejsou to jen pocity strachu, nenávisti, závisti, žárlivosti, vzteku apod., které mají ničivý vliv na člověka a jeho mysl a které proto označil jako "zlé myšlenky". Jsou to myšlenky negativní, které lidstvo obírají o radost, pohodu, klid a mír. Do lidských myslí se vtírá jed starostí a smutku, sebepochybností a nespokojeností. Také myšlenky ješitnosti a egoismu a jakékoliv myšlenky na nějakou špatnost, ať už se týkají vlastního života či života jiných, působí rušivě a ničivě na naši mysl. Podle Bruna Groeninga spočívala základní povinnost každého, kdo chtěl svou nemoc vymýtit z kořenů, v odvrácení se od takových zhoubných myšlenek a přiklonění se k myšlenkám dobrým, tvořivým.

Zrovna tak je také neustálá myšlenka na nemoc velikou překážkou v jejím léčení.

Bruno Groening to ukázal na jednom jednoduchém příkladu:

"Vezměte mísu, která je naplněna, jedno čím, řekněme třeba ovocem, které po několik dní stálo a nikdo si ho nevšímal, nikdo ho nepřebíral, až se zkažilo. Takové ovoce nemůže nikdo jíst. A teď přijde někdo a chce vám nabídnout ovoce čerstvé, zdravé. Byl by to velký nerozum, položit čerstvé ovoce na to zkažené, poněvadž by se velmi brzy zkažilo i to čerstvé. Jestliže chcete mít zdravé ovoce, musíte to zkažené nejdříve vyhodit. Ale to samotné by nestačilo. Musíte důkladně vymýt i mísu, která nese stopy zkaženého ovoce. Teprve potom je schopna přijmout toto zdravé ovoce. Srovnajte si tuto mísu s vaším tělem a ovoce s vašimi nemocnými orgány. Zdraví je to, co si tak snažně přejete. Je to ale nemožné, jestliže nejste schopni to zkažené odhodit, to znamená v tomto případě, když nejste schopni přestat zabývat se svými nemocemi."

Každá negativní myšlenka, každá myšlenka na nemoc brání v člověku přílivu léčivých sil. Myšlenka na zlo v jeho těle je jako "mlha", do které je zahalen a která nepustí do jeho nitra světlo Božské síly, která by mu přinesla posílnění a očistu. Jestliže chce člověk přijmout dobro, musí se vnitřně vyprázdnit, musí se v myšlenkách dobrovolně od všech těchto negativních představ oprostit. Očista těla od negativních energií se uskuteční skrze příliv dobrých, kladných sil, které pak člověk přijímá ve velké míře v léčivém proudění.

Bohužel ale myslí příliš mnoho lidí na své nemoci nepřetržitě a považují to dokonce za normální a správné. Myšlenky krouží neustále kolem každého jednotlivého slova lékaře, bedlivě je pozorována každá změna ve zdravotním stavu a každému novému pocitu je věnována mimořádná pozornost, rostou obavy ze zhoršování nemoci. Mnozí lidé jsou myšlenkami na svou nemoc naplněni až do takové míry, že nejsou schopni zavést řeč na jiná témata. Aniž by to tušili, spojují se tak často přes své myšlenky právě s tím, co jim působí bolest a čeho by se nejraději zbavili a vnucují svému podvědomí obraz bídy a utrpení ze zhoršující se nemoci a sami tak k tomuto zhoršení přispívají. Nepřetržitě je bráněno jakékoliv léčivé síle v jejich tvůrčích úmyslech. Tito lidé pracují nevědomky pilně na tom, aby se jejich tolik obávané zlo stalo skutečností. Často se i přes mnoho dobrých terapií zdravotní stav těchto lidí zhorší. Ale jen málo z nich je schopno vidět pravou příčinu tohoto stavu a ještě méně těch, kteří by byli schopni hledat chybu sami u sebe. Nepochopitelná však zůstává i ta skutečnost, že také lékaři nejsou schopni vidět tyto souvislosti. Tímto způsobem je člověk zbavován zodpovědnosti za myšlenky s následky pro něj tak nebezpečnými.

Částečně se však začala i věda zabývat touto důležitou tematikou. Po psychosomatice se začalo vyvíjet v medicíně nové odvětví: Psycho-neuro-imunologie, která se zabývá zkoumáním vlivu myšlenek a pocitů člověka na jeho imunitní systém. Bylo zjištěno, že negativní myšlenky mají na něho velmi škodlivý vliv.

Ale přece není toto zjištění nic nového. Již Paracelsus (1494 - 1541), velký lékař začínajícího novověku, hovořil o "vnitřním lékaři" v člověku, který stojí připraven na pomoc jako "vnitřní léčitel", přinášející, udržující a obnovující jeho ztracené zdraví. Působí v lidském podvědomí a je myšlenkami lehce ovladatelný. Negativní myšlenky působí zábrany, pozitivní myšlenky posilují naopak činnost spořádaných tvořivých sil v lidském organismu.

Diana Craigová, známá anglická duchovní léčitelka, která spolupracovala s nejproslulejším léčitelem Anglie Harrym Edwardsem, upozorňuje své pacienty stále znovu a znovu na moc jejich myšlenek, ať už v pozitivním či negativním smyslu. Je dokonce přesvědčena o tom, že každá nemoc je v podstatě způsobena sebou samým a to skrze destruktivní myšlenky, které

uvedou tělo do disharmonie a nerovnováhy. Pro dosažení úspěšné léčby se musí každý jednotlivec snažit v první řadě o to, aby změnil své myšlenkové pochody, aby přeměnil negativní v pozitivní."

Francouzský lékárník Emil Coué (1857-1926) rozpoznal, že všechny léky, které byly provázeny poznámkami jako: "To je vynikající lék - s tím se vám velice brzy ulehčí - doktor vám nemohl nic lepšího předepsat"- apod., přinášely velmi rychle a spolehlivě kladné účinky. Z těchto svých poznatků vyvinul metodu uvědomělé autosugesce. Měl za to, že se v každém člověku nacházejí obrazotvorné síly, které můžeme označit za "jeho sluhy nejvěrnější a nejlepší." Jiní, kteří došli ke stejným závěrům, hovořili o "tajuplných pomocnících v našich nitrech" nebo o "vnitřních lékářích", kteří jsou ve svých činnostech pevně spjati s našimi myšlenkovými pochody.

Coué poukázal také na nebezpečí negativních myšlenek, které působení vnitřních sil ochabují. Zpracoval pro své pacienty tzv. pozitivní autosugesce, slovní formulace, které si má člověk stále znovu a znovu opakovat a také v duchu obrazně představovat. Jedna z nejznámějších je:

"Cítím se den ode dne lépe."

Coué mluví konečně o zákonu myšlenkového uskutečňování: "Každá myšlenka, která nás naplňuje, se snaží veškerou svou silou o své uskutečnění - samozřejmě pokud se drží v hranicích přírodních zákonů"

Rakouský lékařský rada dr. med. Erich Rauch převzal Couéovu metodu a píše k tomu ve své knize: "Autosugesce a léčba":

"Nemáme ani ponětí o tom, jaké množství mocné síly v člověku dříme. Síly, které jsou schopny toho nejnemožnějšího, když je jen člověk pomocí své neomylné víry probudí a uvede do správných kolejí. Pak se ukáží jejich možnosti. V životě jednotlivce může hrát jeho silné vnitřní citění až osudovou roli a může dokonce určit i jeho další vývoj. Tato role je mnohem důležitější než vše, co si jenom povrchně přejeme nebo co se domníváme, že si přejeme [...]. Nedostane se nám toho, co si přejeme, stane se to, na co věříme."

Dr. Rauch varuje důrazně před tím, aby se s ostatními lidmi o nemocech mluvilo a negativní myšlení a mluvení vidí jako "smrtný prohřešek" proti vnitřnímu lékáři":

"Jakákoliv produkce projevů plných utrpení posiluje jen moc negativního nad námi a ztěžuje tak naše oprostění se ze spárů bolesti a utrpení."

Dr. Rauch píše dále:

"Dokonce průběh nejtěžších nemocí, jako je rakovina, může být závislý zcela podstatně na (myšlenkovém) sebeovlivňování se nemocného. To platí stejně tak pro nemoci akutní jakož i pro nemoci chronické, dokonce i pro infekční choroby, což také podtrhl ve svém projevu ve společnosti lékařské ve Vídni prominentní vědec, profesor V. E. Frankl:

‘Imunní mechanismus každého člověka je řízen výlučně stavem jeho mysli.’

Dokonce i utrpení na míle vzdálené všemu duchovnímu, jako jsou např. následky nehod a zranění či zlomeniny kostí, o čemž také píše známý profesor jedné kliniky A. Jores, jsou při

svém hojení plně závislá na vnitřním naladění a tím i na myšlenkovém sebezpůsobení zraněného."

Americký lékař dr. Simonton přijal rovněž do své lékařské práce poznatky o moci myšlenek. Jeho zkušenost vedly k vývoji metody, která připomíná léčitelskou cestu starou tisíc let, doporučovanou léčiteli a šamany, kterou ovšem dr. Simonton ze starých pramenů neznal.

Podstatná pro jeho práci je technika vizualizace (obrazotvornosti), zvané též imaginace, která spočívá v tvoření silných živých obrazových představ v mysli, zaměřených žádoucím směrem, např. na dobrý zdravotní stav.

Školí své pacienty v tom, aby si vedle svých obvyklých protirakovinových terapií navykli tvořit si v mysli živé obrazy, představující je jako zcela zdravé osoby. Od r. 1974 do r. 1981 vypracoval velkou studii s revolučními výsledky. Dokázal v ní, že pacienti, kteří se jeho terapii podrobili, žili v průměru jednou tak dlouho než jiní pacienti, léčení v nejlepších lékařských centrech, ale obvyklými terapeutickými formami. Srovnání se týkala vždy pacientů se stejnými chorobopisnými normami.

Jsou dokonce zprávy o tom, že se mu podařilo na jiných místech zachránit a částečně tímto způsobem vyléčit i pacienty, kteří byli prohlášeni za nevléčitelné a tím vlastně odsouzeni k smrti.

Simonton přišel také k závěru, že především ničivé emoce jako je potlačený hněv, strach, beznaděj, vytvářejí v těle živnou půdu pro bujení rakovinových onemocnění.

Základní léčebný cíl spatřuje Simonton v přeorientování myšlení jeho pacientů. Snaží se jim vštípit do mysli poznatek, že nejdůležitějším faktorem v boji proti rakovině jsou oni sami a jejich pevná víra v sebe samé.

V jednom interview se vyjádřil ke své práci takto:

"Moje celá činnost je výsledkem hluboké duševní přeměny, která se udála v mém nitru. Vyrostl jsem ve víře, že jsem od přírody špatný. Když jsem byl v počátcích své činnosti, dostalo se mi během jedné mé meditace do vědomí, že myšlenka, že jsem od přírody špatný, není správná. Nikdo není od přírody špatný. Od přírody je každý dobrý, poněvadž je stvořen ze stejné Boží hmoty. Bylo to pro mne hluboké poznání. Stalo se to v roce 1971 krátce předtím, než jsem pochopil, že jsme schopni změnit chemii svého těla, když dokážeme změnit své postoje [...]. Od té doby medituji pravidelně."⁴³

Tato skutečnost, že moc ducha je řízena myšlenkami se nachází již v učeních mnoha mudrců všech národů, žijících před tisíciletími. Ať to byli mudrci staré Indie či Číny anebo jiných národů, všichni si byli zajedno ve tvrzení, že ovládnutí a vedení myšlenek k dobru je klíčem pro vnitřní síly, zdraví a duševní rozvoj. Budha prý řekl: "Moc nad myšlenkami je mocí nad tělem, životem, osudem." To jenom dnešní věk zavál do zapomnutí v přílivu vědeckých objevů a nových technik tu úžasnou sílu, která v každém člověku dřímá. Ale zákony neztrácejí svůj účinek tím, že nejsou známy. Následky vzniklé nerespektováním zákona duše se objevují v alarmující zřetelnosti.

Na druhé straně procítá spousta lidí ze zimního spánku zapomnění. Probouzejí se pod nátlakem své nouze a vnitřní prázdnoty. Zaměřují se sami na sebe a rozpoznávají v sobě

znova tu osudovou moc jejich ducha, v dobrém i ve zlém. Moc vědomí a myšlení je rozšiřována mezi lid pomocí různých písemností ze současné doby v miliónových nákladech od autorů jako je R. W. Trine, Sheldon Leavitt, Dale Carnegie, Joseph Murphy, Norman Vincent Peale, v německé jazykové oblasti je to zvláště K. O. Schmidt. Formou pozitivního myšlení je přijímán tento prastarý zákon o školení myšlenek, ve kterém mnozí našli a nalézají velkou pomoc na své cestě životem.

Stálé mluvení o nemocech - velké nebezpečí pro léčení

To, co platí pro myšlenky, platí ještě víc pro vyřčená slova. Bruno Groening se zabývá tímto problémem v jednom svém projevu:

"Milí přátelé, nevěřím, že jste sem dnes přišli jen proto, abyste zde vyjmenovali všechny své starosti a strasti. Jistě byste si rádi postěžovali, zanaříkali, nechali ze svých skleslých úst plynout sklíčená slova, abyste tím dosáhli politování od svých nejbližších a nejen snad od nich, obrovská lítost by měla být vzbuzena u každého, s kým přicházíte do styku. Víím, tak jste si to navykli. Mluvit o tom, co vás tlačí, co vás bolí, jakého zla jste se museli dočkat na svém vlastním těle, ale jen o tom, co jste schopni vidět, slyšet, chutnat, čichat nebo hmatat. Mnohé se vám stalo zlem a trápením, ale nikdy jste nepřišli na myšlenku, že vinu na všem nesete jen vy sami, vinu na tom, že je vaše tělo tímto zlem napadeno."44

Je až obdivuhodné, jak mnoho lidí zneuznalo moc vyřčeného slova! Vždyť jestliže se v samotné myšlence skrývá tolik síly, jakou sílu pak musí mít slovo vyřčené!

O tom věděl již Šalomoun. V první sbírce Šalomounových pořekadel nalézáme následující rčení o moci slova:

"Kdo si dává pozor na ústa, chrání svůj život; kdo svá ústa otvírá, míří do zkázy."45

"Smrt a život jsou v moci jazyka; kdo ho užívá v dobrém, sklízí jeho ovoce."46

"Kdo si dává pozor na svá ústa a na svůj jazyk, chrání svůj život před útrapami."47

Indický jogín Paramahansa Yogananda popisuje ve své autobiografii dojemný zážitek ze svého dětství, který svědčí o moci slova:

"Jiná vzpomínka z dětství je rovněž pozoruhodná a dokonce v pravém slova smyslu, neboť mám na ni až do dnešních dnů viditelnou památku - totiž jizvu. Jednoho rána jsem seděl se svou starší sestrou Umou v naší zahradě v Gorakhpuru pod cedrovým stromem [...]. Uma si stěžovala na jeden vřídek, který ji trápil na noze.

Přinesla mast, aby si postižené místo natřela. Také já jsem si natřel jedno místo na mé zdravé paži.

‘Proč si dáváš léky na zdravé místo?’

‘Protože mám takový pocit, jako kdyby se mi měl zítra vyrazit také takový vřídek na mé paži. Proto chci vyzkoušet tvou mast právě na tom místě.’

‘Ty malý podvodníku!’

‘Umo, nenazývej mne prosím podvodníkem. Počkej raději do zítřka!’

Řekl jsem odzbrojen. Moje sestra se však nedala odradit a škádlila mne stejným způsobem dál. Tu jsem ale vstal a odpověděl zcela pomalu, ale s velkým odhodláním:

‘Při síle mé vůle prohlašuji, že budu mít zítra právě na tomto místě velký vřed. A tvůj vřed bude jednou tak velký, než je nyní!’

Skutečně jsem měl příštího rána na popsaném místě velký vřed a vřed na noze Umy se zvětšil. Moje sestra běžela za matkou a křičela:

‘Mukunda (dětské jméno od Yogananda) se stal kouzelníkem!’

Moje matka mě poté přísně napomenula, abych nikdy více nepoužíval moci slova tam, kde bych jiným škodil. Vzal jsem si její slova k srdci a nečinil tak nikdy více.

Můj vřed mi musel být odstraněn chirurgicky a zanechal viditelnou jizvu. Tak nosím na své pravé paži trvalou upomínku, která mi neustále připomíná tu obrovskou moc slova.

V těchto jednoduchých a zdánlivě nevinných větách, které jsem v hluboké koncentrovanosti namířil na svoji sestru, bylo obsaženo tolik skryté síly, že působily jako střely a také způsobily i tolik škody. Později jsem přišel na to, že se tyto výbušné síly slov dají ovládat a vést k tomu, aby odstraňovaly z cesty všechny takové překážky, které by jednomu mohly přinést jizvy či výčítky."48

Mnozí lidé si ovšem navykli vypouštět ze svých úst slova bez zábran a ohledů, vyřknout vše, co jim slina na jazyk přinese. Protože mnozí na svých nemocech doslova lpí, líčí zaujatě celé historie o svých chorobách skoro všem, se kterými přijdou do styku a mluví znova a znova o všem, co tíží jejich srdce a duši.

Dr. med. Rauch o tom píše ve své knize: "Autosugesce a léčba":

"Nepříznivě působí také jakýkoliv ‘odborný’ výklad o nemocech, operacích, terapiích anebo také to věčné téma: stokrát omílané líčení celé historie všech chorob. Na Dálném východě platilo právem za nejhrubší netaktnost, když se někdo pokoušel mluvit před ostatními o svých nemocech. U nás je to naproti tomu až odstrašující, kolik lidí se na veřejnosti a ještě k tomu s velkou výdrží rozšiřuje o svých utrpeních. U mnohých se to stalo už dokonce vášní, zabývat se do nekonečna svými strastmi, analyzovat je a vyprávět o nich jiným."

Člověk by si měl uvědomit, že tím, že o nemocech nebo starostech neustále mluví, děje se v jeho nitru stejný proces jako při myšlenkách na nemoc. Nemoc je k takovému člověku vědomě poutána, je pomocí vědomí vtlačována i do podvědomí, stává se tím jeho trvalou součástí. Člověk, který se však ve víře a v důvěře oprostí od všech starostí a bolestí, protože se chce nemoci zbavit, se každým svým negativním slovem znovu vkládá do řetězu, který předtím v dobrých myšlenkách odhodil. Upoutaná nemoc nemá vůbec šanci odejít.

Bruno Groening zdůraznil proto v jednom projevu:

"Ten, kdo se zabývá svou chorobou, drží ji pevně při sobě a uzavírá tak cestu Boží síle."

Tomu, kdo si ještě vzpomíná, co bylo řečeno o velikosti síly negativních myšlenek, která zabraňuje vniknutí léčebných sil do těla každého negativně myslícího člověka, bude jistě zřejmé, jakými negativními energiemi se lidé obklopují, když znovu a znovu formulují slovy vše špatné, co se v jejich životě nalézá. Bez oddechu pracují na tom, aby znásobovali svůj žal a žal svých blízkých. Visí v pravém slova smyslu skrze své myšlenky a slova na svých chorobách a věnují jim veškerou pozornost. Jako kdyby je někdo k tomu nutil, stavějí své nemoci vždy a všude do středu pozornosti.

Jiní se spojují v myšlenkách rádi s nemilými událostmi ze své minulosti a vyzdvihují z ní svými slovy všechnu bídu a utrpení. Jakoby poutáni magickou silou, zůstávají tito lidé u svých negativních zážitků, u nářků a bědování, stěžování a rozhořčení nad tím, co špatného slyšeli, viděli, zažili, to vše se táhne jejich vyprávěním jako červená nit.

Bruno Groening věděl dobře o nebezpečné moci takových rozhovorů, kterou mají nad tělem a duší. Rozpoznal, že každé negativní vyjádření padne na člověka zpět, shodí ho a oslabí. Věděl také, že skrze všechna tato slova se moc negativního působení na člověka znásobí a vrátí ho znova do pout nouze, žalu a utrpení.

Proto napomínal:

"Myslete jen v dobrém, mluvejte jen dobré, číňte jen dobré!"

"Uvažte si dobře každé slovo, každou větu, kterou vyřknete a každou myšlenku, kterou přijmete, jestli je hodna toho, aby byla přijata. Uvažte bedlivě, jestli jste jednali správně! Volejte se denně k pořádku, to znamená k Bohu! Kárejte se sami!"

"Člověk, kterému je známa moc slova, si dává pozor na svou řeč."

Pravdou je, že mnozí lidé jsou ale příliš slabí, aby tváří v tvář všemu negativnímu, co je v životě potkalo, změnili najednou v dobro své myšlenky a svá slova. V takových momentech by neměl člověk zůstat sám. V okamžiku by byl pojat touto negativní mocí znova a byl by přinucen popisovat slovy své zlé pocity a svou bolest jiným, jejichž soucit a špatné myšlenky by pak urychlily jeho duševní chátrání. Bruno Groening poukazuje ve svých projevech na to, že člověk se má v takové situaci obrátit na svého blízkého, který je silné víry a tomuto má vylít své srdce, aby se ulevilo jeho duši. Potom s ním má společně přijmout Božskou léčivou sílu, rozloučit se se vším negativním a věnovat svou důvěru Bohu. Tento blízký člověk má stát tak dlouho se svými radami a činy po jeho boku, až se věci uvedou do pořádku a nemocný věří pevně ve své schopnosti. Jen tak se může stát lehčeji z člověka, který zažil tolik negativního takový člověk, který je v myšlenkách spojen s dobrem a dokáže si toto spojení také udržet.

Je však potřeba vždy dbát na to, aby se "vylévání srdce" neopakovala, aby se to stalo jen jednou. Víckrát nesmějí být starosti a bolest formovány myšlenkami a slovy, jestliže člověk očekává pomoc z vyšších míst.

Zásadně to platí pro každého z nás, aby se měl na pozoru mluvit o tom, co si nepřeje, aby se uskutečnilo. Výše uvedený zážitek z dětství indického jogína Yogananda by měl být dostatečným varováním.

Soucít místo soustrastí

Význačným podnětem mnoha lidí, kteří své osobní strasti těm ostatním pohnutě vyprávějí, je vzbuzení jejich soucitu s nimi.

Bruno Groening k tomu poznamenává:

"Na tomto místě bych mohl uvést dostatečné množství důkazů o tom, že nemohu pomoci člověku, že ho nemohu přivést na dobrou cestu, tzn. na zdravou cestu, když jeho okolí nebylo nezávadné, nebo když už mu přešla do krve vlastnost nechat se od druhých jen litovat. Proto tedy neklad'te otázku co mohu léčit, ptejte se raději koho mohu léčit. Chci pomoci lidem k vyléčení tím, že jim ukážu tu dobrou cestu, jaká jiná by taky mohla Božská cesta být."54

Bruno Groening ukazuje na rozdíl mezi soucitem a soustrastí.

Jak už toto slovo samo říká, znamená soustrast to, že člověk má s tím druhým stejnou strast a přijímá rovněž s jeho strastiplnými slovy jeho trápení do svého nitra, zabývá se tím myšlenkově tak dlouho, až je stejně postižen jako ten nemocný. Člověk přijal to negativní od svého protějšku a připustil tak, že i v jeho nitru může působit oslabující síla. Člověk pak nemůže více nic dobrého předávat. Slova útěchy, která jsou pak pronášena, jsou prázdná a nepůsobivá. Člověk totiž není schopen věřit na to, co tomu druhému říká.

Bruno Groening upozorňoval ve svých přednáškách na tyto souvislosti stále znovu a znovu. Varoval své posluchače před tím, aby do sebe přijímali takový soucit, chtějí-li druhému pomoci. Vždyť člověk je schopen dát tomu druhému jenom to, co sám v sobě má. Ne to, co nemá. Nemůže dodat svému bližnímu odvahy a útěchy, jestliže on sám otevřel srdce jeho malomyslným a nářku plným slovům.

Bruno Groening radí svým posluchačům mít namísto soustrasti se svými bližními soucit.

Člověk může tento rozdíl mezi soustrastí a soucitem nejlépe rozeznat na příkladu matky, na kterou se obrátí její dítě, když si udělá bolístku. Dítě si nejprve ze srdce postěžuje, co se mu přihodilo a pak řekne, co ho bolí. Matka ale odvrátí láskyplně jeho myšlenky od této bolesti a začne mu raději něco pěkného vyprávět. Přitom ho může vzít i soucitně do náručí a chovat ho.

Matka řekne ke svému dítěti:

"To bude zase všechno dobré, musíš na to věřit, ale teď se dívej, vzpomínáš si ještě, co jsme včera hezkého dělali..."

Dítě otevře své srdce slovům matky a přijme je. Jeho myšlenky jsou teď od zlého odvráceny, nasměrovány na dobro, na příjemné věci. Tímto je i jeho nitro ve spojení s tím dobrým a posilujícím, oživujícím síly kladných myšlenek ukáží brzy svůj účinek. Matka si ponechá svou sílu, poněvadž se bolestí svého dítěte dále nezabývá, nýbrž svým jednáním spojuje ducha svého dítěte s tvořivými pozitivními silami.

Tento příklad činí rozdíl mezi soucitem a soustrastí dobře viditelný. Kdo chce pomoci nejen sobě, ale i těm druhým, musí své myšlenky, svá slova, ale i myšlenky a slova svého bližního orientovat nejen na dobro, nesmí nikdy lpět na utrpení a nemocech. Nemít soustrast neznamená tedy, že je člověku osud toho druhého lhostejný, znamená naopak to, že člověk v sobě nastřádá tolik lásky a soucitu, že je schopen ujmout se ho, posilovat jeho chuť k životu a důvěru v něj, jinými slovy, pomoci mu spojit se znovu s dobrem, tzn. spojit se s Bohem.

"Pryč se žvásty a tlachy"

"Myšlenky jsou svobodné", zpívá se v jedné známé německé lidové písni. Opravdu jsou svobodné, přesto ale nezavazuje tato skutečnost žádného člověka jeho zodpovědnosti. Člověk se velmi mýlí, když si myslí, že může svobodně a jak se mu zlíbí o druhém špatně smýšlet tak dlouho, pokud své myšlenky nevyřkne nahlas.

Vědecké průzkumy prokázaly, že myšlenky mohou být od člověka ke člověku vysílány a mohou dokonce u příjemce způsobit i tělesné následky (viz kap.4). Každá myšlenka je duševní síla, která se počíná hned s okamžikem, kdy člověk začíná myslet a je tak silná, jak silná je i intenzita myšlení. Zrovna tutéž sílu má i její působnost. Tak má špatná myšlenka o jiném člověku za následek nejen negativní ovlivnění myslícího jedince, tato myšlenka zasáhne i toho, na koho je namířena. Tento ji do sebe přijme, bude ji vnímat nebo se bude náhle cítit zbaven bez příčiny všech sil.

R.W.Trine píše k tomu ve své knize "V harmonii s nekonečnem":

"Nestačí, že si sami na sebe přitahujeme věci, které nám působí strach, přispíváme dokonce k tomu, aby i u jiných nastávaly situace, kterých se právě obáváme. Děje se to zcela v souvislosti se silou našich myšlenek a se stupněm naší vnímavosti, podle toho, do jaké míry jsme citliví a proto lehce skrze myšlenky ovlivnitelní. Na tom všem nemění nic ani ta okolnost, že u nás nebo u osob, o které se bojíme, tato myšlenka nevědomky přetrvává [...]. Známe celé množství případů, kdy se někdo v jednom kuse do takové míry strachuje o dítě, že právě to, čeho se tolik obává, je k dítěti přímo přitahováno, zatímco by se pravděpodobně nic nestalo, kdyby tyto pocity strachu neexistovaly. Velmi často chybí totiž i závažný důvod k takovým obavám. Ale i kdyby zde nějaký byl, bylo by mnohem moudřejší zaujat právě opačné stanovisko. Tím se totiž síly, které jsou připraveny zaútočit, odzbrojí. Potom musíme ale obklopit dítě moudrými a silnými myšlenkami, které jsou schopny zlu čelit. Místo toho, abychom se nechali zlem ovládat, staneme se jeho pánem.

Teprve před několika dny mi vyprávěl jeden přítel zkušenost, kterou v této oblasti získal ve svém vlastním životě. Měl si odvyknout jeden zlovyk. Teprve, když se mu to podaří, dostane se mu svolení k tomu, aby se oženil se svou dívkou. Během této doby vedl sám se sebou opravdu velmi těžký boj. Jeho matka a jeho dívka se velmi strachovaly o dobrý výsledek jeho snažení, že tento velmi jemnocitný muž pociťoval nepřetržitě tísnivý a oslabující vliv jejich malomyslných myšlenek. Mohl v každou dobu přesně říci, co pro něho ty dvě cítí, jak smýšlejí, poněvadž ho jejich strach, jejich otázky, jejich nedůvěra trvale ovlivňovaly a ochabovaly. Následkem toho bylo, že ztrácel stále víc a víc pocit vlastní sebedůvěry a klesal stále hlouběji na mysl. Místo toho, aby ho podporovaly povzbuzením a posilňovaly ho svou důvěrou, stavěly do světla stále více bezvýslednost jeho boje.

Tito dva lidé, kteří ho tolik milovali a udělali by pro něj první poslední, aby mu dopomohli k vítězství sama nad sebou, nevěděli nic o tiché, jemné, stále působící a všude se nacházející síle myšlenek. Tak se stalo, že místo toho, aby mu dodávali síly a odvahy, jak si přáli, oloupili ho o tyto a ještě navíc přidali zvenčí k jeho vlastní slabosti svou malomyslnost. Tím se stal jeho boj ještě mnohonásobně těžším."

Na tomto příkladě se zřetelně ukazuje, jak se nesprávně pochopené starosti o někoho mohou zcela negativně projevit, nevědomky a nechtěně od osoby, která je vysílá. Podobně bouřlivě působí myšlenky, kterými se člověk nad jiné povyšuje, protože si myslí, že je v právu. To se

stává většinou ve vzteku, hněvu nebo ze závidění. Nevědomky se tak člověk stává spoluviníkem toho, co na svém bližním odsuzuje. Stejným způsobem mají dobré myšlenky na jiného člověka blahodárný a pomoc poskytující vliv.

Tímto ovlivňuje člověk své bližní buď v dobrém nebo špatném, podle toho, jestli o něm smýšlí dobře či nedobře.

Negativní nebo pozitivní působení na naše bližní může být ještě znásobováno, když člověk o jiných lidech myšlené vyjádří slovy a toto rozšiřuje. Takové jednání vede často k tomu, že více lidí myslí stejným způsobem na určitou osobu, což se zákonitě neodráží jenom na jejich vlastním životě a zdraví, ale také na osudu postiženého.

Z tohoto hlediska jsou neblahé následky "tlachů a žvástů" zcela zřetelné. Bruno Groening znal ty hluboce zažitě návyky mnoha jeho současníků, kteří svůj čas a své síly mrhali pomluvami druhých a zakrývali to rouškou tichého čtení novin a časopisů.

Z tohoto důvodu se také obrátil při jednom svém projevu na své posluchače a napomínal:

"Jak jen člověk marní čas, ve kterém pomlouvá své sousedy, příbuzné, známé, když si dělá starosti o tom, jak jeden nebo druhý žije! Milý příteli, - já říkám - ptej se sám sebe, jak žiješ! Starej se v prvé řadě o svůj vlastní život! Starej se nejprve o to, aby ses dostal do Božího vedení! Když chceš o někom mluvit, odsuzovat ho, to je již to špatné, to zlé. [...] Krátce řečeno, přátelé, pryč se žvásty a tlachy!"

Navíc lze ale ještě pozorovat, že vše, co člověk svému bližnímu v myšlenkách, slovech nebo činech přisuzuje, padá na něho zpátky. Člověk, který vyzařuje dobrotu a který svým kouzlem přitahuje, budí ve svých bližních rovněž dobré myšlenky, které se k němu vrací a nechají v něm růst jen dobré, posilují ho. Stejným způsobem se děje u člověka, který svým bližním přisuzuje myšlenky, které se na něho znovu odrážejí a pronikají do jeho nitra. Takto přijde k němu s jistotou zpátky vše to, co on sám o druhých myslel, řekl nebo co jim udělal, jedno, jestli to bylo dobré nebo špatné.

Stejným způsobem se vyjádřil Bruno Groening v jednom projevu:

"Co člověk seje, to i sklízí. To znamená: Vše, co člověk slovy nebo činy vysílá, se vrátí zase k němu zpátky. Každý přijímá to, co sám dává."

Každý se má sám přezkoušet, aby zjistil, jak lehkověrně myšlenky přijímá a jak je bez rozmyslu lehce proměňuje ve slova a činy.

K tomu další citát Bruna Groeninga:

"Jak si stojíte vlastně v životě? Co jste učinili? Co jste řekli? Jaké myšlenky jste přijímali? Neprojevovali jste až příliš velký zájem o to, abyste slyšeli o zlu, tzn. o tom, co je pro vás senzace, jen aby byla látka k rozhovoru? Abychom nezaspali, nezadřímali, vždy bylo přece k dispozici tolik zajímavého. Bylo vždy tolik ke slyšení, ke čtení, bylo taky mnoho zlovolného k vidění. Ale tak tomu asi u větší části lidstva zůstane. Tak je tomu tato část lidstva jednoduše zvyklá."⁵⁸

Je to už smutný fenomén dnešní doby, že skoro veškerý tisk, rozhlas a televize tento neblahý jev podporuje. Bedlivému pozorovateli neunikne, že i přes velmi širokou paletu programů je divákům jen velmi zřídka nabízeno filmovými společnostmi něco hodnotného a podnětného.

Každý rozvoj osobnosti si však nutně vyžaduje myšlenkového vedení k dobru. Základním stavebním kamenem tohoto vývoje je dobrý příklad. Tento se stal v dnešní době bohužel jen velmi řídkým jevem. Mnohým lidem chybí také informace a vysvětlení o významu a moci myšlenek. Tito lidé jsou tak vystaveni jen svým návykům a předávají tyto, aniž by tomu tak chtěli skrze špatný vzor dále na své děti, které jsou v přívalu negativních obrazů a představ okrádány o svou duševní stabilitu.

Kázeň v myšlení jako brána k Božímu světlu

Pro mnohé lidi neznamená pozitivní myšlení o nic víc, než jistý druh techniky, kterou je nutno použít k tomu, aby si člověk "vtloukl" podle libosti určité myšlenkové obsahy tím se přeprogramoval. Tento postup je často nabízen na různých školeních managementu a je doporučován jako koncept úspěchu k dosažení hospodářských cílů. S jistotou můžeme říci, že myšlení představuje jeden z nejmocnějších zákonů ducha a mělo by velmi blahodárné účinky, kdyby se lidé znovu na zapomenutou moc myšlenek upamatovali. Přece jen představuje ale uvědomělé řízení myšlenek k dobru podstatně víc, než je nějaká technika k přeprogramování ducha z důvodu potřeby.

Bruno Groening byl přesvědčen, že všechny dobré myšlenky a dobré pocity přicházejí od Boha. Člověk, který přijímá dobrou, víry plnou myšlenku, se skrze ni spojuje s pramenem dobra. Tyto souvislosti jsou patrné už při pozorování příjmu léčivých sil. Dobré myšlenky otvírají současně bránu srdce člověka léčivým silám Boha. Z toho i vyplývá, proč je to možné, že dobrého, nápomocného slova nebo z dobré myšlenky číší tolik síly takového druhu. Tak dlouho, jak je člověk schopný si dobrou myšlenku ve víře udržet, tak dlouho zůstane oživující spojení zachováno. Když ale připustí vtíravé myšlenky pochybností do svého nitra, uzavře svou duši a tím i bránu Božímu světlu ve svém srdci. Myšlenkový příklon k dobru, tzn. k Bohu je tímto nejdůležitějším předpokladem každého léčení a duševního rozvoje.

Bruno Groening k tomu řekl v jednom projevu:

"Musíte sledovat jen to dobré, jen to dobré musíte následovat, tzn. dobro musíte následovat, to máme za úkol všichni, k tomu jsme souzeni. To musíme činit! To je si každý sám sobě dlužen. A když toho někdo není poslušen: Komu není rady, tomu není pomoci."59

"Bůh nám dává vše dobré, jen musíme my to vše Jeho, co On nám posílá, do našeho nitra přijmout. Takže - učíte tak?"

Zálež í jen na člověku samotném, aby se rozhodl pro první krok na cestě zpět k Bohu, k činění dobra v sobě samém tím, že svou vůli a své myšlenky k dobru obrátí a vytvoří tak duševní předpoklady pro léčivé a oživující spojení s prameny všeho dobra.

Myslím, že se mi podařilo důkladně vyložit, jaký ohromný význam pro tělesné a duševní blaho člověka v sobě skrývá disciplinovanost myšlenek. Nepochopitelná však zůstává ta skutečnost, že tomuto základnímu předpokladu mravně-morálního a duchovního zraní člověka není ani ze strany státní, ale zvláště ani ze strany církevní připisován zvláštní význam. Tímto je již v základu zmařena šance, dát člověku již do vínku osobní a citelné spojení s léčivou silou Boha.

Na druhé straně je stejně tak politováníhodné, když je v mnohých esoterických kruzích pozitivní myšlení představováno jako možnost, daná člověku k jeho samospasení. Spasit a

léčit lidi může jen ten jediný a to je Bůh sám. Dobré myšlenky plné víry jsou to jediné - a to nemůže být nikdy dost důrazně řečeno - které jsou branou k srdci, kterou člověk otvírá z vlastní vůle tím, že se oddělí od negativního a umožní tak nekonečné působení Boha ve svém nitru. Každé uzdravení a každé duševní obohacení, které jsou následkem takového niterného stavu člověka, je vždy jen dar a milost Boží.

Podřízenost Bohu místo podřízenosti člověku Cesta vedoucí zpět k citu

Poněvadž je role myšlenkového života člověka v jeho pozemském bytí jistě nepodcenitelná, je na místě otázka, jakým způsobem je možno rozeznat myšlenky dobré od myšlenek negativních. Představy různých lidských společností o dobrém a nedobrem podléhaly během staletí různým změnám a nemohou být tedy tím pravým ukazatelem při správné definici tohoto rozdílu. Ke všemu jsou ještě pocity pýchy - hrdosti, nelásky, závisti tu a tam velmi těžko rozeznatelné a mnohý pocit pochybnosti se zdá lidskému rozumu až příliš logický. Věnuje-li člověk ale nějaké myšlence svou víru, vejde s ní ve spojení, potom je obtížné toto spojení zase zrušit. Ta "malá škvíra ve dveřích", kterou člověk otevřel ve svém srdci, se bude rychle zvětšovat, bude vpouštět myšlenky stejného druhu a často postřehne člověk až potom, když víra v dobro, radost a mír ustoupí před trýznivým neklidem a duševním tlakem do pozadí, jakého druhu byly vlastně jeho myšlenky, které si zpočátku do svého nitra připustil. Jak může však člověk již v zárodku rozpoznat povahu myšlenky, nutnou k tomu, aby zavřel své srdce ještě před tím, než dojde k neblahému duševnímu spojení?

Bruno Groening řekl v jednom svém projevu:

"To, co nemůžete vidět, můžete cítit, z tohoto důvodu je vaše tělo opatřeno vícero smysly. Ty však musíte znát, ty musíte všechny používat."

Byl přesvědčen o tom, že každému člověku je dán vnitřní smysl, který mu umožňuje poznání duševní oblasti jeho bytí. Dobrá myšlenka je stejně tak jako myšlenka negativní naplněna určitou duchovní silou, která se ve spojení se silami víry v člověku projeví v jeho životě buď nápomocně nebo škodlivě. Stejně jako vnímá oko světlo, ucho zvuk, stejně tak je myšlenka po svém specifickém duchovním vyslání tomuto vnitřnímu duševnímu smyslu vnímatelná. To se dá ukázat na jednoduchém příkladu. Jestliže se člověk vnitřně podle povahy citu myšlenkovému postupu:

"To zvládnou, to jsem schopen"

otevře a hned nato nechá na sebe působit opak,

"To nepůjde, to nemůžu nikdy zvládnout, to se mi nepodaří "

bude tak rozdílné, můžeme rovnou říci protichůdné vyzařování zřetelně citelné pro každého, kdo vlastní tento do určité míry vyvinutý vnitřní duševní smysl. První myšlenkový postup zprostředkovává příjemný pocit, zatímco druhý je pociťován jako nepříjemný a u mnoha lidí může dokonce vyvolat i duševní bolest.

Toto se děje i při jiných myšlenkách, i když to zde není snad tak citelné. Když však stojí k dispozici každé myšlence duchovní vyzařování, které je vnímatelné, musí to ve stejné míře

platit i pro slova a činy, zrovna tak jako pro všechny formy a jevy. Jsou totiž materiálním výrazem myšlenek.

Kdo z nás už nebyl kdy přinucen mít se na pozoru před člověkem, který nám lichotil a hovořil k nám milými slovy, náš cit nám však prozrazoval něco jiného. Často je to tento cit, který rozezná zlé úmysly za směřující se přátelskou fasádou, i když by všechny ostatní rozumové argumenty mluvily jinak. Jiní by mohli dokonce referovat o tom, že při myšlence podniknout něco určitého, pocítí značnou nevoli k tomuto úmyslu a nemálo lidí vděčí dokonce svým životem jen této skutečnosti, že tohoto pocitu uposlechli.

Jedna známá mi vyprávěla, že měla jednoho rána zcela nepříjemný pocit zrovna v tu dobu, kdy se její matka chystala do práce a sdělila jí, že tam dnes pojedede autem. Vycházejíc ze svého pocitu, prosila pak moje známá svou matku, aby autem nejezdila a nechala ho pro dnešek raději stát. Matka její radu uposlechla a jela drahou. Skutečně se udála toho rána autonehoda zrovna na cestě, kterou by matka jela a dokonce i hodina byla shodná.

Kurt Allgeier popisuje podobný zážitek známého insbruckého lékaře a léčitele dr. Leonarda Hochenegga:

"Den po výbuchu v Černobylu [...] chtěla podniknout paní Hocheneggová s dětmi výlet do hor. Její muž jí v tom však zcela rezolutně bránil. 'Ne, dne s ne!' Odporoval přímo zarputile. 'Něco nebezpečného je ve vzduchu. Dnes nesmíme do hor, zůstaneme raději doma.' Paní Hocheneggová znala svého muže dobře a věděla, že v tomto případě nemá smysl mu odporovat. Věděl asi víc. Den nato se dozvěděla to, co on věděl už den před tím, lépe řečeno cítil: z poškozeného reaktoru unikala radioaktivita."

Mnoho lidí by mohlo vyprávět podobné zážitky. Zdá se, jakoby zde byl člověku skrze jeho pocit umožněn přístup k poznání, které přesahuje naučenou vědu a vnímavost vnějších smyslů a to v podstatné míře. Zvláště při jednání s jinými lidmi by měl člověk dbát na své pocity. Bruno Groening nabádal k tomu, aby si člověk vnitřně kladl otázku: "sympatický nebo nesympatický?" Přitom aby si všímal svých pocitů, aby se eventuálně vnitřně uzavřel a jednal s odpovídající pozorností. Zvláště lidé, kteří se nacházejí na cestě k uzdravení si musí dávat pozor, kým se obklopují a komu otvírají svá srdce. Bruno Groening byl přesvědčen o tom, že byl tento cit dán člověku Bohem, nazýval ho také jako "opravdový lidský instinkt", aby mu sloužil jako spolehlivý poradce na cestě k dobru a pravdě ve spletnosti životních dojmů a v rozpolcenosti lidských mínění a učení.

Jednou řekl:

"Člověk uklouzl tím, že ztratil ten pravý lidský instinkt, ne dnes, ne včera, ne, trvalo to celé generace a pozvolna došel člověk tak daleko, kde dnes je. Krátce řečeno, dnes je člověk tak daleko, že už dál ani nemůže."

Bruno Groening viděl v rozeznání tohoto pocitu v chaosu myšlenek a pocitů denního života a v jeho respektování nevyhnutelný předpoklad k návratu člověka k Bohu a ke zdraví. Kdo se naučí rozvinout v sobě tento smysl až k jeho původní srozumitelnosti uvědomělého vnímání, tomu bude umožněn přístup k jedné instanci v jeho nitru, která ho bude schopna osvobodit ze sevřenosti lidských mínění. Neboť v lidských pocitech lpí mnohem víc, než jen smysl, který poskytuje nezvyklý náhled do pozadí jeho životních okolností. Člověk se může na tuto instanci obrátit a zažít, že se mu dostane odpovědi na jeho otázky. Zdá se, jakoby měl člověk

skrzes tento cit spojení k nějakému rádci a pomocníkovi, který však není z tohoto světa. Často přijde samo od sebe nějaké varování, nějaká ponuka, aniž bychom je vědomě vyhledávali. Bruno Groening mluvil o vnitřním vůdci, o vedení Božím, které člověk vnímá pomocí tohoto citu. Byl toho názoru, že každý člověk má otevřenu možnost, stejným způsobem jako pocítuje Božskou sílu na svém těle, pocítovat také Boží vůli ke všem otázkám života. Každému čtenáři musí být zřejmé, jak obrovský význam má nejen v osobním životě člověka, ale i v životě celé společnosti vedení člověka k tak dokonalé schopnosti vnímání. Kolik bídy a utrpení vzniká jen z neschopnosti a chybějící ochoty lidí prosit pokorně vševědoucího o radu při mnohých závažných rozhodnutích.

K tomu Bruno Groening:

"Člověk však, krátce řečeno, ztratil svůj pravý člověčí instinkt; nemůže být proto veden, nemůže být dálkově řízen. Pán Bůh ztratil své vedení, protože člověk na tom usilovně pracoval a říká: 'Jen si vytloukejte klín klínem! Víím, že je mou povinností dát lidem na jejich cestu ponuku k přepnutí, aby tak našli znovu ten svůj lidský instinkt, aby byl v nich. [...] Já jsem se nenechal přeškolit. Jak je přeškoleno lidstvo. Takové množství knih! Takto se nemůže vše udržet. Jeden píše o nějakém tématu takto a ten druhý zase jinak. Co je správné? Žijeme v chaosu. My lidé bychom se měli učit od zvířat, musíme zpět, ale ne, abychom se stali zvířaty, nýbrž abychom našli svůj ztracený lidský instinkt."

Většina lidí již není schopna porozumět a následovat tomuto jemnému dýchnutí, této tiché vnitřní pohnutce, která je chce láskyplně vést životem. Často chybí potřebná síla a víra, namnoze však jednoduše vůle být tomuto pocitu, tzn. sám sobě, tzn. Bohu, oddán. Většinou jsou mínění jiných lidí anebo sám rozum silnější, je dáována přednost zdánlivému míru před tím, zůstat věrný vlastnímu srdci.

R.W.Trine píše k tomu ve své knize: "V harmonii s nekonečnem":

"Být sám sebou je to jediné, čeho jsi hoden, to jediné, co ti může činit zadostiučinění. 'Nemohla by to ale snad být přednostní politika, že se člověk nechá mnohdy ovládat svým okolím?' Jediná přednostní politika je pro tebe ta první a ta poslední a to je zůstat sám sebou.

'Přede vším ostatním zůstaň věrný jen sám sobě:

Plyne z toho to, co plyne i ze střídání noci a dne,

Tak proti nikomu nejednáš nesprávně.' (Hamlet)

Jestliže se necháme vést jen Nejvyšším a náš život bude také řízen jen touto zásadou, nepostihne nás nikdy strach z veřejného mínění ani obavy z odsouzení ostatních a můžeme si být jisti, že Nejvyšší stojí na naší straně. Pokusíme-li se někdy zavděčit se jiným, stejně se nikdy nezavděčíme; oč víc se o to budeme snažit, o to větší nároky budou na nás kladeny. Vedení tvého života je věc, která se týká jen tebe a Boha a když se necháš z jiné strany ovlivnit a vnutit do určitých směrů, tak se nacházíš na špatné cestě."65

Mnoho lidí si plete pojmy a pod slovy být věrný sám sobě myslí na bezohledný egoismus. Uznání od lidí a ukojení osobní ješitnosti je jim důležitější než veškerá věrnost k zákonům srdce.

Čím více však člověk spojuje své vědomí s egoistickými cíli, čím více se nechá ovlivňovat vnějšími přáními, o to více ztrácí spojení se svým nitrem. Všem a každému věnuje svou pozornost, moderní sdělovací prostředky mu přinášejí denně zpravodajství ze všech částí světa, jenom zprávy, které by měl skrze světlo Boží na svém těle pociťovat, zůstávají bez povšimnutí. Věnovat pozornost sám sobě, k tomu člověk nenachází čas, místo toho se honí lidé po desítky let za mrtvými cíli, aniž by se jednou jedinkrát zeptali svého srdce, má-li jejich činnost vůbec smysl. Množství myšlenek, kterým umožňují přístup, vzbuzuje podobné množství pocitů. Nepozorovaně vplouvají do stále větší a větší duševní nesvobody. Často musí teprve tělo učinit konec tomuto sebeničivému procesu, teprve bolest a choroba přimějí mnohé k tomu, aby zase začali hledat sami sebe.

Přece jen jsou ale lidé z velké části obětí všeobecné nevědomosti a od života vzdálené výchovy, většinou je již od dětství školen jen rozum a vnímání reality skrze vnější smysly. Naše školy a univerzity hustí člověka vnějším, mrtvým věděním místo toho, aby ho učily též nalézt vedení a vědění k sobě samému. Osobní citění je odsuzováno jako "chybná subjektivita" a lidé jsou nuceni podržovat svou víru "objektivitě" technických pomůcek.

Vývoj, který odsoudil již přírodovědec a básník Johann Wolfgang von Goethe ve svém díle "Mravní zásady a odraz ve vědeckém učení":

"Člověk je sám o sobě, pokud se nechá obsluhovat svými zdravými smysly, ten největší a nejpresnější fyzikální aparát, jaký kdy existoval; a právě největší zlo nové fyziky je to, že všechny experimenty byly od člověka odtrženy a příroda se poznává jen na základě umělých přístrojů. I přes tuto omezenost se pokouší dokazovat, čeho všeho je příroda schopna."⁶⁶

Tento vývoj vedl ke stále větší duchovní nesamostatnosti lidí. Protože se vytratil vnitřní smysl člověka rozeznávat ve světle vyššího poznání pravdu od lži, dobré od špatného, správné od nesprávného, byli lidé ve velké míře ovlivnitelní míněním druhých a stali se na něm závislí. Odpovědi, které ve svém vlastním nitru nebyli schopni nalézt, hledali u druhých. Hodně se jich nechalo pod vlivem všeobecně akceptovaných veřejných názorů vtlačit do jednoho směru. Ověření pro dobré a špatné nevyrostá dnes většinou z osobních pocitů, nýbrž z chování mas nebo jednotlivých skupin. Masy se zase nechávají manipulovat společenskými autoritami anebo různými médii.

Tak je připravována živná půda k rozšiřování mylných učení, které se snad mohou líbit rozumu a vnějším smyslům, vedou ale k nesprávným myšlenkovým a životním návykům a představují velké zábrany při přijímání životních sil. Následky těchto osudových procesů můžeme pozorovat nejen v ničení životního prostředí, nýbrž také v mnohých utrpeních, vyskytujících se na naší zemi.

V jednom projevu o tom mluvil Bruno Groening takto:

"Také vy, milí přátelé, jste byli vedeni mylně. Nebyla vám řečena pravda [...]. Nemusíte věřit tomu, co říkám. [...] Povinnost, kterou máte: [...], že se sami na svém vlastním těle přesvědčíte. Důležité je však, že tomu budete věnovat i pozornost. Pak se dovíte pravdu, pak budete věřit. Pak nebudete žádní lehkověrci, pak budete přesvědčeni. Přesvědčte se, je to vaše povinnost! Já sám jsem hluboce přesvědčen. Nebo si myslíte, že mne můžete přesvědčit? Ne! Nepodléhám žádnému člověku. neposlouchal jsem ani své rodiče, co říkali, když jsem měl dělat to či ono. Když se mi nezdálo být správné, co po mně požadovali, řekl jsem: 'Ne, to nedělám!' Samozřejmě, že padaly políčky. Nevadí, já se ale bráním vždy, tehdy i dnes a budu

to činit i nadále. Nedělám nikdy to, co chtějí lidé. [...] Nejsem přece poslušen člověku, já jsem poslušen Bohu. Víc nic. A k tomu chci přivést i vás, abyste se i vy stali poslušni Bohu, abyste se odvrátili od své lehkověrnosti, abyste nevěřili na kdejaký hokus pokus a abyste nikdy neupadli v pokušení."

Pak pokračoval:

"Bůh, který je náš otec nám tolik dal. Vše jsme měli v sobě. Já to ještě v sobě mám, nenechal jsem se obrát o to vše přirozené, o to Boží. Proto nejsem poslušný nikomu, žádnému člověku. Ale Bůh to dal již každému dítěti do vínku [...]. Rodiče ho však o to obrali a převychovali ho. Nemyslete si, milí přátelé, že Bohu nepůsobí bolest to, že člověk připravil vše živé o vůli, kterou on mu dal. Ale Bůh nechce žádného živého připravit o jeho vůli. Rodiče to však udělali, vaši rodiče to také na vás udělali, vy jste to přejali, poslušni člověku. Předali jste to znovu vašim dětem a vaše děti to předají svým dětem a tak to jde dále od generace ke generaci. Kdy to vezme konce? Kdy se konečně skončí všechna ta bída a utrpení? Kdy se zmenší množství nemocí? Kdy nastane konečně stop? Tak, milí přátelé, tak je člověk zvyklý, ale ne, člověk se musí jednou vzdát svých zvyklostí, musí se obrátit a musí se konečně stát tím a dělat to, jak to určil Bůh, nic jiného. Musí se stát poslušným Boha. Musí se dostat do vedení Božího, bez toho není života."68

Jak má ale člověk v běžném denním životě toto vnitřní Boží vedení učinit dosažitelným. Nejdůležitější zde je, nechovat se v žádném případě dogmaticky nebo tomu podobně, jak tomu bylo, když člověk dopřával sluchu mínění druhých nebo rozumu, zaslepeně nevěnovat důvěru ani dostavivším se pocitům. Zrovna tak málo vhodné je chtít klást na stejnou duchovně rovinu egoistické představy s údajným poznáním a chtít tyto takto obhajovat anebo uvolňovat nekriticky ve svém nitru prostor nízkým citům a to vše pod pokryteckým tvrzením nutnosti rozvoje osobnosti. Kdo pod tímto rozumí být věren sám sobě, kdo míní, že tímto způsobem je poslušný vyšší instanci, nepochopil vůbec oč jde, když Bruno Groening o tom hovořil, že se člověk má stát "poslušným Bohu". Ne bez příčiny nabádal opakovaně každého, kdo chtěl cestou duše kráčet, aby se stále a znovu přesvědčoval. I toho, který pak tímto způsobem dosáhl vyléčení a skrze starostlivé přezkoumání se mu dostalo také poznání pravdy těchto zákonů života, na které Bruno Groening poukazoval, i toho pak upomínal, aby se znovu přesvědčil. Život nabízí velké množství možností, jakými se dají v těch nejrozličnějších situacích všechny tyto nadřazené zákonitosti přezkoumat.

Stejně tak je i cesta k opravdovému citu, k neomylnému vnímání Boží vůle cestou kritického zkoumání a nešetrné upřímnosti k sobě samému. Kdo již poznal "hlas svého srdce", mohl zřejmě zjistit, že tento hlas není vždy v souladu s osobními přáními, někdy jim dokonce odporuje.

Dr. Hochenegg by se byl jistě v již výše uvedeném příkladu na horskou túru velmi těšil, přece jenom ale ho dlouholeté zkušenosti s "hlasem jeho srdce" přiměly k tomu, aby odporoval rozumovým argumentům svým i své paní a zůstal věrný svému pocitu.

Čím víc je člověk schopen se vnitřně od své vlastní vůle oprostit, o to výrazněji může pociťovat vůli Boží. Kdo si ale ve svém nejhlubším nitru přece jen přeje sledovat vlastní krátkozraké představy a přání, ten přijde brzy na to, že bude pociťovat jen to, co pociťovat chce. Dokud člověk není ochoten ohnout se a podřídit svou vlastní vůli, vůli nejvyšší, bude se z nedostatku svého rozumového vědění přičít stále znovu a znovu vyššímu zákonu a bude tak přinášet sobě a ostatním jen strast. Takový pak musí, jak Bruno Groening řekl, "vytloukat klín

klínem"tak dlouho, až na to přijde, že takto nemůže dál. Kdo je ale už tak daleko a jde tou druhou cestou, brzy rozpozná, že duchu nejvyššímu jsou otevřeny souvislosti a možnosti, které se zdají ohraničenému lidskému rozumu nepochopitelné.

Na mou prosbu vyličit mně zkušenosti k tomuto tématu mi napsala Birgit Häuslerová (29) z R.:

"Moje pozornost na toto téma - poslušnost Bohu či lidem - byla vzbuzena jedním projevem Bruna Groeninga. Samozřejmě jsem se okamžitě odklonila od toho druhého, být poslušna člověku. Zároveň jsem se však sebekriticky ptala, jak budu tedy zvládat všechny mé všední starosti. Měla-li jsem kdy nějaký problém, zvažovala jsem všechna pro a proti, abych se dostala k nějakému závěru. Mluvila jsem pak o tom ještě s několika jinými osobami, jejichž rady mne často ovlivnily. Dnes vím, že takový postup není sice v zásadě špatný, že jsem však v tom množství rad a zčásti si odporujících názorů zapoměla na tu důležitou instanci v mém nitru, která by měla být určující pro tak důležitá rozhodnutí. Zapoměla jsem na prosbu k tomu, který ví mnohem víc než já a víc, než se mohu v nekonečných diskusích dovědět.

Ale jak mohu v sobě postřehnout tento "Boží hlas"? Jak se mám stát poslušnou Boha?

Skrze pravidelné přijímání léčivého proudu se mi dařilo stále více tento vnitřní hlas mým citem zachytit. Pozorovala jsem, že ani to nejstřízlivější rozumové zvažování mi nemohlo dát správnou a jasnou odpověď, kterou jsem hledala, ale skrze mé prosebné zaměření a vypuštění všech myšlenek jsem zažila, jak mi 'vnitřní', často velmi tichý hlas tuto odpověď sděluje, že byla správná, ukázalo se vždy poté.

Toho času jsem skládala maturitní zkoušky. Protože jsem se z nedostatku času nestihla naučit celou látku potřebnou k závěrečným písemným zkouškám, otevřela jsem se léčivému proudu s prosbou, abych se směla dovědět, která témata budou zkoušena. Přišly mi myšlenky na určité okruhy, které jsem si pak nastudovala. A skutečně se točily otázky mých zkoušek kolem té látky, kterou jsem se naučila.

Při ústních zkouškách jsem dostala otázky z jednoho pro mně neznámého tematického okruhu. Okamžitě jsem se zaměřila na příjem Božské síly a po krátké chvíli jsem byla schopna i přes neznalost dát správné odpovědi. Ústní zkoušku jsem složila dokonce jako nejlepší.

To mi bylo dostatečným důkazem toho, že v protikladu k hlasu rozumu je vnitřní hlas vševedoucí a proto stavím nyní jenom na něm.

Tyto a jiné podobné zkušenosti způsobily, že jsem důvěřovala stále silněji svému vnitřnímu hlasu. Když jsem měla opět před jednou zkouškou, myslela jsem si: 'Proč bych se měla všechno učit.' Vybrala jsem si některá témata, na která jsem se připravila. Pod mým vypracovaným zkouškovým tématem stálo 'nedostatečné'. Nejdříve jsem byla zlá na Bruna Groeninga a také zklamaná z 'Božího hlasu', který mi tuto známku nadrobil, později jsem šla přece jenom do sebe a poznala jsem svou chybu: 'Ne vyžadovat, nýbrž dosahovat' (citát Bruna Groeninga). Pyšné myšlenky brání vztahu k vnitřnímu vedení.

Ale také při zkouškách v mém dalším studiu jsem poznala, že pokorné zaměření na Boží sílu může být velkou pomocí. Knihy a pořadače plné vědy stály přede mnou a znovu jsem mohla

díky naladění zachytit, na která témata se mám připravit. Tak jsem s minimálním učebním nasazením přišla ke všem svým diplomům.

Chtěla bych však zdůraznit, že cesta zpět k citu, která vede k rozeznání vnitřního hlasu a která směřuje člověka k dobru, nemá nic společného s mámením smyslů nebo s chutí žít jen podle svých pocitů a tyto jen rozvíjet. Je to však do nitra obrácený zápas, prosba o Boží vedení, o poznání. Při tom mi bylo učení Bruna Groeninga velkou pomocí.

Jiné zprávy svědčí o pomoci, poskytnuté prostřednictvím citu vnitřního vedení v povolání a v partnerství. Jak by to bylo cenné pro velkou většinu lidí, kdyby při volbě svého povolání nebo svého životního partnera šli do sebe a prosili ve vší vážnosti Boha ve svém srdci o jasnou odpověď. Často rozhoduje jen vnější dojem, krátké opojení smyslů nebo rozumu, mnohdy i zvyk a strach stát sám při sobě. Kolik žalu by mohlo být lidem takto ušetřeno! Na mne osobně učinilo velký dojem to, že se skrze učení Bruna Groeninga mnoho lidí osvobodilo od trýznivé nerozhodnosti a ze svých nových zkušeností se svými pocity našli znovu tu osvobozující vnitřní jistotu. Tím, že jsou schopni vědomě prožívat ve svém nitru Boží vedení, našli znova své sebevědomí. Z osobních rozhovorů jsem se dovídal, že se vytratila i zahanbující podřízenost vůči výše postaveným osobnostem či lékařům a na její místo se dostavilo pevné vědomí vlastní zodpovědnosti za své tělo a za svůj život.

Tito lidé posadili Boha ve svém srdci znova na trůn, který byl dříve obsazen vírou ve vědu, rozum a lidská mínění.

Známý psychoanalytik C. G. Jung mluvil již o vnitřním hlasu, o vnitřním zákonu, který má člověk respektovat, jestliže si přeje naplněný, šťastný život. Viděl v něm základní předpoklad pro rozvoj osobnosti člověka:

"Kdo má svůj cíl, slyší vnitřní hlas, má jistotu."

Čím víc se člověk utápí v mase a konvencích, tím slabší se stává podle Junga jeho vnitřní hlas. Tento kulturně znetvořený člověk je většinou zcela neschopný spojit se s tímto vnitřním vedením a rozeznat tak jeho poselství. Podtrhuje to tragika mnoha osudů:

"Do té míry, do jaké člověk není schopen zůstat věrný svému vlastnímu zákonu, [...] do té míry propásl také smysl svého života."

Učení Bruna Groeninga - cesta k Bohu?

Bruno Groening řekl v jednom projevu:

"Co vaši předchůdci pokazili, to můžete vy dnes napravit. Mnozí byli ze své cesty svedeni, most vedoucí k Bohu byl za takovým odpadlým člověkem zborcen a člověk se dnes nachází na cestě zmatku. Neví už, co je dobré a co špatné [...]. Z toho důvodu stojím dnes především před chudými, nemocnými lidmi jako jejich průvodce, který přivede člověka zase na tu pravou, Boží cestu zpátky."

Při mých výzkumech jsem narážel stále znovu a znovu na lidi, kteří mi mohli dosvědčit, že díky učení Bruna Groeninga a díky pravidelnému přijímání léčivé síly se dostali k víře nebo si ji podstatně prohloubili.

Jiní líčili, že se v nich "rozsvítilo" a oni pojali tolik síly, že byli schopni z vlastního podnětu změnit svůj život. Manfred B., ředitel jedné školy v K., sepsal na mou prosbu všechno to, co díky učení Bruna Groeninga prožil.

Zde je jeho zpráva:

"Od února 1990 jsem se mohl na vlastní kůži přesvědčovat o tom, že člověk se učením Bruna Groeninga stává svobodným a šťastným a jestliže je člověk ochoten otevřít mu svou duši a jednat podle životních zásad Bruna Groeninga, vrací mu zpět zdraví jak na těle, tak na duši. Výpovědi Bruna Groeninga daly mé víře - jsem katolický křesťan - novou dimenzi. Má důvěra v Boha, víra v jeho všemohoucnost a působení ducha svatého v mém těle dostala v mém životě větší hloubku. Bylo mi jasné, že jsem byl pořád ještě až příliš křesťan ze zvyku.

Také obě moje děti, jedenáct a dvanáct let staré, získaly skrze pravidelnou účast na dětských společných hodinách takové duchovní znalosti, jaké jsou pro děti jejich věku neobvyklé, zrovna tak, jako je neobvyklá tak přesvědčivá víra v Boha jako největšího z lékařů. Moje děti se naučily plnit všechny své úkoly s důvěrou v sebe sama. Modlitba (naladění) se stala v jejich životě velmi důležitým faktorem, což je značně potěšitelné.

V mé činnosti ředitele jedné katolické základní školy jsem měl na základě práce s dětmi možnost dovídat se, jak málo místa zaujímá ve většině rodin zabývání se duševnem. Při tak silném materialistickém zaměření hraje Bůh - jestli vůbec - jenom podřízenou roli. Co se týká hodin náboženství, zůstával jejich obsah jen na rovině běžných školských znalostí. Nechat pociťovat tu skutečnost, že Bůh chce v životě každého jednotlivce působit ve smyslu jeho uzdravení, jestliže je člověk sám ochoten otevřít své srdce a připustit tak vedení Boha, je tou nejpřednější úlohou každého náboženského učení. Pro mne bylo vše, co jsem se v kruhu přátel Bruna Groeninga dověděl, velkou pomocí."

Veškerý nátlak a jakákoliv dogmatika byly Brunu Groeningovi zcela cizí. Nejvyšší hodnotu pro něho představovala svobodná vůle člověka. Předával svým posluchačům to, co sám ze svých zkušeností a ze svých osobních zážitků jako pravdivé poznal. Zrovna tak si přál, aby lidé, kteří jeho slovům věřili, si taky jejich pravdivost prověřovali.

Rolf Z. (35) z G. mi napsal na mou žádost odpověď, kterou zaujal toto stanovisko, týkající se léčivých proudů:

"Bruno Groening je pro mne člověk, který mi otevřel cestu, na které jsem zažil Boha. Jako ateista stojící velice blízko marxismu jsem byl zvyklý kriticky přezkoumávat veškeré jevy, se kterými jsem byl konfrontován, náboženské věci však víc než kriticky. V křesťanské nauce jsem sice shledával určitou důslednost, existenci Boha jsem však nemohl akceptovat, poněvadž se vymykala všem možnostem dokazatelnosti. Žádný duchovní nebo teolog mne nemohl pohnout k tomu, abych uvěřil, že by měl Bůh být něco víc než pouhá myšlenková konstrukce sloužící k tomu, aby věřícím poskytoval určitou psychickou stabilitu tím, že jim vyjeví nějaký vyšší smysl života. Teprve po prvních zkušenostech s léčivým proudem zprostředkovaným mi Brunem Groeningem jsem začal uvažovat jinak. Obzvláště nápomocné mi byly jeho připomínky, aby člověk nikdy neuvázl v lehkověrnosti, nýbrž aby se vždy o jeho slovech přesvědčil. Možnost přesvědčit se je dána skrze zaměření na příjem léčivé síly. Praktické zkušenosti se nedají teoreticky navodit, ty se prožijí."

Zvláště mladiství mi často referují o tom, že se byli schopni skrze učení Bruna Groeninga vysvobodit z vlastních pout bez toho, aby je k tomu někdo ponoukal, že byli schopni dojít k hlubokému poznání duchovního významu mnoha morálních hodnot, které jim byly dříve zapovězeny. Často jsem slyšel, že skrze zaměření se na léčivý proud zmizely závislosti na drogách, alkoholu apod. a lidí, kteří sociálně upadli, se zmocnila znova síla a vnitřní potřeba k samostatné práci a jako skrze nějaké šťastné řízení práci i našli. Jiní mladiství pocítili poprvé po letech touhu založit rodinu, což pro ně bylo dříve zcela nemyslitelné. Zvláště příznačné pro vnitřní přeměnu je - i u mladých - ta skutečnost, že se vždy mluví o nově vzniklé, hluboké religiozitě.

Hans Georg Leindecker z K. píše:

"V roce 1984 jsem přišel do společnosti Bruna Groeninga jako ateista, měl jsem astma, sennou rýmu a depresivní strach z budoucnosti a ze života. K tomu se družil ještě relativně vysoký konzum pití kávy a alkoholu, jakož i příležitostná konzumace drog. Můj veškerý životní pocit se odrážel v obrazech, které jsem maloval. Upřednostňoval jsem v té době tmavé, těžkopádné, ale i agresivní barvy.

Krátce po uvedení do učení Bruna Groeninga zmizelo astma a senná rýma. Tím mi bylo pomoheno, abych znovu našel cestu víry k Bohu a Ježíši Kristu.

Protože jsem člověk velmi svobodmilovný, byl jsem velmi šťastný, že jsem se tu nemusel držet žádných svazujících pravidel. Přesto se můj život počal pomalu měnit. Tato změna však přicházela zevnitř, tzn. ve společenství (kroužek přátel vyléčených a pomoc hledajících lidí, kteří se bez jakýchkoliv pout, která jsou typická pro spolky, scházejí, aby společně přijímali Boží proudění, viz kap. 9) jsem se naučil dbát na řeč svého těla a svých pocitů. V průběhu dalších časových úseků jsem pozoroval stále slábnoucí chuť na kávu, alkohol a drogy, až jsem jejich konzum zastavil úplně. V pozitivní se změnil také můj názor na manželství, rodinu a děti, dříve jsem byl zásadně proti těmto institucím. Dnes jsem prost těchto předsudků a jsem šťastným otcem rodiny. Můj životní pocit, zprvu nejasný a spíše negativní, se pomalu ale jistě změnil na šťastný, životu přitakávající. Změnily se samozřejmě i mé obrazy, používám teď převážně světlé a radostné motivy a barvy.

Všechny tyto proměny nastaly jen proto, protože jsem se učil pozorovat své tělo a své pocity a protože skrze Boží sílu bylo zlo přinuceno z mého nitra zmizet."

Pana Leindeckera jsem poznal osobně. Jeho vnitřní rozvoj je od doby, co přišel do kontaktu s učením Bruna Groeninga, možno pozorovat v jeho obrazech.

Thomas Eich (26) z W. hrál rockovou hudbu v jedné kapele ještě před tím, než slyšel o Brunu Groeningovi a byl nadšeným fanouškem tvrdého rocku a stylu heavy metal.

Sám mi popsal své dřívější vystupování:

"Navenek jsem byl vždy cool, ledově chladný a nepřibližitelný. Byl jsem člověk, který za vnější fasádou cool rockera skrývá svůj nedostatek sebevědomí, který si nic netroufá, což ovšem nesměl nikdo postřehnout, navenek síla, uvnitř slaboch. Byl jsem nakloněn duchu doby a užíval jsem si všech moderních neřestí, silně jsem kouřil, pil velká množství alkoholu a hrál přes míru na automatech. Byl jsem velmi mlčenlivý, jediné mé poznámky byly pronášeny formou sarkasmu, ironie, zesměšňování, obtěžování atd. V roce 1984 jsem se začal zabývat

křesťanskými myšlenkovými statky. Učení Kristovo mě fascinovalo a já jsem pocítil přání žít také tak. Uvědomoval jsem si stále více, že mnohé v mém životě nebylo správné, neměl jsem však sílu bránit se proti tomu. Čím hlouběji jsem pronikal do učení Kristova, tím větší bylo moje vnitřní zoufalství.

Když jsem se pak dověděl o Brunu Groeningovi, bral jsem to spíše skepticky. Přece ale ještě než jsem se mohl rozhodnout, jestli se do tohoto učení nechám uvést, začal jsem pociťovat, že se den ze dne vytrácí moje chuť ke kouření a k pití alkoholu. Po uvedení (zde mu bylo ukázáno, jak může do sebe přijmout Božský proud, viz kap. 9) jsem zažil, jak se můj život změnil tak, jak jsem si to již drahnou dobu přál, ale nikdy nezvládl. Zažil jsem pravdu ze slov 'Otčenáše' - 'Bud' vůle Tvá'. Učení Bruna Groeninga mi umožnilo dozvědět se a zažít, že existuje Boží síla, skrze jejíž přijetí se i já stávám dosti silným k tomu, abych si svůj život zařídil podle učení Ježíše Krista."

Poznenáhlu se Thomas Eich osvobozoval od svých strastiplných vlastností. Dnes pociťuje předtím mu zcela neznámý pocit vnitřního klidu, našel zpět své sebevědomí. Dnes má také, což bylo dříve pro něj absolutně nemyslitelné, svou rodinu a je otcem tří dětí. Nepije žádný alkohol ani nekouří. Peněžní automaty ztratily nad ním veškerou moc. Našel sílu obrátit svá slova v dobro. Dostalo se mu i tělesného vyléčení. Po deset let musel nosit brýle o síle +3,5 dioptrií na obou očích. Nějaký čas poté, co začal přijímat Boží proud, se dostavilo vyléčení. Dnes nepotřebuje žádné brýle. Nejdůležitější však pro něho bylo, že našel víru v Boha:

"Nikdy předtím jsem si nedokázal představit, že by člověk mohl tohoto nepochopitelného, zdánlivě tak vzdáleného ducha do té míry bezprostředně a obšťastňujícím způsobem sám na sobě zažít, jak mi to bylo umožněno skrze učení Bruna Groeninga a skrze příjem léčivých proudů. Kdyby mi dříve někdo něco takového vyprávěl, měl bych pro něj jen hanlivý posměšek. Dnes je ale všechno jiné. Cítím Boha jako láskyplného a milujícího otce. On je zkrátka jen světlo a láska. To nemůže člověk vůbec vyjádřit slovy, to musí každý prožít sám. Jsem z celého svého srdce vděčný Brunu Groeningovi, že jsem se jeho prostřednictvím nejen uzdravil, nýbrž že jsem nabyl i živého spojení se světlem nejvyšším."

Shrnutí

Na tomto místě bych rád shrnul všechno to, co bylo doposud řečeno:

Zásady učení Bruna Groeninga se dají vyjádřit krátce v jeho následujících slovech:

"Smím pomoci najít člověku jeho cestu k dobru. Jeho rozhodnutí mu však nesmím ani vzít, ani ho nemohu k dobru nutit. Každý musí najít svou cestu sám."

Bruno Groening ukazoval pomoc hledajícím osobám, jakým způsobem mohou do svého nitra přijímat univerzální léčivou sílu. Činit to však musí každý sám. Vysvětloval zákony duše a moc myšlenek, varoval důrazně před jakoukoliv negativní myšlenkou a přiváděl své posluchače k pozorování svého těla a svých pocitů, aby se naučili rozlišovat povahu myšlenek. Úkolem každého jednotlivce však bylo přeměnit všechny rady Bruna Groeninga v činy.

Řekl:

"Musíte sledovat jen to dobré. Musíte sledovat, tzn. dobré musíte následovat, to máme za úkol všichni, k tomu jsme souzeni. To musíme činit! Toto je si každý sám sobě dlužen. A když toho není někdo poslušen: Komu není rady, tomu není pomoci."

Záleží to jen a jen na každém člověku samotném, aby se obrátil, anebo tomu přinejmenším chtěl. Teprve pak je schopen přijímat zprostředkováním Bruna Groeninga do svého nitra Božskou sílu. Z toho pak v něm vyrostle síla, která tento jeho obrat k Bohu přemění v činy a pomůže mu zbavit se všech nedobrych a škodlivých myšlenek. Dostavivší se regulace osvobodí tělo a duši od všeho negativního, co se v jeho těle a duši díky těmto myšlenkám usadilo a způsobilo všemožné poruchy, jak Bruno Groening nazýval nemoci. Jestliže je léčení úspěšné, je učiněn první krok. Vyléčený člověk má dále dbát na svůj myšlenkový život, aby jeho vyléčení bylo trvalé. Přitom musí být vzato v úvahu, že takové léčení není v žádném případě nějakým mechanickým procesem, že člověk není dále oproštěn od toho, aby prosil Boha o osvobození od následků negativních sil na svém těle a duši. Vyléčení zůstává v náhledu Bruna Groeninga konec konců vždy jenom aktem milosti Boží.

Člověk, jednající podle učení Bruna Groeninga, dosáhne však nejen vyléčení, nýbrž mu bude poskytnuta i jiná pomoc. Může se na svém vlastním těle a i na svém vlastním životě sám přesvědčit o všemohoucnosti Boha. Víra v dobro a víra v Boha v něm pak nabývá stále větších rozměrů. Protože přijímá do sebe jen dobro, naplňují ho ve stále větší míře pocity míru, radosti, lásky a spokojenosti. Strach a neklid, plody negativního myšlení, to vše se mu vyhýbá. Dochází k rozvoji a posile těla i duše.

Bruno Groening:

"Duševně posílněn znamená, že člověk je schopen vnímat znovu přes svou duši, která mu byla do těla vložena Bohem, aby mohl skrze ni přijímat vysílání Boží."

Tělo a cit ukazují stále zřetelněji na dobro a zlo a člověk se učí uzavírat se před negativními myšlenkami a pocity. Počíná se vnitřní cesta a pomalu ale jistě si dotyčný začíná být vědom toho, proč zde na této zemi žije. Rozpoznává, že jde o mnohem víc, než o uspokojování potřeb těla. Ukazuje se stále zřetelněji, co člověk prostřednictvím svých myšlenek a především prostřednictvím svých rozhodnutí a svého jednání drží ve svých rukou. Ohraničená míra sebevědomí všedního člověka odpadá, dotyčný se cítí jako člověk stojící ve středu dění kosmických rozsahů. Jeho duch se začíná probouzet.

Dobro a zlo - posvátný boj v duši člověka

Z předcházejících výkladů je v dostatečné míře patrné, že myšlenky jsou působivé duševní síly. Jenže skutečností je, že existuje velký počet různých myšlenek. Při přesnějším pozorování jejich specifických účinků na člověka je můžeme rozlišovat na myšlenky s vlivem rozvíjejícím a na myšlenky s vlivem oslabujícím. Z tohoto důvodu hovoříme o pozitivních a negativních myšlenkách.

Dokazatelné jsou souvislosti mezi negativními myšlenkami a následujícím onemocněním člověka. Zrovna tak se může hovořit o léčebném efektu při myšlenkách pozitivních.

Proč však působí negativní myšlenka na člověka škodlivě a proč působí pozitivní myšlenka v opačném smyslu? Toto dění musí nastat následkem duchovní síly, která je obsahem všech myšlenek. Považují proto za smysluplné zabývat se následovně pozitivními, oživujícími

duchovními silami a na druhé straně duchovními silami negativními, život ochromujícími a ničivými. Neobhajitelné jsou představy mnoha vědeckých pracovníků, kteří nevidí v myšlenkách nic víc, než následek elektrochemických procesů v mozku člověka. Tomu odporuje jasně prokázaná skutečnost, že myšlenky mohou být od člověka ke člověku vysílány a to za podmínek, které odporují všem zákonitostem nám známých vyzařování (viz kap. 4).

Ten, kdo měl možnost pozorovat změny lidského těla před a ihned po smrti, se utvrdí ve své dřívější předtuše, že je člověk něco víc než jenom tělo. U člověka se dostaví velmi silný pocit, jakoby se smrtí od lidského těla něco odpojilo, něco, co ho dříve činilo bytostí. Pozůstalé tělo na nás dělá spíše dojem, jako by to byla nějaká schránka, od které se v důsledku smrti odtrhlo něco vyššího.

Jestliže chceme přijít blíže k podstatě lidského bytí, je bezpodmínečně nutné, abychom přijali do svého vědomí ještě jednu rovinu a to tu, která je nositelem myšlenek, života, pocitů a je tak vlastně nositelem samotného lidského bytí.

Bruno Groening to viděl takto:

"Člověk je duch, má duši a pro tento život na zemi se zabydlil v lidském těle."

Bruno Groening viděl v těle nástroj, který člověku umožňuje působit v materiálním světě. Tento nástroj je dar Boží, potřebuje však spojení s duší a s duchem, aby mohla vzniknout vnější lidská podoba. Při smrti se člověk od svého nástroje odloučí. Přípraven o svou formující a oživující sílu se tento nástroj velmi rychle rozpadne na jednotlivé součástky. Ve smrti se vyjeví zcela zřetelně a jasně tato obrovská závislost těla na duchu a duši, jejíž odchod má za následek tělesný rozpad. Stejným způsobem je možno pozorovat tuto závislost těla a duše během života v působení pozitivních a negativních myšlenek.

Odkud přicházejí myšlenky, které jsou očividně nabitý rozdílnými silami a které tak mohou člověku sloužit nebo mu škodit? Jsou odvozeny z jeho vlastního ducha, tzn. vytváří si je lidský duch sám nebo jsou mu přiváděny z nějakého vyššího pramene?

Zaměřme se k tomuto účelu blíže na působení myšlenek v člověku. Při bedlivém pozorování je nápadné, že negativní stejně jako pozitivní myšlenky vykazují zcela určité charakteristiky, které připomínají charakterové vlastnosti protikladných bytostí.

Negativní myšlenky napadají často vpravdě bouřlivě mysl člověka a trýzní ho nejrozmanitějšími obrazy zkázy, jakoby chtěly přinutit duši, aby jim povolila přístup, čímž by ji naplnily strachem, starostmi nebo nenávisť apod.

V normálním případě nejsou takové myšlenky člověkem vědomě přitahovány. Přijdou a jsou jednoduše tady a ve svém obsahu stojí často v protikladu k vlastním cílům a přáním, zmaří mnohdy veškeré osobní štěstí. Nejednou můžeme pozorovat dokonce i jejich plánovité řízení zaměřené cílevědomě na maření lidských vztahů, důvěry a lásky skrze myšlenky a pocity závisti, žárlivosti, hněvu, moci nebo chamtivosti.

Kdo by už chtěl takové myšlenky v sobě chovat? Přesto přicházejí v hojném počtu a podá-li jim člověk prst, uchopí hned celou ruku a těší se očividně z duševní nouze trýzněného. V některých lidech se stanou do takové míry mocnými, že je oberou o jejich veškerou schopnost

samostatného rozhodování, zničí jejich osobnost a celý jejich duševní život a nechají na sebe vázat všechny jejich zbylé síly. Takový jev označujeme za mánii.

Zcela jinak se naopak jeví myšlenky pozitivní. Tyto se lidské mysli nevtírají násilím, podobají se spíše jemnému nádechu, vztažené pomocné ruce. Způsobují osvobozující, blažený pocit, respektují svobodnou vůli a člověk se musí snažit udržet si je, jinak hrozí nebezpečí, že se od jeho mysli odvrátí.

Tyto myšlenky naplňují člověka vnitřní láskou, věnují mu i v největší nouzi neočekávaný klid a dávají odpovědi a řešení, která by hledající duše nebyla schopna najít sama od sebe.

Mnozí pak mluví o vnuknutí, jiní to nazývají intuicí, je to jev, o kterém by mohl vyprávět každý z nás, např. když se zamotané případy rozuzlí ve spánku, pomocí snu, který je schopen poskytnout žádoucí řešení. Žádoucí vědomost, dlouho chybějící poznatek je najednou člověku v jeho vědomí lehce přístupný, dostavil se z pramene, který mu však zůstává utajen.

Kurt Allgeier píše ve své knize "Zázrační lékaři":

"Mnozí vědci, technici, ale i umělci a spisovatelé skutečně přiznávají, že je řešení mnoha problémů, se kterými se tolik potýkali, napadla ve snu anebo k nim v určitém stavu bdění doslova přiletěla. A nezdá se, že se nějaký vynález nebo nějaký vědecký poznatek objeví současně na různých místech světa.

Již Sokrates poučoval:

‘Přišel jsem na to, že básníci netvoří svá díla díky své moudrosti, nýbrž díky přírodnímu násilí a inspiraci, tak jako předvídači a vědmy, kteří říkají mnohdy pěkné věci, ale sami nerozumí tomu, co vyřklí’.

Johann Wolfgang von Goethe přiznal:

‘Psal jsem svá díla jako nějaký náměsíčný. Verše dělají mne, ne já je.’

Wolfgang Amadeus Mozart vyprávěl:

‘Slyším v mé fantazii části své hudby ne po sobě, nýbrž vše najednou. Nemohu ani popsat, co je to za radost. Když se mi daří dobře, když jedu v nějakém voze nebo když se procházím, nebo v noci, když nemohu spát, začínají se ke mně slétat myšlenky. Odkud anebo jak se ke mně dostaly, je víc, než mohu říci.’

Nemělo by snad vůbec smysl hledat původ myšlenek ve vědomí člověka. Goethe a Mozart ‘obdrželi’ velké množství svých ohromujících inspirací do rovin rozumu bez většího uvažování. Měli očividně přístup k určitému vědění, které představovalo více než jenom nějakou sumu jejich osobních zkušeností. Nezávisle na sobě vyjadřovali oba přesvědčení, že jejich dílo nepochází z nich samotných.

Pozorované souvislosti se stanou teprve tehdy srozumitelnými, když začneme hledat původ myšlenek "zvenčí", tzn. mimo lidskou duši. Stejným způsobem, jako je možný dokazatelný přenos myšlenek z člověka na člověka, si můžeme představit i přenosy myšlenek z vyšších rovin bytí, které pak bývají pocíťovány jako ponuky.

Myšlenky jsou ale vždy odvozeny od ducha. Na základě této skutečnosti je nutno připustit existenci takového ducha, který ze sebe myšlenky vytváří, existenci pramene, jehož myšlenky, jehož moudrost jsou člověku přístupny a které dalece přesahují přes jeho osobní poznání a vědění.

Bruno Groeningovi byly tyto souvislosti známy a chtěl je také zprostředkovat jednoduchými slovy svým posluchačům, chtěl jim je učinit srozumitelné a důvěrné. Vysvětloval je tak, že člověk není schopen sám od sebe vytvářet myšlenky, je schopen jediné myšlenky přijímat a to skrze svou vůli. Myšlenky jsou člověku vysílány, on je jejich příjemce, ale zároveň i jejich vysílatel. Protože i on může přijaté myšlenky (pře)myslet a podle libosti vysílat dále. Člověk je schopen skrze síly, které má k dispozici myšlenky nejen přijímat, nýbrž je může formovat do slov, může je napsat nebo přeměnit v nějaké jiné tělesné jednání.

Goethovy básně se dostanou v podobě mluvených nebo napsaných slov k jiným lidem, budou jimi přijaty a znovu přeměněny ve slova nebo se stanou pohnutkou pro nějaký viditelný vnější čin. Každý věří, že tyto obdivuhodné verše či neobyčejně krásná hudba jsou od Goetha či Mozarta a ani přitom netuší, že tito sami přiznávají, že jejich díla pocházejí z neznámých pramenů.

V alegorickém smyslu se nám zřetelně jeví i pozadí lidského myšlení v německé řeči skrze její typické jazykové obraty jako jsou např.: "Přišla mi myšlenka"nebo "popřemýšlím o tom".

Na tomto místě musí být přitom ještě podotknuto, že to není v žádném případě hra náhody, kdo určité vyšší myšlenky přijme a kdo ne. Lidská díla vysoké umělecké hodnoty potřebují sice vedoucí impulsy z Božího myšlenkového světa, ale stejně tak potřebují odpovídající lidský charakter, který je dokáže zachytit a propůjčí jim pak podle své povahy i svůj výraz. Člověk není loutka v rukou Boha, člověk zrcadlí svým vlastním charakterem Božské světlo a odráží ho do materiálního světa.

Jestliže můžeme nyní vycházet z toho, že jsou myšlenky člověku vysílány z vyššího pramene, bylo by potřeba dovědět se o povaze těchto pramenů ještě více.

Bruno Groening se dostal ke svým poznatkům bez studia na vysoké škole, jeho hluboká religiozita mu zprostředkovala přístup k duchovním oblastem lidského bytí.

Byl přesvědčen o tom, že člověk stojí mezi dvěma mocnostmi. Na jedné straně je Bůh, pramen všeho dobra a původce života, na druhé straně je duchovní protipól Boha "zlo"nebo také satan. Bůh jako vrchol všech dobrých mocností zrovna tak jako "ten zlý"jakožto vrchol všech negativních mocí jsou konkrétní bytosti, přiznává Bruno Groening nekompromisně. Vývoj lidstva se děje na poli napětí mezi těmito odporujícími si duchovními silami, přičemž jak se ještě později ukáže, zlo i přes svůj opačný záměr přece jen slouží cílům Boha.

Všechny dobré myšlenky a pocity vycházejí z Božího myšlenkového světa, tzn. mají původ v Bohu. Bůh vysílá své myšlenky k člověku v nepřetržitém proudu. Stejným způsobem působí na lidského ducha i odpůrce Boha. Jako duchovní bytosti zůstávají však tělesným smyslům člověka nepostřehnutelní. Řeč ducha jsou myšlenky a tyto si člověk v sobě uvědomuje, aniž by mohl v normálním případě postřehnout jejich původ.

Bruno Groening řekl v jednom projevu:

"Bůh stvořil člověka pěkného, dobrého a zdravého. Takového ho chce i mít. Původně byli lidé zcela ve spojení s Bohem, panovala jen láska, harmonie a zdraví, vše bylo jednotné. Jakmile však začal člověk reagovat na zlý hlas, který k němu hovořil zvenčí a také podle jeho pokynů jednal, roztrhlo se toto spojení a od té doby stojí Bůh tu a tam zase stojí člověk. Mezi Bohem a člověkem se vytvořila velká propast. Neexistuje zde žádné spojení. Člověk, který je vázán jen sám na sebe, může být pobožný a může se modlit jak chce, bude na své životní cestě přece jen tvrdě napaden zlem a stažen jím do hlubin. Došli jste na své cestě životem až tam, dolů. Prožíváte neštěstí, bolest, nevyčísitelné strasti. Říkám vám, nespíchejte ještě hlouběji, vyzývám vás k velkému obratu na této vaší cestě! Přijďte sem nahoru, přes propast vám postavím most! Přejděte z cesty strasti na Boží cestu! Na ní vás nečekají žádná neštěstí, žádná bolest, žádná nevyčísitelnost; zde je vše dobré. Tato cesta vede zpět k Bohu!"

Pře mezi pozitivními a negativními myšlenkami v mysli člověka se stává v učení Bruna Groeninga bojem Boha a "toho zlého" o člověka. Každý člověk určí ale sám skrze povahu svých myšlenek, které jsou mu vlastní, jestli se spojí s Bohem nebo s tím negativním.

Již předem popsané charakteristiky pozitivních myšlenek ukazují povahu Boha. Nevtrá se, klepe jen lehce na dveře lidských srdcí v naději, že jeho slovům bude věnována důvěra.

Ten "zlý", hlas, který přichází zvenčí a je tak mimo jednotu Boha a člověka a který se stává "slyšitelným" v negativních myšlenkách, přepadává naproti tomu mysl člověka většinou se svými myšlenkami a má snahu si víru vyloženě vynutit. Skrze jeho myšlenky chce člověka vázat na vnější svět zdání, v moři starostí a skrze jeho představy a přání ohraničené jen na viditelné roviny bytí ho chce nechat zapomenout na jeho vyšší původ a úkoly. Neúnavně staví každé dobré, víry plné myšlenky člověka na odpor množství myšlenek pochybností a pokouší se všemi prostředky zmarnit v člověku víru v dobro a vzít mu tím jeho spojení s Bohem.

Bruno Groening k tomu řekl v jedné své přednášce:

"Člověk už bohužel přestal brát na vědomí, že Bůh k němu mluví, že Bůh pro něho tolik určil, co on vůbec nepřijal a dnes už ani není schopen přijímat a to proto, protože se sám uzavírá, protože se sám stále znovu a znovu oddává zlu. Spojení se zlem je stále pevnější. Špatné myšlenky přicházejí znovu a znovu, člověk se opakovaně zabývá tím, co považuje na svém těle za to největší zlo."

V každém okamžiku svého života je člověk v moci duchovního vedení. Je veden přes své myšlenky buď dobrem nebo zlem.

Bruno Groening to nazval následovně:

"Bez vůdce není nikdo. Existují vůdci dva, tzn. jeden je ten, který vede, druhý je ten, který svádí."

I zde zdůraznil Bruno Groening duševní dění tak, že ho porovnal s radiopřijímačem. Rozhlasový přijímač je laděn vždy na určité vlnové délky, aby mohlo být přijímáno zvolené vysílání. Tak dlouho, jak je přijímač na tuto stanici naladěn, nebude možno slyšet stanici jinou. Teprve potom, když zvolíme jinou vlnovou délku, naladíme přístroj na jinou stanici, která pak bude zřetelně slyšitelná.

Stejným způsobem se může člověk skrze svou vůli otevřít dobrým myšlenkám, tzn. může se naladit na vysílání Boha. Zrovna tak se však může myšlenkově spojit s duchem negativním. Kdo se naladil na příjem negativních myšlenek, tzn. kdo se otevřel takovému negativnímu vysílání, je v tomto okamžiku pro dobré myšlenky nedostupný. Nejprve by se musel vlastní vůlí "vyprázdnit", odloučit se od negativních myšlenek, aby mohl znovu začít přijímat "vysílač"Boží.

Bruno Groening k tomu říká:

"Měl bych vás snad obelhávat, měl bych snad tvrdit, že to vše se týká jen takových, jako jsem já sám? Ne, přátelé, týká se to vás samotných, jak to dobré přijmete! A kdy to můžete přijmout? Ne dříve, než se sami od zlého osvobodíte, až se zlem nebudete mít ale vůbec nic společného. Před tím je příjem vyloučen! Před tím je to nemožné! Takže otevřete svá srdce, vysypte opravdu vše ven! Pryč se všemi starostmi a strastmi! Většina z lidí to ani neumí - je to také jenom zvyk - neumí ani nic jiného než produkovat stále nové a nové problémy."

Každému člověku je určeno jeho vlastní vůlí a rozhodnutím, jestli si vystaví mezi sebou a Bohem duchovní zed' a jestli ji pak bude rozšiřovat svými negativními myšlenkami, slovy či špatnými činy. Bůh se vždy podřizuje svobodnému rozhodování člověka. Toto jím nebude nikdy dotčeno. Věnuje-li člověk sluchu a také svou důvěru tomu "jinému hlasu", stáhne se Bůh zpět. A bude to právě tento hlas, který člověku jeho blaho vezme hned v tom okamžiku, jakmile se tento k němu obrátí.

Bruno Groening přiváděl znovu svými slovy působení tohoto pro mnohé lidi odcizeného Boha do jejich bezprostřední blízkosti a uváděl tak na pravou míru představu lidí o Bohu jako o obyvateli nějakého velmi vzdáleného nebe. Protipól Boha, považovaný spíše za nějakou pohádkovou bytost hodnou zesměšňování, byl jeho zásluhou znovu odhalen jako prokazatelný protivník a škůdce člověka.

Znalosti pozadí dobra a zla v životě člověka jsou prastaré. Mnoho národů zde rozpoznalo intuitivně působení mimolidských mocností, což nepopírá ani podání křesťanské. V Novém zákonu se jeví Bůh jako otec lidstva. Negativní duch je popisován jako osobní podoba a vrchol tmavé a hrozící moci. Pisatelé Bible v něm vidí nepřítele a protivníka Boha, pokušitele, vraha všech počátků, satana, ďábla, vládce tohoto světa. Křesťanské podání vidí v tomto negativním duchu a jeho odklonu od Boha od něj se odtrhnulšího nejvyššího anděla Lucifera.

Toto je také ten duch, který pokoušel Ježíše na jeho cestě spasení a který je ve Starém zákonu představován jako had, který svedl Evu, provinil se proti pořádku Božímu. Eva podlehla svodům, Ježíš odolal jen tím, že se odklonil se vši rozhodností od těchto negativních našeptávání a svodů a udržel si tak své spojení s Bohem.

V 18. stol. nastal v průběhu osvícenství odklon od křesťanského pojetí. Mírou všech jevů a skutečností bylo "rozumové myšlení" a "zdravý lidský rozum" a existence zosobněné negativní duchovní moci byla odložena na stranu jako relikv střeověku.

Tuto skutečnost pochopíme lépe, když se podíváme do historie. Vezmeme-li v úvahu jen dobu procesů upalování čarodějnic, vidíme, že se tento negativní duch stal jakýmsi oprávněním k pronásledování a odsouzení druhých. Milióny nevinných lidí byly rukama inkvizice mučeny a upáleny (viz kap.7).

Bylo by ovšem velmi nebezpečné zapírat a snažit se nevidět moc, která dokazuje ze dne na den svou existenci očividně a přímo v poplašném měřítku. Již v samotném našem století představují milióny a milióny zavražděných lidí hrozivý pomník ničivého působení negativního ducha, který v nikdy nepoznané míře svádí člověka proti člověku pomocí klamných obrazů moci, peněz, náboženského či ideologického fanatismu dělá z lidí bezcitné bestie.

Teolog prof. Adolf Köberle zřetelně osvětluje toto téma svým spisem "Zlo a ďábel, dvě přesvědčení v rozporu". Ve středověké, hrůzyplné inkvizici spatřuje rovněž základ dnešního popírání zosobněné negativní moci a popisuje změny na všech úsecích společenského života, vzniklé z popudu této negativní moci v době osvícenství:

"V dobré společnosti platí jako nepsaný zákon vyhýbat se nepříjemným tématům. Zavede-li však někdy někdo na toto téma rozhovor, bývá většinou odzbrojen zesměšněním či politováním. Ďábel mizí ze škol základních, středních i vysokých, z právnických a lékařských fakult, z pedagogiky a psychologie, ale především ze všeobecného přírodovědeckého výzkumu. Na tomto klamu se nemalou měrou podílí dokonce i sama teologie. Ďábel se neobjevuje v kázáních ani v náboženské duchovní péči. Marně bychom ho hledali v dogmatických pojednáních. Ten, pro koho je důležité udržet si svoji dobrou vědeckou pověst, se bude mít vždy na pozoru před tím, aby se přiznal k realitě existujících, navzájem soupeřících sil. "

Jednoznačné přiznání existence zosobněné negativní moci, které nacházíme u Ježíše a i u původního křesťanstva, zrovna tak jako u Martina Luthera, je v širokých kruzích liberálních teologů vykládáno jako mylná představa vázaná dobou.

Staré poznatky o působení mimolidské síly jsou v moderní psychologii a psychoterapii nahrazovány novými modely.

V novější době se však objevuje stále více teologů, kteří se vracejí zpět k biblickým látkám a začínají jejich obsah brát velmi vážně. K nim patří i tübingenský teolog Karl Heim. Přiznává se otevřeně k realitě zosobněné negativní moci a popisuje život Krista jako vytrvalý boj se smrtelným nepřítelem Boha.

Podobné stanovisko můžeme pozorovat i u teologa Emila Brunnera.

Prof. Köberle se k tomu vyjadřuje:

"Individuální zlo v srdci člověka postačuje podle přesvědčení Emila Brunnera k tomu, aby vymeziло bezednou hloubku zla všeobecného. Co však musí udivit každého hloubajícího člověka je to, že tato moc působí plánovitě a řízeně. Zde se pustila do práce nějaká centrála nesmírné chytrosti. Vychází z toho: Na zemi nesmí zavládnout klid, musí přicházet stále nové a nové války, děti musí být usmrcovány již v lůnech matek, neměla by vyrůstat žádná mládež zdravá na těle ani na duchu, musí být degenerována již v samotném zárodku, nesmí existovat žádné neporušené stvoření, proto se musí začít zavčas ničit jeho elementární základní hodnoty. Že se dostává až téměř nadpozemského lesku právě takovým pochybným a pomíjejícím choutkám, které opájejí smysly, je podle Brunnera důkazem strategie velkého podvodníka."

Podobně se vyjadřuje Wilhelm Stählin, profesor na univerzitě v Münsteru a biskup Oldenburgský. Je přesvědčen, píše prof. Köberle, že člověk nepředstavuje žádnou do sebe

uzavřenou veličinu, nýbrž je v plné míře schopen otevřít se pomocí své vůle bohatství pravdy a lásky, ve stejné míře je však schopen otevřít se i pokušení. Člověk je pro něj bitevní pole, kde o něho bojují dvě protichůdné síly, přitom však není v žádném případě lhostejný, jak se člověk z vlastní vůle k těmto duševním vlivům chová. Jestliže se otevře silám negativním, bude moci brzy zjistit, že se dal do rukou velmi bolestné nesvobodě, ze které se není schopen vymanit vlastními silami.

Prof. Stählin přikládá velký význam roli vyzdvižení rozdílnosti při působení negativních a pozitivních sil na člověka. Síly z říše pravdy a lásky jsou zdrženlivé, oproti tomu jsou negativní síly pociťovány jako dotěrné. Vpadnou nezvaně do domu a připraví svou oběť o všechnu sílu. Člověku je zapotřebí zvláště jemného sluchu, aby zachytil toto "tiché, vznešené andělovo ucházení se", jak říká prof. Stählin a "rozhodného ducha k obraně útočníka ze světa zloby."

Pro člověka znamená mnoho štěstí, jak zdůrazňuje prof. Stählin, když svou duši uzavře se vši rozhodností proti vlivům negativních mocností a otevře ji silám dobrým, neboť tento příjem pozitivních nebo negativních myšlenek a jejich přetvoření ve slova a činy má dalekosáhlé důsledky pro život a osud člověka, které sahají mnohem dál než jen k momentálnímu pocitu blaha.

Již Lao-Tse to před 2 500 lety poznal a vyjádřil následujícími slovy:

"Člověk má svůj osud ve svých rukou a má také možnost utvářet jeho podobu. Podle toho, jestli se svým chováním odevzdá silám žehnajícím nebo silám ničivým."

Každá myšlenka, kterou člověk přijme, se odrazí na základě jeho vnitřních duševních sil i do jeho životních okolností. Myšlenky jsou duchovní semena, která se v materiálním světě stávají viditelnými podle toho, s jakou vírou a přesvědčením byla člověkem naplněna a vyrostou buď ve štěstí nebo v neštěstí, ve zdraví nebo v nemoc. Tak se stává člověk podle vůle Boží v jím určeném rámci sám tvořitelem. Jemu propůjčenou životní nebo také tvořivou moc k tomu, aby naplňoval silou a životem myšlenky, které jsou odvozeny od Boha nebo Božímu pořádku odporují. Spojuje-li však svého ducha skrze dobré myšlenky s duchovní sférou Boha, bude se mu od něj dostávat stále nového přílivu božských sil. Bude se podobat jezeru, do kterého proudí stále čerstvá, průzračná voda a které je svým přebytkem schopno zavlažovat okolní krajinu do velké vzdálenosti. Voda tohoto jezera je tak čistá, že se v ní může krásně zrcadlit i celá obloha.

Negativními myšlenkami promrhá člověk síly mu propůjčené a kuje trvale řetězy, které ho jednou spoutají do bolestné nesvobody, ze které se vlastními silami nebude schopen vymanit. Jez uzavře vodě z pramene přístup k jezeru a toto se stane bahništěm, jeho voda se zkalí, život v něm odumře, jeho dno bude černé a bude páchnout.

Co má činit Bůh, když se člověk před ním ať už z nevědomosti či ze zlomyslnosti uzavře? Musí přihlížet, jak se člověk z jeho vedení vymaňuje a tím přestává rozumět i jeho volání tak dlouho, až začne skrze bolest a nouzi pociťovat následky svého chování. To vše se stane pohnutkou k tomu, aby začal Boha znovu vyhledávat. Často je schopen teprve ve velké nouzi slyšet poselství Boží, které mu Bůh v takové těžké situaci posílá, např. skrze slova jeho bližních a přijmout jeho pomocnou ruku.

Bruno Groening zdůrazňoval:

"Záleží jen na člověku samotném, jak se dovede sám o sebe, o své tělo postarat. Přijme-li sílu Boží do svého nitra, zůstane v Božím vedení, pak je pod ochranou. Vymkne-li se ale tomuto vedení, nemá ochranu žádnou."

"Není tomu tak, jak si to lidé myslí, že nemoc je trest Boží. Srovnejme to s tím, když dítě opustí svůj rodičovský dům. Potom už nad ním rodiče nemohou držet ochrannou ruku, nemohou už dále ochraňovat své dítě. Tak jsme i my opustili svého otce. Nesmíme zapomenout, že my všichni jsme jen děti Boží. Jedině on nám může pomoci. A on nám pomůže, když k němu znova najdeme cestu."

Bruno Groening nechtěl svými otevřenými slovy o pozadí dobra a zla budít strach nebo připravovat půdu náboženskému fanatismu, velmi mu záleželo na tom, aby ukázal lidstvu pomoci plnou cestu z nouze a strastí. Mnohem zřetelněji, než nám může dát střízlivé poučení, se jeví dnešní dramatická světová situace, z níž vyplývá, jaké hrozné následky sebou přináší neznalost lidstva o odstraňujících možnostech, které má k dispozici negativní moc.

Je přirozené, že na tomto místě zasluhují - a to nemůže být nikdy dostatečně zdůrazněno - praktiky středověké církve nejostřejšího odsouzení. Tato církev udusila pomocí inkvizice jakékoliv duchovní osvícení lidu jen proto, aby si udržela vlastní moc. Instituce, která se jinak cítila být oprávněna zprostředkovávat lidem učení Kristovo, sloužila tak negativním silám, zabránila svým krutým násilím mnoha lidem přístupu ke Spasiteli a připravila živnou půdu k nebývalému růstu materialismu.

V dnešní době se Vatikánem sice existence protivníka proklamuje, ale v jednotlivých obcích se mluví jen sporadicky o působení temných sil.

Tento pravdivý výklad je však nejdůležitějším úkolem dnešních dnů. Vnitřní život každého jednotlivce se odráží na životě "společenském". Veškeré vytváření hodnot má svůj původ v myšlenkách. Každý dům, každá zbraň, výdobytky techniky, to vše mělo nejprve svou neviditelnou podobu v mysli člověka, v jeho myšlenkách. Teprve poté se díky tělesné práci dostalo těmto myšlenkám materiálních forem. Tyto lidským duchem vyvinuté formy působí zase pozitivním nebo negativním způsobem na vědomí jiných lidí, slouží jejich rozvoji k dobru či zlu. Ve stejné míře to platí i pro mluvené a psané slovo. Jako výstižný příklad působení jednotlivých myšlenek na duševní orientaci širokých společenských kruhů nám poslouží nejmladší německá minulost a moc sdělovacích prostředků. Široké masy jsou většinou bezmocně vystaveny negativním vlivům těchto médií. Kdo se doposud nenaučil všimnout si pozadí věcí, nechá se znovu nachytat na sliby a lichotná slova.

Nejenom Goethův "Faust", nýbrž i jiné verše svědčí o skrytém působení negativních duchů na lidskou společnost. Díla jako "Merlín neboli země zmatku" od Tankreda Dorsta nebo "Ahasver" od Stefana Heyma ukazují negativního ducha nejen jako nepřitele individuálního života, vidí v něm taky dalekosáhle významnou mocnost, která má utajený, ale přesto mocný vliv na celkovou sociální skutečnost.

Jak se však člověku může podařit vymanit se ze sevření nouze a utrpení?

Jak se můžeme chránit před vlivy mocného negativního ducha přinášejícího neštěstí?

"Satan je mocný, Bůh je však všemocný."

"Kdo stojí ve službách Boha, ten bude podporován nejen jeho Božskou silou, bude jí také ochraňován. Za pomoci Boží moci bude schopen zvítězit nad zlem."

Těmito slovy se snažil Bruno Groening předvést svým posluchačům s neomylnou zřetelností moc, která vyrůstá z živoucího spojení člověka s duchem Božím. Moc, která umožní překonat vše negativní. Vyzývá své posluchače k tomu, aby ve svém životě "stáli vždy nad zlem" a vyzývá je ke společnému boji proti nepříteli veškerého života:

"Veďme společný boj proti zlu, jděme společně tuto cestu, která dovede lidstvo opravdu k dobru."

"Vyzývám vás k pořádku! Chci, abyste vedli zdravý, pěkný život, tak jak to Bůh určil, nechci, abyste se zahazovali s tímto zloduchem, s tímto zlem, abyste se s ním nesmiřovali, abyste ho netrpěli, ne, vykažte ho od sebe! Když to vše učiníte, budete přesvědčeni a vše bude jiné, hezčí, teprve pak začne život, to znamená, pak začne v člověku působit Bůh."

Bruno Groening chce svými slovy upozornit lidi na herní pravidla tohoto duchovního boje, který podstupuje každý člověk. Z velké části byly již základem pojednání, rád bych je na tomto místě ještě jednou shrnul:

- Člověk by se měl ve svém nitru odtrhnout od všeho, co ve svém životě pociťuje jako neduh, měl by se myšlenkově odklonit od zlého a vysílat jen dobré myšlenky. Nikdy by neměl negativnímu oplácet negativním v myšlenkách a ani v pocitech. Z tohoto důvodu napomínal lidstvo již Ježíš:

"Milujte svého nepřítel; činite dobro těm, kteří vás nenávidí; žehnejte těm, kteří vás proklínají; modlete se za ty, kteří vás zneužívají."

- Základním předpokladem boje je pravidelné a uvědomělé ladění se, zaměřování se na Boží sílu. Jen tak získáme dostatek energie nutné k zaplacení negativních myšlenek.

- Člověk nesmí nikdy nic vyžadovat, může však všeho skrze vůli Boží dosáhnout.

- Člověk musí být poslušný Bohu a nesmí nikdy lehkovážně přijímat mínění druhých. K tomu je nutno, aby vše, co se mu v myšlenkách a slovech donese, svým citem přezkoušel a počal se ve svém srdci ptát Boha, učil se na rovinách pocitů rozeznávat jeho odpovědi a varování, protože je mnohdy velmi obtížné to negativní spolehlivě rozpoznat.

Přání uzdravit se přivedlo Hanse Georga Leiendeckera k učení Bruna Groeninga. Když se na léčivou sílu poprvé naladil, obdržel okamžitě vyléčení z dlouhodobého astmatu. Brzy mu bylo jasné, že Bruno Groening chce lidstvu zprostředkovávat jistě mnohem víc, než je samotné vyléčení. Začal se vědomě uzavírat zlému a získal tak mnoho dobrých zkušeností, takže ho víra v moc dobra v jeho nitru stále více posilovala.

Líčí následující:

"Trvalo nějaký čas, než jsem mohl uvěřit, že existuje zlo nebo lépe řečeno satan. Připadalo mi to zpočátku velmi středověké a legrační v naší 'osvícené době'. Pomalu ale jistě jsem začal pozorovat, kde leží příčina pro všechno špatné na světě, totiž právě u toho satana, kterému dříve platily mé posměšky. Dnes už nevidím v lidech a ve věcech jen to špatné a taky na to už ani nevěřím, vždyť dnes a denně zažívám, že Bůh je silnější než všechno zlo, že Bůh pomáhá všude a vždy obracet zlo v dobro. Nejsem už pesimistou, místo toho jsem plný optimismu a

ani budoucnost nevidím již tak černě a bezútěšně. Nesnažím se vidět na lidech jen jejich špatné a negativní návyky, naučil jsem se k nim mluvit s láskou [...]. Ani destrukce v životním prostředí mne více netrápí, neboť vím, že Božská síla je mnohem silnější než tyto ničivé síly a proto se také denně vnitřně naladuji na naše životní prostředí."

Kdo byl schopen rozpoznat všechny souvislosti, bude se mít na pozoru před tím, aby odsuzoval člověka, byť by i tento očividně konal jen negativní. Tak se nám ozřejmuje stále více, že člověk sám o sobě svým charakterem špatný být nemůže, je vždy jen nástrojem negativních duchovních sil.

Bruno Groening to vyjádřil následujícími slovy:

"Člověk je a zůstane Božský, nikdy není [...] člověk zlý, nýbrž může být jen zlem postižen, jestliže opustí Boha, jestliže se sám zanedbá [...]. Zlo se ho zmocní a on mu pak musí sloužit. Není to člověk, který koná zlé, je to ďábel."

Přední povinností každého člověka je, aby uzavřel své srdce před vším negativním v případě, že na něho bude dorážet jeho bližní, kterému otevřel své nitro. Jestliže se mu dostane nadávek, neměl by nadávkami oplácet, měl by se vědomě spojit s kladnými energiemi, aby tím odstranil negativní nálož a aby svému protivníkovi kladl v klidu a ve vší rozhodnosti své vůle v myšlenkách nebo ve slovech na odpor jen to dobré. Tímto způsobem ochrání sebe sama a navíc pomůže svému bližnímu vymanit se z negativních pout.

K tomu Bruno Groening:

"Nikdy nebuďte zlí, přátelé! Být zlý znamená, že jste zlo přijali."

"Můžete ke mně klidně přijít a dát mi pohlavek, nebudu se proto na vás hněvat. S potěšením jen řeknu: 'Teď ze sebe vydal to zlé, teď musím zasáhnout, teď v tomto okamžiku mu musím předat to dobré.'"

"Miluji své nepřátele. Zloduch se chytne vždy do svých vlastních sítí."

Není to znak slabosti, když člověk neuhodí v případě, že byl sám uhozen, když člověk nesplácí stejné stejným. Takové jednání svědčí o hlubokém náhledu do duchovních zákonitostí a o velkém umění sebeovládání.

Člověk, který by hledal nějaké schéma, které by mohl použít v každé situaci, ve které by byl konfrontován s negativním jednáním druhých, musí být odkázán na skutečnost, že neexistuje žádný způsob jednání podle vzoru "F", který by se hodil na všechny životní nutnosti. Každá situace je jiná a vyžaduje si podle možností zcela rozličné reakce. Člověku, který se nehodlá změnit a který mluví a jedná stále jen v negativním smyslu, se musíme jednou vyhnout, abychom tím ochránili sami sebe. Někdy je nutné hlasitě, rozhodné slovo, někdy je vhodnější mlčet. Kdo ale dbá na to, aby své srdce chránil před negativním vlivem a vždy reagoval jen v klidu, lásce a rozhodnosti, dosáhne toho, že se mu v jeho srdci dostane v každé situaci té správné odpovědi.

Stejně tak jako není špatný člověk, který špatně myslí, mluví a jedná, bylo by nesprávné vidět špatného člověka v člověku nemocném. Takového omylu se musíme vyvarovat. V podstatě je sice správný předpoklad, že se člověk skrze negativní myšlenky a činy o své životní energie sám obírá a tím připravuje půdu duševním a tělesným strastem, není však správné a nesmíme se nikdy nechat svést k tomu, abychom nemocného člověka v jakékoliv formě odsuzovali.

Nemůžeme nikdy vědět, za jakých okolností byl vůbec tento útok negativních sil připuštěn. V největším počtu případů k tomu dochází zcela nevědomky. Strach, starost, lítost nebo podobné stavy se zdají v některých situacích nevyhnutelné a staly se již v očích většiny lidí "přirozenými pocity", protože se odcizili důvěře v Boha, pravěře všeho lidstva. Dnes zůstalo výsadou jen malého počtu lidí podřídit své veškeré myšlenky vládě Boha a tímto způsobem s ním žít v nepřetržitém spojení. Všichni ostatní, podle toho do jaké míry se stali "vědoucími", stojí na své cestě v menších či větších vzdálenostech od schopnosti odvracet zlo od svého nitra.

Bruno Groening byl zastáncem myšlenky, že převážná většina všeho lidstva, která se spojila s negativními vlivy, je obětí protichůdných vlivů životního prostředí a vlastní slabosti, ale touha po dobrém v jejich srdcích přece jenom zůstala. Negativní moc se na zemi stala mezitím už tak silnou, že je jí člověk jako nevědoucí jedinec vydán na milost a nemilost. Mnozí z těch, kteří jsou podle názoru školní medicíny zdraví, nesou však v sobě zárodky zjevných poruch řídicího tělesného systému, které jsou způsobeny přijímáním negativních energií přeměněných v myšlenky, slova a činy a které potřebují už jen takový podnět, který nemoc v těle probudí a učiní ji viditelnou. Duchovní a duševně-tělesná odolnost bývá velmi často oslabována množstvím negativních vlivů pomocí slov a obrazů mocně a to již od dětských let. Jistě neujde ničím pozornosti, jak rychle se mnozí jedinci z řad dětí a mládeže duševně zhroutí již při sebemenších nárocích na ně kladených, počet sebevražd a pokusů o ně z řad mladistvých mluví víc než jasnou řečí.

Hodně lidí nebylo schopno dokonce ani po desítkách let sebrat své síly k tomu, aby se obrátili proti blízkým příbuzným nebo členům rodiny, kteří je tyranizovali, aby se proti nim prosadili. Aniž by si toho byli vědomi, otevřeli své srdce negativní moci svými pocity méněcennosti, myšlenkami strachu, potlačeným hněvem vedoucím až k nenávisti, která stahovala stále pevněji síť plnou strastí, bolesti a neštěstí obepínající jejich život. Jiné lidi váže zase nesprávně chápaná povinnost v manželství, která přechází mnohdy až v martýrium. Rok za rokem jsou takoví jedinci vystaveni negativním energiím, které vyzáruje jejich manželský partner, který své negativní jednání nemíní změnit.

Nejeden člověk nosil v sobě po léta obavy z mrtvice, protože matka a babička ji měly taky. Už tím je dána teoreticky pravděpodobnost, že i on ji dostane. Silou svých myšlenek pak takový člověk dosáhl ve svém životě přesně toho, čeho se nejvíce obával.

Právě citliví lidé velmi trpí, poněvadž jsou otevřeni nejenom tomu dobrému, ale mohou lehce přijímat i to negativní. Z chybně pochopené dobromyslnosti otevrou srdce všemu a všem a mají potom potíže uzavřít se proti negativnímu, které je jim předáváno prostřednictvím druhých. Do svého nitra přijmou strast svých blízkých, poněvadž chtějí všem pomoci, vždy dopřávají sluchu druhým s jejich strastiplnými historkami. Většinou je naplňuje velký soucit s člověkem, který potřebuje pomoc, což má, jak už bylo řečeno, následky na jeho vlastní zdraví. Bruno Groening poukazoval často na to, aby si člověk ponechával v každé situaci svůj zdravý životní egoismus, aby nikdy nezapomínal sám na sebe. Člověk nesmí nikdy ze sebe vydat více síly než kolik jí přijal, jinak dělá "dluhy" a jednou přijde čas, kdy on sám bude pomoc potřebovat.

Mezi citlivými lidmi najdeme i takové, kteří jsou velmi lehce zranitelní a berou si všechno hned k "srdci." Takoví lidé pak trpí zlymi slovy často drahnou dobu, zatímco jiní, jejichž povaha není tak citlivá, taková slova už dávno zapomněli. Mnohdy musí tito lidé kráčet po dlouhé cestě utrpení, než se naučí nutné tvrdosti, které je v boji proti negativním vlivům tolik

zapotřebí. Jiní naproti tomu nejsou schopni odpustit sami sobě osobní chyby. Mnozí setrvávají celý život tvrdošijně na výčitkách, kterými zatěžují neskonale své city a svůj život.

Egoisté myslí bez soucitu ke svým bližním, např. na dobrý obchod, peníze, blahobyt. S touto klamnou představou by zůstali ve spojení snad po celý svůj život, kdyby je od ní nevysvobodil žár utrpení. Často naleznou svou cestu k vyšší mocnosti jen skrze strast a po vyléčení jsou schopni změnit celý svůj způsob života.

I když spojení s tímto nedobrym přináší člověku jen strast a utrpení, nepříjemné působení této moci v sobě skrývá přece jenom hluboký smysl. Nouzí a utrpením může mnohý jedinec vnitřně uzrávat, což ho může odtrhnout od klamných představ o štěstí, které viděl v materiálních přáních a ukázat mu vyšší smysl bytí. Jiní lidé, kteří neprošli těmito stadii, zůstávají často spoutáni materiálními příjemnostmi života a jsou tak až do smrti v zajetí duševní netečnosti. Aby ozřejmil tyto souvislosti, ptal se Bruno Groening jednou svých posluchačů, co je k němu přivedlo. Obdržel mnoho odpovědí, že to byly noviny, příbuzní a j. Žádná odpověď ho neuspokojila. Odpověděl pak sám a vysvětlil, že to bylo "zlo"samo, např. ve formě nemoci, které je k němu přivedlo.

"Zlo vede vždy k dobrému".

Není to utrpení, co vede člověka k tomu, aby začal hledat Boha? Mnozí z lidí musí běhat nejdřív od lékaře k lékaři, než poznají, že existuje jeden, na kterého zapomněli, ten "největší lékař lidstva", jak řekl Bruno Groening. Již Goethe hovořil stejně o tajemném smyslu působení negativní moci ve svém "Faustovi":

"Je to část téže moci, která chce jen to zlé a přece vede k dobrému."

Kdo prožil utrpení nemoci, je si plně vědom toho, jakou hodnotu představuje zdravé tělo. Bude hledat cesty, které mu pomohou jeho zdraví znovu nalézt. Často je člověk teprve nyní ochoten vymanit se ze zažitých předsudků, vnímat plnými smysly možnosti, které předtím pod vlivem zatemnění rozumu odmítal a je i s to změnit se podle zákona dobra, hledat Boha a vnitřně ho přijmout.

Jestliže je člověk přinucen poznat, co to znamená být absolutně bezmocný, např. skrze chorobu nebo jiné utrpení, když narazí na hranici svých sil, teprve pak je jeho nitro ochotno se pokorit, hledat vyšší mocnost a podřídit se jí. Často je člověk teprve až po prodělaném utrpení schopen projevit soucit pro své bližní, kteří se nacházejí v podobné situaci. Teprve teď je schopen vyvinout v sobě lásku k bližnímu.

Jedna vyléčená z dnešního kruhu přátel Bruna Groeninga mi sdělila, že je teď po vyléčení velmi vděčná za všechny ty roky svého utrpení. Nikdy by se byla nezajímala o Bruna Groeninga a o léčení duchovní cestou, kdyby ji k tomu nepřivedla vlastní nouze. Takto překonala všechny předsudky a byla ochotná přesvědčit se. Uzdravila se a našla víc než své zdraví: našla cestu k Bohu.

"Teprve nyní si dokáži mého zdraví vážit. Teprve poté, co jsem ho obdržela díky Brunu Groeningovi jako darem", řekla mi, "již více lidí mohlo skrze mé vyléčení najít cestu k této metodě a vyléčit se. Můj případ je přesvědčil."

Jestliže má člověk těžce zkoušený utrpením dostatek odvahy přeskocit stíny vlastních návyků a předsudků, aby se přesvědčil o moci ducha, pomáhá tím nejen sám sobě, nýbrž i jiným, kteří pak tváří v tvář této tak viditelné velké změně na těle a v životě tohoto člověka jeho příkladu následují. Tak může být mnohý člověk ušetřen touto cestou mnoha utrpení a bolu, když pohnut příkladem svého bližního si začne zavčas vštěpovávat zásady života a naučí se přijímat do svého nitra posvátný zápas o své blaho.

Čas

Hojně rozšířeným zlozvykem dnešních dnů je věta

"Nemám čas,"

kteří má dopomoci k snadnějšímu obcházení určitých životních nutností. Vše se zdá důležitější: úkoly plynoucí ze zaměstnání, utváření volného času; najít si ale čas k tomu, abychom v klidu dopřáli svému tělu něco dobrého, to se zdá v průběhu 24hodinového dne zcela nemožné.

Jednou Bruno Groening řekl:

"Člověk se musí umět postarat o to, aby dokázal využívat čas a každou příležitost pro sebe a pro své tělo, protože je potřeba, aby měl k dispozici tolik dobré síly, aby se nemusel obávat ničeho zlého, aby mu tyto rezervy síly ulehčovaly jeho boj proti zlu, který pak může být veden v klidu a pohodě. Jen tak může žít člověk v pořádku Božím."

Kdo chce jít cestou k vyléčení, kdo chce ve svém nitru vést boj proti zlu ve svém životě, ten je toho schopen jedině tehdy, dokáže-li do svého nitra přijmout potřebné množství duchovní síly.

Bruno Groening srovnával lidské tělo mnohdy s baterií a poukazoval na to, že člověk spotřebovává svou sílu myšlením, mluvením a činy. Tato síla nemůže být zpravidla dlouhodobě vyrovnávána v dostačující míře jen spánkem. Z tohoto důvodu by si měl člověk udělat alespoň dvakrát za den čas a naladit se na příjem léčivé síly. Měl by si najít klidné a nerušené místo, aby na něm mohl přijmout sílu Boží. K obdržení této síly postačí často deset minut nebo čtvrt hodinka. Můžeme si být jisti, že budeme takto lépe schopni čelit všem požadavkům běžného dne bez toho, abychom se díky nedostatku sil museli nechat obrátit o klid, radost a pohodu. Čas od času se také doporučuje přijímat tuto energii ve společnosti více lidí, protože je takto příliv sil ještě znásoben.

Bruno Groening k tomu řekl během jedné přednášky ve spolku ve Springe dne 5.10.1958 toto:

"Myslím přátelé, že bude lepší, když řeknu otevřeně pravdu, jak strávili lidé zde svůj život, neboť v životě jen málokdo něco prožil! Většina ho jen stráví. Promarní drahocenný čas. Čas je jen jednou něco dobrého [...]. Měli bychom prožívat neustále mnoho podivuhodného, mnoho božského. Jestliže to božské prožijeme, to božské do svého nitra přijmeme, budeme se cítit blaženě, budeme svobodni, budeme žít tak, jak to Bůh člověku předurčil.

Ale co dělá většina z nás? Ano, to co jsem už řekl a co říkám znova, nemá pro sebe čas. Tu je zaměstnání, tu je domácnost, tu je závod, tu je práce, tu je Hanička, tam je tetička, teď musím sem a pak musím tam. Ach ne, to nemohu vynechat, tam nesmím chybět. Ach ne, teď nemám

čas. Možná budu mít čas a budu moci přijít [...] Toho všeho litovali lidé teprve poté, až byli zajati zlem do té míry, že se od něho nemohli osvobodit, až zlo vniklo do jejich těla, teprve potom přišli k poznání, že čas mají [...]. Kdo nechce poslechnout, ten musí pocítit [...]. Musí si pak vyhledat své místočko, kde mohou přijmout ten nebeský, ten božský klid a tím přivést své tělo zase do pořádku. Jsou přinuceni věnovat svému tělu pozornost, nesmějí se znovu spojit se zlem, musí se ho vždy tak zřeknout, jak se ho zříkají i nyní: 'Zde mám svou komůrku, tady zůstanu, tu mne nebude nikdo rušit.' Tady přijmou pak vše, přijmou i sílu, pomocí které přemohou i všechny zlořády ve svém těle. Jestliže to nestačí [...] jednou, dvakrát, přesněji řečeno musíte to stále činit, denně. Ale to je většinou z vás zřejmě příliš [...]. Kdo nemá sám pro sebe čas, přátelé, není bohavěrným člověkem, ten se od Boha opravdu odklání. Tolik času musí pro sebe a své tělo každý vždy najít."

Realisticky myslícímu člověku musí být jasné, že k jeho životu nestačí jen to, aby měl pozitivní bilanci na svém bankovním kontě. Také bilance jeho energií by měla být pozitivní. Jestliže je přístupný k tomu, aby čas v této formě i přes všechny překážky kladené jeho zvyklostmi a jeho okolím pro sebe vždy našel, brzy se mu naskytne příležitost poznat, že tím získal nejen sílu, ale i čas. Příležitost najít si čas k tomu, abychom se stáhli na pár okamžiků do svého koutku se nám naskytne vždycky. Jsou to chvíle určené k "natankování" v tom momentě, když začneme na svém těle pocítovat, že si chce do našeho nitra zjednat přístup to negativní. Sám jsem měl možnost přesvědčit se, jak krátký čas jsem potřeboval k tomu, aby mi po mém "naladění" byly znova k dispozici oživující a posilující energie. Čas, který člověk obětuje, je mu mnohonásobně vrácen znovunabytými silami. V naší hlavě se pak rodí ty správné myšlenky a my jsme znova překvapováni menšími nebo většími "náhodami", které pocítujeme v naší práci jako pomoc shora, když se této pomoci i náležitě otevřeme. Velmi důležité je tedy, co postavíme do středu svého zájmu. Přece jen si myslím, že by to mělo být naše duševní a tělesné zdraví, ve kterém musíme vždy a za každých okolností spatřovat dar Boží.

"Důvěřuj a věř, Boží síla pomáhá a léčí"

Učení Bruna Groeninga ukazuje jasně a srozumitelně, že život člověka je podřízen vyššímu pořádku. Tento pořádek Boží, tyto Boží zákony či "pravidla životní hry", jak je Bruno Groening nazýval, nejsou nic jiného než přírodní zákonitosti lidského bytí. Každý člověk je jim stejným způsobem podřízen stejně tak, jako je podřízen i známým zákonitostem fyzikálním.

Bruno Groening se k tomu jednou vyjádřil:

"Bůh má jeden, tzn. Jeho zákon. Kdo ho nezná, kdo si ho nebere k srdci, kdo podle něho nejedná, nedosáhne nikdy úspěchu."

Prokázalo se již, že člověk, který věnuje svou důvěru dobrým myšlenkám, se ve svém nitru spojil s Bohem. Víra v Boha neznamená jenom to, že člověk uznává existenci jemu nadřazené všemohoucí bytosti a dokáže vysvětlovat náboženské texty, nýbrž v tom, že v sobě chová bezpodmínečnou důvěru v dobro ve svém nitru a v nitru jiných lidí. Víra v Boha znamená nepropůjčit v životě žádnému člověku ani žádnou situaci takovou moc, která by se v jeho srdci mohla stát větší, než je víra ve vítězství dobra, větší než víra v blaho člověka.

Bruno Groening:

"Být člověkem znamená být dobrý, dobrý mezi sebou navzájem, všechny myšlenky, všechna slova přivést k dobru, tzn. je uskutečnit, ne jenom něco slíbit, něco říci."

Takový člověk "se modlí bez ustání", protože je skrze své vnitřní rozpoložení, skrze své myšlenky neustále duchovně spojen s Bohem a jemu v pravém smyslu slouží, protože jeho vzor vzbuzuje to dobré, tzn. Boha v druhých. To platí stejným způsobem pro zdraví a nemoc.

Bruno Groening:

"Kdo věří ve své zdraví, věří i v Boha:"

Člověk, který však v konfrontaci s lékařskou diagnózou na svou nemoc uvěří a zrovna tak uvěří lži, že tato nemoc je "nevléčitelná", se takto víry v Boha vzdává, aniž by si toho byl vědom anebo tomu chtěl. Neboť nemoc nepřichází od Boha, nemoc je dílem negativní moci.

Člověk by mohl namítnout, že lékařská diagnóza je holá skutečnost, které se člověk musí postavit, jinak by ji stejně jenom sám sobě zapíral. Toto zapírání je však jednou z forem strachu. Člověk se nezbavuje svého spojení s negativními stavy ve svém životě tím, že je zapírá nebo zapuzuje, tyto negativní stavy v jeho nitru působí i nadále.

I takový "realista", který tvrdí, že se člověk musí umět podívat "skutečností" přímo do tváře, že se musí naučit, jak se to dnes v mnoha svépomocných terapeutických skupinách praktikuje, "s nemocí či utrpením žít", kapituluje podobným způsobem před negativní energií, která se v jeho životě projevuje jako neštěstí a nemoc. Spojuje se tak nejen s negativním, svou nesprávnou vírou upevňuje ještě více ve svém podvědomí toto spojení. Postiženého přivádí často do slepé ulice i rozkladný a oslabující soucit (litování) přicházející z jeho okolí.

V obou případech však platí slova Ježíše Krista: "Stane se podle vaší víry, stane se to, v co věříte." Tato slova jsou charakteristická a zákonitá.

V myslích mnoha lidí můžeme pozorovat příznačný rozpor. Svými rty se jich hodně přiznává k víře v Boha, navštěvují pravidelně i kázání, ale na otázku, zdali věří na vyléčení svého revma, artrózy, srdeční slabosti nebo následků mrtvice apod., poukazují vždy na výpovědi svého lékaře, který jim dal zřetelně najevo nevléčitelnost jejich choroby nebo předpovídal její brzké nebo možné zhoršení.

Bruno Groening k tomu řekl:

"Propadli jedné moci a to je moc zvyku, že se slovem víra jen chlácholí, ale ve skutečnosti nejsou schopni věřit, neboť se toto slovo neusadilo v jejich srdci, ještě nepřešli od slov k činům."

"Upozorňuji vás na to, že vyléčení dosáhnou jen ti, kteří mají víru v Boha v sobě zakořeněnou nebo dospěli tak daleko, že tuto víru chtějí přijmout."

Jednání člověka, který podle učení Bruna Groeninga léčebné síly vnitřně přijme, se zcela odlišuje od jednání člověka, který svou chorobu potlačuje anebo se s ní "učí žít." Tento člověk o své zdraví bojuje. Víra ve všemohoucnost Boha, která v člověku vyrůstá z jeho zkušeností s léčivými proudy, trhá v jeho podvědomí spojení k neštěstí a víra ve vyléčení se v něm počíná stále více zakořeňovat. Takto se mu podaří dosáhnout duchovního vítězství nad negativními

silami, protože nedopustil, aby neštěstí získalo v jeho podvědomí vedoucí úlohu, položil základ ke stavu blaženosti ve svém těle a ve svém životě. "Potlačování, přemáhání, popírání" potíží v běžných terapiích se stává "přisvědčením". Léčivému procesu se otevřelo celé vědomí zdraví hledajícího člověka; nemocný akceptuje skrze přijímanou léčivou sílu zesilující se symptomy nemoci jako regulační přeměnu ve svém těle, ne však proto, aby s nimi žil, nýbrž proto, aby se uzdravil.

Bruno Groening k tomu řekl:

"Probouzím v lidech sebevědomí a víru v jejich cíl."

"Jestliže věříte, že se dočkáte blaha, je vám již pomoheno. Jen věřte dál!"

Na cestě k blahu na pohled viditelnému je velmi důležité udržovat neustále tento stav důvěry a stavět se na odpor všem vnějším i vnitřním překážkám a vydržet dobu regulace a očisty.

Bruno Groening se vyjádřil v jednom projevu:

"Kdo je stabilní, kdo si dokáže udržet svou Boží víru, ten zvítězí."

Ale ani takový člověk, který se nezmůže na to, aby věřil v dobro, není osamocen. Dověděl jsem se o některých uzdravených, kteří si na základě mnoha negativních zážitků ve svém životě vůbec nedokázali představit, že by dobro i u nich někdy zabloudilo anebo že by mělo ještě v nějaké možné formě u nich moc. Je až dojemné, jak v nich během pravidelného přijímání léčivé síly narůstala důvěra, která způsobila, že i tito dosáhli vyléčení.

Bruno Groening k těmto lidem řekl:

"Jestliže nejste dnes ještě schopni věřit, tak to za vás budu činit já, tak dlouho, až uvěříte sami. A jestliže se dnes ještě nemodlíte, ještě nejste schopni se modlit, tak to pro vás taky ještě učiním."

Nová orientace člověka k víře na všemohoucnost Boha zprostředkovaná učením Bruna Groeninga a pravidelným přijímáním léčivých proudů nezapovídá samozřejmě návštěvu lékaře. Většina mých kolegů by jistě s radostí uvítala, kdyby k nim chodili pacienti s takovým vnitřním postojem. V člověku nastává často nerušeným působením léčivé síly takové zlepšení jeho zdravotního stavu, že se lékařská terapie stává zbytečnou. Jiní mohou pozvolna redukovat příjem léků a vyléčení se dostaví též.

Samozřejmostí by mělo zůstat také objektivní lékařské kontrolní vyšetření. Je totiž spolehlivou záštitou proti všem pochybovačům z okruhu příbuzných a známých a nedocenitelná pomoc pro další pomoc hledající osoby.

Dojemný příklad, jakou sílu může mít moc Boží v nitru člověka, který se podle rad Bruna Groeninga ve vší důvěře otevře působení Božím, nám poskytuje Hans Rösch z W. Svým věkem 70 let patří k té věkové skupině, které bývá všeobecně v naší společnosti dáváno málo šancí, jakmile jsou tělo a duše oslabeny chorobami. V mnoha lidech je zakořeněn nesprávný názor, že stáří musí být spojeno s chorobami a bolestmi. "Jste zkrátka starý, nedá se už nic dělat" slyšíme často a dokonce i z úst samotných lékařů. Mluvní rčení jako "Kdo je starší než

50 a nemá žádné bolesti, je už mrtvý člověk", jak jsem před nedávnem slyšel, by neměly být v jejich vlastní dynamice podceňovány.

Pan Rösch trpěl léta bolestmi srdce, které vystřelovaly nalevo, zčásti až do levé paže a byly zvláště citelné při tělesné námaze. Měl při sobě neustále lahvičku s lékem k posílení srdce "Nitrolingual", který musel užívat několikrát za den při bolestech, což přispívalo k přechodnému zmizení těchto bolestí.

Kromě toho bylo třeba, aby užíval více druhů srdečních tablet. Ze strany lékařů bylo zjištěno koronární srdeční onemocnění, které se také výrazně prokázalo na EKG při zatížení.

V nálezů vyšetřujícího internisty (primář městské nemocnice v H.) stojí:

"Shrnuto celkově jsou pacientem popsané potíže vyvozeny z koronárního selhávání při zátěži (koronární insuficience - selhávání věnčitých cév) při koronární srdeční nemoci. Elektrokardiografické změny jsou typické."

Hans Rösch se k tomu vyjádřil:

"Bolesti se objevovaly především při zátěži a při vzrušení. Silnější bolest vystřelovala až do levé paže. V posledních letech, ještě předtím, než jsem přišel k učení Bruna Groeninga, jsem nebyl schopen vystoupit bez přestávky ani do půlky schodů, vždy jsem se musel zastavovat, protože se mi nedostávalo dechu a dostavovaly se bolesti srdce."

Pan Rösch ztratil víru v možné vyléčení ještě v jeho věku a smířil se se stále se stupňujícími omezeními ve svém životě.

Navíc ho trýznily ještě po 25 let bolesti hlavy, které byly podle lékařů vyvolávány opotřebením krční páteře. Když byly tyto bolesti obzvláště silné, bral si mnohdy až k deseti kusům tablet proti bolestem "Prontopyrin", což mu přinášelo krátkodobé zmírnění bolestí. Po desítky let stále znovu se objevující hnisání v čelních dutinách, které si vyžadovalo proplachování v rozmezí zhruba každých dvou let, přispívalo samozřejmě také nemalou měrou k nesnesitelné bolesti hlavy.

Síť bolesti a nemocí byla stahována během života tohoto muže stále úžeji a úžeji. Na počátku 70. let k tomu všemu přistoupily ještě bolesti zad (lékařská diagnóza: chronická lumbalgie).

Hans Röschl:

"Bolesti přicházely z oblasti kříže a táhly se až do pravé nohy. V zádech jsem měl ustavičně nepříjemný, bolestivý pocit. Bolesti se stupňovaly, když jsem se pohyboval a zvláště, když jsem se ohýbal, nosil těžší břemena nebo delší dobu chodil. Když se bolest dostavila, musel jsem veškerý pohyb zanechat, položit obě ruce na kříž, až se po nějaké době bolest zmírnila. Užíval jsem mnoho tablet od bolesti, mezi jinými tak silné léky jako je 'Felden 20' nebo 'Butazolidin'.

Spolu s bahnitými zábaly (fangem), masážemi a ozařováním mi léky přinášely ulehčení, bohužel však jenom krátkodobě. Po nějaké době se bolesti vracely znovu a byly opět tak silné jako předtím. Lékaři zjistili opotřebenění plotének v oblasti bederní a celkové opotřebenění páteře. Následkem svých potíží jsem byl už rok a půl před oficiálním nástupem do důchodu na nemocenskou. O vyléčení nebylo ani řeči. Můj ortopéd mi řekl již před léty: "S tím už musíte nadále žít."

K tomu přistoupily ještě další potíže:

"Při jednom válečném nasazení v r. 1942 před Stalingradem jsme se dostali náhle do dělostřelecké a granátové palby. Byl jsem s mým kamarádem v bunkru, který byl následkem jednoho zásahu zasypán. Kromě jiného jsem tehdy utrpěl těžké pohmoždění hrudníku. Tlaková vlna, vzniklá výbuchem granátu, způsobila, že se mi natrhly plíce. [...] Od té doby jsem na nich pociťoval vždy bolesti. Podle toho, jakou práci jsem vykonával, nebo jakého charakteru byl můj pohyb anebo také při hlubokém nádechu, vždy jsem pocítil silné píchnutí v plicích. Říkal jsem to často mému ošetřujícímu lékaři, ten byl však toho mínění, že proti válečným zraněním člověk mnoho nezmůže."

Člověk se nemůže ani divit, že se u Hanse Röschla ke všem těmto nemocem a obtížím přidružil ještě zánět žaludeční sliznice, který se projevoval formou výrazných bolestí žaludku až dvakrát do roka a trval více než deset let a vyžadoval si samozřejmě přesné dodržování diety. Přibližně od r. 1946 se začaly dostavovat také poruchy spánku, které způsobovaly, že se často v noci budíval a nemohl pak dlouho usnout. Co jiného mohl také člověk při všech těchto útrapách očekávat?

Koncem r. 1987 se seznámil s učením Bruna Groeninga a začal se zaměřovat na léčivý proud. Odvrhl od sebe všechny negativní prognózy lékařů a také všechny strasti a bolesti, které ho jeho dosavadním životem provázely. Přijal ve svém nitru víru v sebe sama, víru v to, že Bůh je největším lékařem lidstva a prosil z celého svého srdce o vyléčení. Je až pozoruhodné, jak rychle po jeho nové vnitřní orientaci k víře v dobro mohla začít působit léčivá síla.

Pan Röschl byl v krátké době osvobozen od svých bolestí srdečních, nepotřeboval už užívat ani "Nitrolingual" a ani jiné léky proti srdečním potížím. Bez jakýchkoli problémů zdolává hned několik pater, což bylo pro něho po mnoho let zcela nemyslitelné. Bez potíží absolvoval dokonce několik náročných turistických túr ve Schwarzwaldu a v Rakousku, v jeho věku je mu umožněno i tančení, což bylo vždy jeho velikým přáním.

Od tohoto okamžiku, co začal přijímat léčivou sílu, zmizely i bolesti hlavy a neobjevily se ani více záněty čelních dutin.

K vyléčení bolestí v zádech se vyjadřuje následovně:

"V zádech už nepociťuji žádné bolesti. Mohu zase pracovat na zahradě, mohu se ohýbat bez toho, aby se bolesti znovu dostavily. Nemám žádné problémy při vstávání z postele nebo ze židle. Nepotřebuji žádné zábaly, masáže, ozařování nebo bolesti tišící injekce. Tato zátěž mi byla odejmuta zcela bez regulačních bolestí."

Zmizely rovněž bolesti na plicích, nepozoruje už ani žádné potíže žaludeční. Jíst může všechno a naopak si musí dávat pozor na to, jak sám píše, aby příliš nepřibíral na váze. Poněvadž se vytratily všechny bolesti a obavy, spí opět jako "dudek".

Hans Röschl si nechal udělat kontrolní lékařská vyšetření. Znovu provedené EKG při zatížení potvrdilo jeho osobní pozorování o znovuzískaném nárůstu schopnosti větší srdeční zátěže. Při vytížení 125 Watt se nepotvrdil žádný nález repolarizačních poruch ve smyslu koronárního srdečního onemocnění."

Ze starého muže, týraného bolestmi a chorobami, kterému nedával žádný lékař naději na uzdravení, se stal čilý, život milující člověk, kterému bylo dopřáno, aby znovu našel své zdraví a svou víru. A to jen proto, že poslechl rady Bruna Groeninga a zbavil se ve svém nitru víry v moc negativního ve formě nemoci a bolesti a své srdce otevřel víře v dobro a v lidské blaho.

"Co si přeješ, budiž tvé!"

řekl Bruno Groening. Je to asi ten nejvyšší stupeň pomoci, když člověk pomůže jinému, aby si tento pomohl sám, když má člověk dostatek odvahy pomoci mu postavit se proti všem vzorům společenských představ, aby se jeho duch odvrátil od nesprávných navykých forem myšlení a aby tak došel k naplnění svého blaha.

Láska, základní pravidlo života

Nejvyšší Boží zákon životního pořádku viděl Bruno Groening v lásce:

"Existuje zákon, podle kterého by se měl člověk řídit celý život, ano, je to láska k bližnímu."

Přinášelo mu to vždy hodně osobního štěstí, když cítil, že se člověk usiluje o tento vysoký ideál lásky k Bohu a k bližnímu a dokazuje to také svými činy. Kdo znal Bruna Groeninga blíže, věděl o jeho síle, přivádět člověka vedle tělesně-duševního léčení skrze jeho učení také k tomu, aby byl schopen prožívat tyto vysoké a čisté pocity.

Považoval lásku za něco posvátného, byla pro něho středem Božského bytí. Zároveň v ní shledával mocnou zbraň v boji proti zlému. Člověk, který se otevře lásce, se spojí s nejvyšším vyzařováním Božího ducha. Každá myšlenka lásky je z toho důvodu naplněna až po okraj velmi silnou, povzbuzující, pozitivní a oživující duchovní energií. Milujícímu člověku to přijde mnohonásobně k dobru. Posiluje sám sebe, chrání se před negativními myšlenkovými energiemi a jestliže s myšlenkou lásky pracuje, tzn., že převádí své myšlenky v činy, vyvolává u svého bližního podobné myšlenky, které se pak k němu znova vrací.

Ten, kdo rozpoznal v lásce největší duchovní moc a základní kámen míru a štěstí, se nebude divit, že negativní duch učinil vše pro to, aby právě tyto pocity v dnešní době zfalšoval a pošlapal. Málokterý dnešní člověk už usiluje o takové duchovní stanovisko. V dnešní společnosti, založené na individuálním výkonu se jeví tvář v tvář přímo závodnímu běhu o přežití jako nesmyslné milovat a být milován. Láska nebo citové struktury, jak se dnes rádo říká, bývají omezovány jenom na dvojici lidí nebo na rodinný egoismus, zřídka však bývá hledána cesta k té velké, opravdové lásce k bližnímu a k Bohu.

Každou neděli k nám docházejí z kazatelen slova "radostného poselství", ale jak málo z nás je slyší a ještě méně je nás schopno jim opravdu porozumět a ještě méně - uvést je v činy. Učení o lásce, které pochází od největšího "přítele lidstva", velkého léčitele duše, jak Bruno Groening nazývá Krista, se stalo pro většinu z nás jen zbožnou utopií. V každém případě můžeme s čistým svědomím tvrdit, že se nedá rozpoznat mnoho z tohoto učení v životní praxi křesťanského Západu.

Nemoderní se zdají základní zákony lásky, které Kristus vyjádřil následujícími slovy:

"Miluj svého Pána, svého Boha celým svým srdcem, celou svou duší a všemi svými myšlenkami. To je to nejdůležitější a první přikázání. Stejně tak důležité je i to druhé: Miluj svého bližního jako sebe sama. K těmto dvěma zákonům se upíná zákon jako celek i se všemi jeho proroky."

Bruno Groening byl přesvědčen, že je i v dnešní době každému člověku dobré vůle možné, aby žil v lásce k bližnímu i k Bohu. Ale i zde si člověk musí uvědomit, že láska, tak jako každá myšlenka, nemůže vyrůstat z jeho ohraničené bytosti, nýbrž že je a vždy zůstane duchovním darem světla. V nevyčerpatelné plnosti se odštěpí od pramene dobra a závisí to jen na člověku samotném, jestli se jí otevře, jestli ji přijme a jestli ji v sobě nechá růst.

Bruno Groening:

"Bůh vlastní všechno to, co člověk potřebuje. To však člověk už zapomněl."

Stejně tak, jak člověk svým uvědoměným spojením s Bohem dosáhne vyléčení svého těla, stejným způsobem v něm vyrosté z tohoto spojení i ta dávno zapomenutá nesobecká láska. Stejná síla, která čistí tělo i duši a pomáhá člověku k uskutečnění jeho obratu, zapálí znova oheň lásky v srdcích lidí.

Jak se dovídám z mnoha rozhovorů s různými osobami z dnešních společností přátel Bruna Groeninga, zažilo již mnoho z nich, že se jejich schopnost lásky zvětšila, když se otevřeli podle rad Bruna Groeninga léčivému proudu:

"Nemohu zrovna tvrdit, že bych před poznáním učení Bruna Groeninga neznala lásku k lidem," píše mi Anja K. z H., "ale protože jsem se pak myšlenkami o lásce ve větší míře zabývala a také jsem ji hledala, zdálo se mi to být příliš málo, co jsem doposud v této souvislosti v sobě cítila. Měla jsem upřímné přání, milovat všechny lidi, jedno, jestli mi byly i podobní a já k nim měla nějaký vztah, nebo ne. Ale ať jsem se namáhala jak chtěla, nikdy jsem nedosáhla toho, abych byla spokojená."

Poté, co jsem při své první návštěvě společenské hodiny přijímala nějaký čas Boží proud a cítila ho v sobě i protékat, přepadl mne zcela náhle a překvapivě předtím nikdy nepoznaný pocit lásky ke všem přítomným. K tomu musím ještě dodat, že jsem předtím nikoho z nich ještě neznala, byli to pro mne všechno úplně cizí lidé. Teď jsem je však mohla beze všech předsudků jednoduše mít ráda. Bylo mi jasné, že se tím splnilo mé velké přání.

Tento zážitek se později často opakoval. Po delším přijímání síly, např. během společenských hodin, se prožitek lásky stupňoval do té míry, jakou jsem nikdy předtím nepoznala. Stávalo se sice, že se tento pocit při každodenních požadavcích na člověka zeslaboval, po intenzivním naladování však docházelo ke zřetelnému oživení."

"Dříve jsem se vždycky snažil konat dobro, byly to ale spíš jen takové pokusy, musel jsem se skutečně překonávat, to všechno vycházelo jen z rozumu, ne ze srdce," přiznává Franz K. (29) z H. "Když byl pak schopen otvírat se podle učení Bruna Groeninga stále víc a víc Boží síle, cítil jsem, že se ve mně něco změnilo. Začala se ze mne vytrácet ta tíha, která na mně ležela jako mučivý tlak a která mne obírala o každou radost. Vždycky, když jsem se naladil na léčivý proud, nepocíťoval jsem v mém těle jenom brnění, bylo to, jakoby nějaké světlo, které je mým vnějším smyslem neviditelné, vnikalo do mé duše. Toto světlo naplňuje podnes mou mysl hlubokým mírem, pocíťuji štěstí a pozoruji, že jsem stále častěji schopen znovu milovat"

z celého srdce. Od té doby ve mně roste tento tolik vytoužený pocit lásky, dovoluje mi pomáhat druhým lidem a dokonce je mi umožněno i to, že jsem schopen chovat v sobě pocit lásky k lidem, které jsem dříve odsuzoval. Tento pocit roste zároveň s tím, do jaké míry se otvírám léčivému proudu, mnohdy to vše pociťuji doslova jako pravý oheň v srdci. Obzvláště mne však obšťastňuje ta skutečnost, že jsem schopen milovat nejenom své bližní, ale že jsem schopen milovat stále více Boha i přesto, že ho nemohu vidět. Jsem panu Groeningovi velmi vděčen za to, že i přes všechny překážky stavěné mu do cesty, měl tolik odvahy a síly správně rozpoznat to, co mu bylo vnitřně od Boha dáno a předávat to dále lidem. Nikdy bych bez něho nenašel tento přístup k lásce a k Bohu. Teprve za pomoci jeho učení jsem znova schopen v mém životě převést v činy i cíle Kristova učení."

Nejvyšší formou léčení člověka je buzení nesobecké lásky v jeho srdci. Ten, kdo je schopen milovat, dosáhl pevného duchovního spojení mezi sebou a pramenem všeho dobra, je lépe přístupný vedení, pocházejícího z Ducha Božího. Každá opravdová duchovní cesta musí vést člověka k lásce, neboť Bůh je láska. Tento pojem je bytostem negativní moci zcela cizí a všude tam, kde tato moc v člověku samotném nebo v lidské společnosti roste, láska chřadne. Tam, kde však láska roste a sílí, tam vliv negativní moci slábne.

Slova Bruna Groeninga otvírají v epoše duchovního zmatku jasnou a zcela nekomplikovanou cestu, vedoucí k pomoci a k vyléčení. Záleží jen na každém jednotlivci samotném, aby se této pomocné ruky chopil a přesvědčil se na vlastním těle a na vlastním životě o jejich pravdivosti.